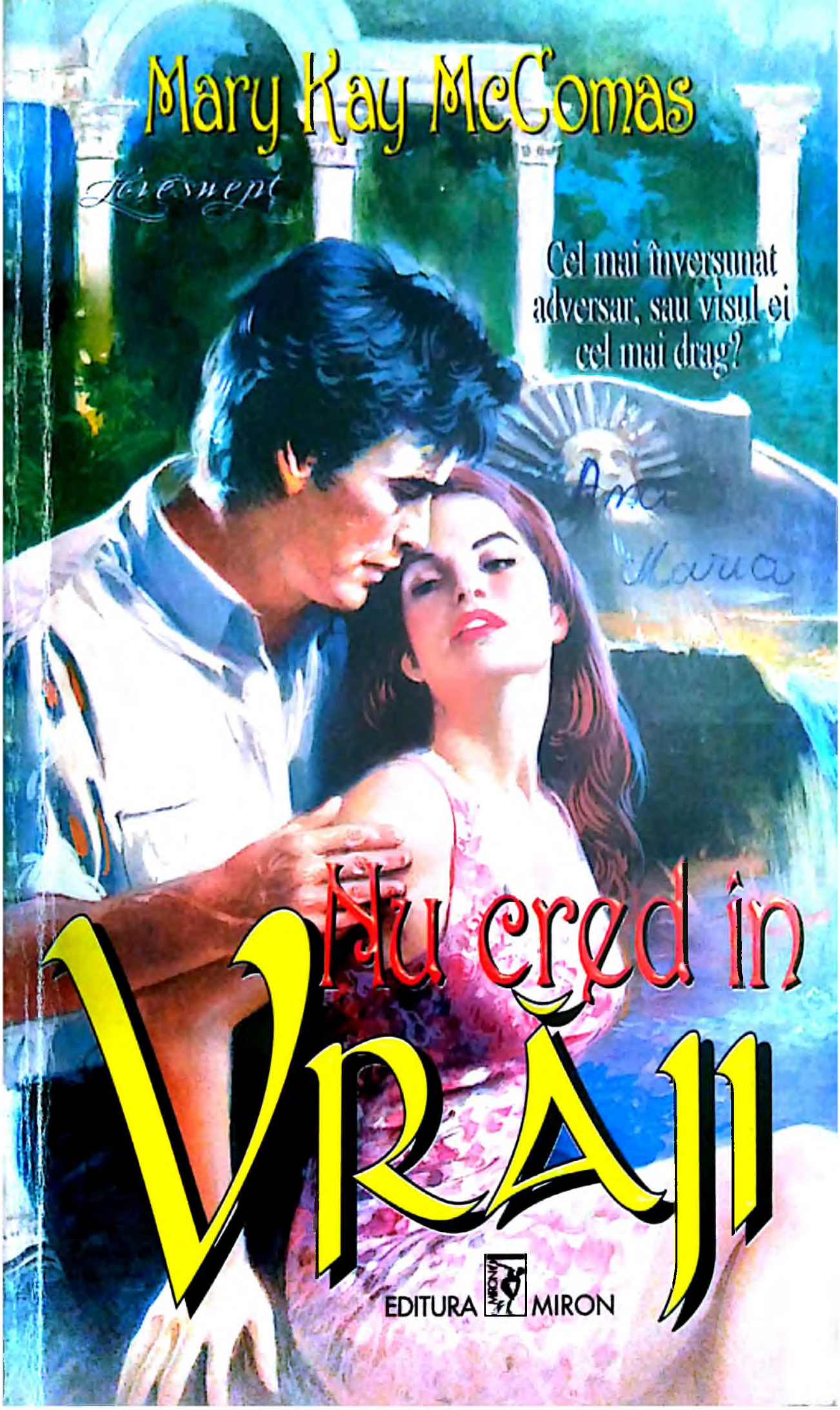

Scanned by CamScanner

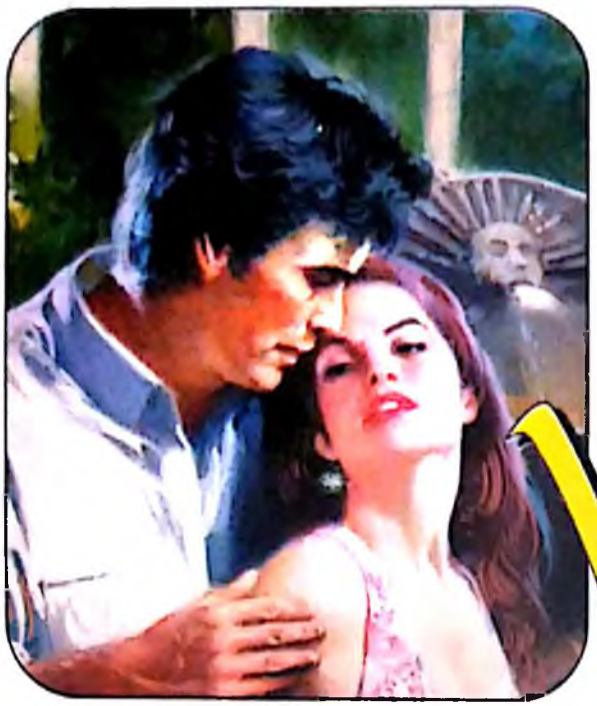

Loveswept

Nu cred în VRĂJI

Payton – singuratic, enigmatic: ține în mîini fericirea ei...

L-a convins să viziteze conacul impunător de pe insula Jovette, convinsă fiind că Payton Dunsmore, văzîndu-l, o va ajuta să îl salveze. Dar cînd Harriet Wheaton a înțeles că el tot nu are de gînd să cedeze, și-a pus în aplicare planul lipsit de scrupule: să rămînă amîndoi pe insulă, iar apoi să își facă jocul.

Furios că este ținut ostatec, Payton și-a jurat să o facă pe Harriet să sufere, pînă cînd a trebuit să accepte faptul că dorea să muște în joacă fiecare centimetru al trupului ei și să se piardă în ochii ei albaștri.

Dar ea, nu voia să își dea inima nimănui.

Era om de știință și nu credea în farmece, dar tînjea să fie adorat și fermecat. Va reuși el să-i vindece suferința, dîndu-i toată iubirea lui?

Lei 3900

Scanned by CamScanner

Loveswept

Mary Kay McThomas

ANA MARIA

Nu cred în vrăji

The Trouble With Magic

by Mary Kay McComas

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Capitolul 1

El era genul de bărbat care nu avea nici o problemă cu lumea. Nu pierdea nimic, absolut nimic din ceea ce deja stăpînea, iar în viaţa lui nu exista nimeni de lîngă care să nu poată pleca. Deci, ce căuta el în liniştitul orăşel St. Peter's Bay?

Examinînd cu privirea, ca de jad, micuţa comunitate apatică, îşi scutură capul. Acea femeie, acele scrisori blestemate, acele telefoane îl determinaseră să vină. Îl siliseră să vină. Nu-i plăcea să fie *silit* într-o acţiune.

Aflat în porticul pitorescului hotel şi privind cum lunga limuzină neagră se îndepărta, îl încercă sentimentul că ar fi trebuit să plece odată cu ea. Strecurîndu-şi o mînă în buzunarul pantalonului, el îşi mută privirea la micuţul debarcader.

Trebuiau făcute schimbări. Intuise acest lucru atunci cînd agentul de bursă îl sfătuise să investească într-una din cele o mie de insule de pe fluviul Sf. Laurenţiu, mai precis în insula Jovette. Însă nu îşi închipuise că oraşul era atît de... atît de... banal. Într-adevăr, era noiembrie, puţin cam în afara sezonului.

Din fericire, el era un om cu imaginaţie. Dispunea de asemenea şi de resursele şi metodele care să-i permită transformarea oraşului adormit într-un centru comercial prosper.

Dar mai întîi trebuia să rezolve cu Harriet Wheaton, cu scrisorile ei blestemate, cu permanentul ei amestec.

Intrînd în hotel, el remarcă ornamentele. Era evident că tema principală era acvatica. Lăsînd la o parte obişnuitele năvoade şi vîsle, locul se putea considera visul unui negustor de obiecte antice marinăreşti: erau felinare, compasuri, lunete, cufere, corăbii în sticle, portrete...

– Pot să vă ajut, domnule? întrebă funcţionarul de la recepţie.

– Mă numesc Payton Dunsmore, rosti el privind încă la obiectele din jur.

– Pentru domnul am făcut rezervarea, Cyrus, zise o voce feminină din spatele lui, deosebit de cunoscută. El îşi întoarse capul. Eu sînt Harriet Wheaton, domnule Dunsmore.

Harriet Wheaton. Îi întinse mîna, uluit că nu era deloc aşa cum şi-o închipuise..

Era tînără. Părea să nu fi împlinit încă treizeci de ani. Părul negru, pieptănat peste cap, îi lăsa faţa liberă, de parcă n-ar fi avut nimic de ascuns, iar tenul avea o strălucire sănătoasă.

Ochii mari, închişi la culoare, îl priveau din spatele unor ochelari cu ramă de baga, care o făceau să pară, mai degrabă, gînditoare şi senzuală decît studioasă şi realistă. Privirea ei era directă şi cercetătoare, nu mult deosebită de a lui.

– Domnişoară Wheaton, rosti el automat. Îi stătea pe vîrful limbii să-i spună că-i făcea plăcere să o vadă. Nu să o cunoască, bineînţeles. Pînă acum femeia se dovedise a nu fi altceva decît o durere în partea dorsală. Dar a te uita la ea era într-adevăr o plăcere, deşi nu ştia de ce.

Nu era frumoasă, nici măcar deosebit de drăguţă. Ochii îi erau prea mari şi la fel îi erau şi ochelarii, care, în plus, îi făceau nasul să pară mult prea mic în ansamblul feţei. Avea un zîmbet reţinut; dinţii îi erau drepţi şi regulaţi, iar poziţia

uşor într-o parte a gurii îi tot atrăgea atenţia. Purta blugi, tenişi, un pulover larg şi o pelerină de ploaie. Deşi trupul ei era greu de definit, brusc el simţi dorinţa de a o atinge.

Poate că micile şuviţe, care scăpaseră din coadă şi care i se ondulaseră pe lîngă obraz, îl făcuseră să-şi piardă controlul. Dacă ar putea doar să i le aşeze, foarte uşor, la loc...

– Nu ai avut probleme cu sosirea aici, nu-i aşa? întrebă ea, privindu-l atentă.

– Nu. Absolut deloc, răspunse el. Payton se îndreptă şi-şi reaminti că femeia nu trebuia să constituie un motiv de bucurie. Şoferul pe care l-ai trimis a ştiut încotro să meargă.

– Oh! Da, desigur. Îmi pare rău că te-am invitat la sfîrşit de anotimp, zise ea, reluîndu-şi conversaţia politicoasă, în timp ce palmele îi erau lac de transpiraţie. Dumnezeule, era agitată. Fiind din Trampa, continuă ea, probabil că ţi-ar fi plăcut să vezi nordul statului New York vara. Însă mă tem că ai pierdut şi frumoasa perioadă de cădere a frunzelor.

– Sînt familiarizat cu anotimpurile din această parte a ţării, domnişoară Wheaton. Cu toate că sînt încîntătoare, eu n-am venit aici pentru decor.

Sprîncenele ei se ridicară, însă nu în totalitate, ci numai capetele apropiate de nas. Faptul că era un individ răutăcios nu avea să facă situaţia prea

uşoară.

– Nu. Sigur că nu, spuse ea, renunţînd la discuţia banală.

Era cumplit să constate că ea uitase una din regulile elementare ale cercetării. Exista o mare deosebire între studierea unui fenomen şi experimentarea acestuia. Payton Dunsmore era un fenomen care trebuia experimentat. El era mai diferit... cu mult mai diferit decît îşi imaginase ea.

– Intenţionezi să mergi mai întîi în cameră sau preferi să trecem direct la afaceri? întrebă ea cu un glas încordat, în timp ce îl măsură cu privirea pe bărbatul înalt, bine făcut, din faţa ei.

Payton se uită spre recepţioner.

– Camera, sînt convins că este bună, zise el înclinînd aprobator din cap. Dacă aş putea să-mi las bagajele aici, am să mă cazez mai tîrziu.

– Camera a fost aranjată, domnule. Pot să duc bagajul sus, dacă îmi este îngăduit, se oferi bărbatul, uitîndu-se cînd la Payton, cînd la Harriet, neştiind sigur de la cine să primească ordinele: de la Harriet care dirija spectacolul, sau de la Payton, care era vedeta principală.

– Ar fi bine, zise ea, după care adăugă, aşezînd o foaie de hîrtie pe biroul recepţionerului: Iar dacă vei avea puţin timp îmi vei trimite şi mie asta prin fax? Nu va trebui să aştepţi nici un răspuns.

– Sigur, Harri, zise recepţionerul pe un ton

familiar. Cu un zîmbet abia schiţat el încuviinţă din cap şi se întoarse la treburile lui, neconştientizînd delictul care se pregătea şi complicitatea lui.

Harriet oftă, înfruntînd regretul şi dezamăgirea, cu ale căror prezenţe se obişnuise, acum că atîtor vechi prieteni le era tot mai greu să o privească în ochi. Ea se întoarse din nou spre Payton.

– Sigur nu vrei să-ţi schimbi hainele? întrebă ea, privindu-i costumul scump. Este o zi însorită, însă rece, iar pe apă va fi şi mai rece. Ştii, pe insulă se poate ajunge numai cu barca.

– Cred că este ceva tipic tuturor insulelor, zise el sec.

Harriet rîse scurt, simţindu-se ca o idioată. Ca să se reabiliteze, ea adăugă:

– Sînt convinsă că ştii, dar numeroase insule mari sînt legate de continent prin poduri.

Harriet îşi dădu seama că el abia aştepta să-i spună ceva.

– Ce este? întrebă ea.

El zîmbi. O scînteie de amuzament străluci în ochii lui verzi.

– Sînt pur şi simplu uimit că eşti nervoasă, zise el ocolind-o şi îndreptîndu-se spre uşă, neavînd dispoziţia de a-şi schimba hainele. Aş fi jurat că nu ai un nerv în tot corpul.

– De ce? Nu ar fi servit la nimic ca ea să-i nege observaţia. Era o ticăloasă şi încă una nepricepută.

– Scrisorile, telefoanele, micile răutăţi pe care le-ai tot folosit în afacerea asta. Nu mi-ai făcut impresia că te-ar îngrijora faptul că eşti o pacoste.

– Nu mă îngrijorează. Dar de ce acest lucru ar da senzaţia că sînt lipsită de nerv? întrebă ea supărată, conştientă că despica firul în patru, incapabilă însă să se stăpînească. De ce n-ar fi acest lucru o dovadă de prea mult nerv?

El o privi cu o asemenea expresie, încît ea se simţi nevoită să se explice.

– Ei bine, lipsa de nerv mă face să mă simt ca o tîmpită care orbecăie prin această încurcătură. Eu ştiu ce fac, domnule Dunsmore. Fiecare scrisoare, fiecare telefon, fiecare răutate au fost deliberate, în încercarea de a-mi salva insula, rosti ea, supărarea transformîndu-i-se într-o curiozitate enervantă. Harriet păşi pe dană şi apoi se întoarse cu faţa spre el. De ce lipsită de nerv? De ce nu te-ai gîndit că sînt incredibil de îndrăzneaţă?

El cumpăni cuvintele lui Harriet, privindu-i şuviţele din jurul feţei, care fluturau în bătaia vîntului. Într-adevăr, o considera îndrăzneaţă. Încrezută, insistentă, destul de încăpăţînată, însă îşi dăduse seama că nu calificativul lui o făcuse să reacţioneze astfel, ci cu totul altceva. Ea nu-l mustra, ci îi punea o întrebare pe care lumea şi-o punea în general. Payton era intrigat.

– Ai dreptate. Din punct de vedere lingvistic

accept să fiu corectat, zise el cu diplomaţie. Dar de ce îţi pasă ce gîndim eu sau ceilalţi despre dumneata? După cum spui, eşti o femeie inteligentă care ştie ce face. N-ar trebui să-ţi pese ce de gîndesc eu despre dumneata.

– N-ar trebui... recunoscu ea, dîndu-şi seama că exagerase... dar îmi pasă. Părerea dumitale dă culoare comportamentului pe care îl adopţi faţă de lume, faţă de mine.

Comportamentul pe care-l avea faţă de lume, era mereu acelaşi. Lua oamenii aşa cum erau. Pînă în final şi pe ea avea să o ia aşa cum era. Cu sare şi piper. Avea să-i placă acest lucru, deoarece nu erau mulţi oameni care să fie atît de nechibzuiţi, încît să se confrunte cu el, aşa cum procedase ea. Pînă atunci însă, se gîndi el binevoitor, nu strica să o lase să vorbească.

– Te pot asigura, domnişoară Wheaton, că atitudinea mea faţă de dumneata ar fi fost aceeaşi, indiferent că te-aş fi considerat lipsită de nerv sau îndrăzneaţă, rosti el sincer.

Lui Harriet îi plăcea să privească gura bărbatului, atunci cînd acesta vorbea. Avea dinţi frumoşi, iar buzele îi erau aproape perfect conturate.

Ea înclină din cap şi, împreună, o porniră într-o tăcere contemplativă.

Odată cu trecerea verii, cînd puţini mai erau

turiştii care rătăceau prin centrul comunităţii riverane, viaţa în St. Peter's Bay murea, asemeni frunzelor căzătoare, locuitorii micului oraş petrecîndu-şi jumătate din viaţă satisfăcînd capriciile clienţilor, iar cealaltă jumătate încercînd să unească cele două sezoane.

Harriet făcea parte din această comunitate. Viaţa ei însă nu se clădea pe turism, căci existase un Jovette pe insula Jovette, cu mult înainte ca St. Peter's Bay să fie St. Peter's Bay; cu mult înaintea canalelor; cu mult înainte de a exista graniţa între Canada şi Statele Unite. Şi nu avea să se schimbe acum. Nu, dacă Harriet putea evita acest lucru.

Judecînd din punct de vedere penal, ea nu-şi făcea probleme din pricina celor care ar fi putut să o vadă pe dană cu Payton Dunsmore. Turiştii nu i-ar ţine minte nici două secunde, iar localnicii nu s-ar gîndi prea mult de ce ea îşi ducea un musafir pe insulă. Toţi cunoşteau situaţia în care se afla, însă nimeni nu o ştia cu exactitate. Se mai ştia de asemenea că ea nu locuia pe insulă în timpul iernii şi că încă nu se retrăsese în oraş. Din mai multe motive, Harriet îşi alesese ca perioadă a ticăloşiei săptămîna Recunoştinţei, dar, în special, pentru a evita orice indiscreţie care putea apărea. Punînd totul cap la cap, avea senzaţia că planul ei era destul de solid.

Payton oftă.

Dacă Harriet Wheaton îşi închipuise că avea să-l păcălească în vreun fel, atunci se putea spune că măcar îi trecuse prin minte o idee năstruşnică. El ştia totul despre ea. Recunoştea că fusese puţin surprins să descopere că era atît de atrăgătoare, dar acest lucru nu era relevant şi nici nu schimba starea de lucruri.

Ea nu avea serviciu. Fusese închisă în ultimii doi ani pentru o fraudă la o întreprindere chimică. Şi, surpriză, acum era pe punctul de a se deda la cea mai veche şi mai murdară şmecherie din istoria proprietăţilor imobiliare! Vechea şarlatanie: „casa mea nu este decît o grămadă de lemne, are tavanul plin de găuri, în pivniţă se infiltrează apa şi mai mult ca sigur că nu aţi dori-o". Adevărul era că se aşteptase la mai mult din partea ei. Sperase ca ea să aibă mai multă imaginaţie în privinţa subterfugiilor, dat fiind faptul că era o persoană care petrecuse destulă vreme în puşcărie.

Pe de altă parte, se gîndi el zîmbind viclean, se putea dovedi distractiv ca domnişoarei Wheaton să i se ofere întreaga funie de care avea nevoie. De îndată ce va cădea în capcană, de îndată ce va deveni neputincioasă, asemeni unui animal prins în laţ, era posibil ca el să o sărute. O singură dată. Ca să-şi satisfacă toată curiozitatea; ca să ştie sigur dacă gura ei era într-adevăr atît de

dulce şi de provocatoare pe cît părea; dacă pielea ei era atît de catifelată...

Apoi, desigur, avea să-i smulgă insula de sub nas, aşa cum plănuise.

– Ştii să navighezi, domnule Dunsmore? întrebă ea, oprindu-se în dreptul unui mic schif.

Dacă naviga? Ochii lui Payton se mutară de la vasul acostat la chipul lui Harriet. Glumea ea oare? Sigur că mai navigase, doar trăia în Trampa, pentru numele lui Dumnezeu! Însă nu era forma de transport pe care să o prefere. El avea suflet de marinar de uscat şi prefera să fie în permanenţă în contact cu pămîntul. Cu toate acestea, atunci cînd călătoriile pe apă nu puteau fi evitate, consuma în general un pumn de pasile contra răului de mare şi întotdeauna, dar absolut întotdeauna, avea grijă să se doteze cu un vas mare, cît o zi de post.

Privirea lui alunecă spre întinderea ondulată a apei din faţă şi apoi reveni la ambarcaţiunea cu vele.

– Navighez, domnişoară Wheaton, zise el. Însă nu cred că această jucărioară va face mai mult de o sută cincizeci de metri înainte de a se răsturna.

– Este foarte sigură, îi garantă ea zîmbind. Eu am traversat fluviul cu ea, de dimineaţă. Crede-mă.

– Dacă aş fi ştiut că pentru această după-a-

miază plănuiai o aventură, ţi-aş fi ascultat sfatul şi mi-aş fi schimbat hainele. Dată fiind situaţia de faţă, aş prefera să nu-mi petrec restul zilei ud pînă la piele. Poate există altceva... zise el, privind în jur, lăsînd posibilitatea ca dorinţa lui de schimbare a ambarcaţiunii să fie interpretată fie ca o rugăminte, fie ca o poruncă stringentă.

Se întoarse, iar el îi urmări privirea nostalgică îndreptată spre o splendidă iolă de nouă metri, acostată de partea cealaltă a debarcaderului.

– Da. Asta mai merge, rosti el mult mai uşurat.

Ea rîse uşor.

– Măcar recunoşti frumosul atunci cînd îl vezi, zise ea, aplecîndu-se s-o dezlege.

– Nu poţi conduce o ambarcaţiune de o asemenea dimensiune? întrebă el, încruntîndu-se la parîma fixată de dana de acostare. El îşi frecă pata de dimenhydrinat de la baza gîtului şi-şi dori să-şi fi aplicat două tamponări. Era o măsură preventivă pe care o luase mai devreme, ştiind că acolo unde există o insulă, era şi o apă pe care, inevitabil, trebuia să o traverseze. Experienţa mea este limitată, dar dacă îmi vei împrospăta memoria, cred că voi fi un secund destul de bun.

Ea se îndreptă spre cea de a doua parîmă fără să facă nici un comentariu.

– Gîndeşte-te, domnişoară Wheaton, zise el, încercînd să o convingă. Te vei afla în postura de

invidiat de a-mi da ordine, pe toată distanţa pînă pe insulă şi înapoi. Am angajaţi care şi-ar da mîna dreaptă pentru a li se oferi o astfel de şansă.

Ea îşi ridică privirea şi fu întîmpinată de un zîmbet larg, provocator. Harriet rîse.

– Recunosc că este tentant, domnule Dunsmore. Am ştiut că am să regret dacă o voi vinde.

– Ai vîndut-o?

– Am datorii de plătit, zise ea simplu.

El privi din nou la iola cu armături lucioase din alamă şi cu bordajul de lemn lustruit. Numele acesteia, *Enchantment,* era frumos vopsit, într-un alb strălucitor, pe cadrul pupei. Nu puteai să fii Payton Dunsmore al IV-lea timp de treizeci şi şase de ani şi să nu dobîndeşti de-a lungul acestei existenţe un puternic simţ al valorii materiale. El recunoştea o comoară atunci cînd o vedea şi putea să intuiască preţul pe care ea îl plătise pentru faptul că vînduse o asemenea minunăţie.

– Poate o închiriem pentru după-amiază, zise el, gîndindu-se că ambarcaţiunea avea să fie pentru ea o plăcere, iar pentru el o salvare.

– Dumneata ai da spre închiriere o astfel de barcă? întrebă ea sigură de răspunsul lui.

El se uită la iolă şi apoi din nou la mica ambarcaţiune. Nu suporta ideea de a-şi expune temerile în faţa unei femei, dîndu-i astfel posibilitatea de dominare. Mai degrabă ar fi murit decît

să-i arate acesteia o slăbiciune oricît de mică, dar era foarte probabil ca acest lucru să se întîmple dacă totuşi nu i-o arăta.

– Ai încredere în mine, domnule Dunsmore. Am să te duc pe insulă în deplină siguranţă şi nici măcar n-am să-ţi ud pantofii.

Ea afişă acel surîs ademenitor, uşor într-o parte, în timp ce buclele rebele îi fluturau jucăuşe în bătaia vîntului. Ochelarii şi marii ei ochi negri trădau clar cinstea şi caracterul ei demn de încredere. Ştia că, decît să se bizuie pe ea, mai bine...

– Vreau o vestă de salvare, zise el.

Harriet îi zîmbi şi oftă uşurată.

Capitolul 2

Harriet îşi dădu seama repede că Payton Dunsmore nu era atît de ignorant în ale navigaţiei, precum voise să o facă pe ea să creadă. Se îndreptară spre promontoriul cel mai apropiat, ajutaţi de vînt. Simţise schimbarea de direcţie a vîntului, ştiuse cînd să se aplece spre estacadă şi cînd să echilibreze nava cu propria lui greutate. O privi o clipă atent pe Harriet, înainte de a se relaxa şi de a da senzaţia că simţea plăcerea călătoriei.

Ea îşi plecă pleoapele, fiind mult prea amuzată ca să se uite la el. Neliniştea lui de mai devreme să se fi datorat mărimii vasului? Sau faptului că el

nu cunoştea talentele ei nautice? Sau simplului fapt că el era pe cale de a pierde controlul asupra situaţiei?

Avea senzaţia că Payton Dunsmore era un bărbat care considera important să menţină totul sub control: afacerile, viaţa, sentimentele. Jumătate din fiinţa ei chicotea, în timp ce cealaltă jumătate se cutremura gîndindu-se la reacţia pe care el urma s-o aibă atunci cînd avea să descopere de cît control se dezbărase atunci cînd urcase în barca ei.

O tăcere plăcută se aşternu între ei. Amîndoi erau introspectivi; amîndoi erau conştienţi unul de prezenţa celuilalt, deşi atenţia lui Payton era atrasă de imensa întindere de apă, de felul în care aceasta se ondula, se ridica şi se izbea de micuţa ambarcaţiune. Harriet îi va distrage atenţia arătîndu-i punctele importante de pe traseu, prezentîndu-i cîte ceva din trecutul acestora, iar el avea să încline aprobator din cap şi să ia aminte.

Era un adevărat noroc că el era plăcut la înfăţişare, că arată mai uman decît în fotografii, se gîndi ea admirîndu-i profilul puternic, în timp ce el privea la insula Cedar care devenea tot mai mică în urma lor. Dacă situaţia se înrăutăţea şi ea ar fi fost obligată să-şi pună planul în aplicare, înfăţişarea lui plăcută avea să facă totul mult mai uşor.

Ei îi plăcea părul lui des şi negru; tunsoarea care i se potrivea. O încălzea ideea că el nu era nepătatul, perfectul om care părea să fie.

Un val se sparse şi o neaşteptată rafală de vînt îl izbi pe Payton în faţă cu un torent de apă. Harriet ridică din umeri şi făcu o grimasă de parcă şi-ar fi cerut scuze. El nu-şi dădu seama de surîsul pe care-l trimise drept răspuns.

Nu era deloc rău, dat fiind faptul că navigau în larg, aflaţi în ceva de dimensiunea unui căzi. De fapt, călătoria era atît de liniştită, că dacă nu s-ar fi gîndit la aceasta, ar fi putut să fie preocupat de cu totul alte lucruri.

De pildă, el nu putea să scape de senzaţia că ea era probabil cea mai frumoasă femeie pe care o întîlnise vreodată. Era absurd. Femeile lui erau în general din categoria celor fermecătoare, chipuri izbitor de atrăgătoare, corpuri seducătoare, personalităţi graţioase. Cel mai drăguţ lucru pe care el ar fi putut să-l spună despre Harriet Wheaton ar fi fost că ea era o intrigantă cu un corp obişnuit şi cu o faţă interesantă.

Cu toate acestea, dorinţa arzătoare a degetelor lui era să o atingă. Cînd ochii lor se întîlniră, el simţi o încordare stranie în abdomen, pe care nu-şi amintea să o mai fi cunoscut decît în anii de liceu. Simţi chiar şi o bizară senzaţie euforică în piept, atunci cînd o zări pe Harriet stînd cu faţa în

bătaia vîntului şi purtînd în ochii întunecaţi plăcerea navigaţiei. Era ceva foarte ciudat.

– Insula Jovette este drept în faţă, îi strigă ea, încercînd să acopere foşnetul vîntului şi zgomotul valurilor. Cînd ne vom apropia mai mult se va vedea mai bine casa.

Insula avea aproape un kilometru şi jumătate lungime şi o suprafaţă de douăzeci de hectare. Ca la majoritatea celorlalte o mie opt sute de insule aflate pe fluviu, coastele acesteia erau bogat împădurite cu pini şi arbori de esenţă tare. Şi, asemeni multora din vecinele ei, devenise teren de agrement pentru bogătaşii de la sfîrşitul anilor 1800.

Payton dispunea de toate informaţiile. Insula Jovette se mîndrea cu un conac clădit în stil victorian care avea douăzeci şi trei de camere, opt băi, turnuri proeminente şi foişoare, o verandă şi un chioşc în grădină. Istoria ei însă era cu mult mai veche decît arhitectura casei, căci pe insulă, în partea nord-estică, ce aparţinea acum Canadei, mai exista o cabană mică din lemn.

Casa avea acoperişul din plăcuţe de ţiglă bicolore, era zugrăvită într-o nuanţă de verde-oliv, avea ornamentaţii aurii din ceramică la cornişă, frize sculptate, stîlpi încrustaţi la verandă, cu pete de roşu indian din loc în loc, care nu făceau decît să accentueze totul.

– Acestea sînt culorile originare, nu-i aşa? întrebă el, întorcîndu-se spre ea şi privind-o cu un oarecare grad de respect.

Nu era un expert, dar, de-a lungul existenţei, aflase că majoritatea construcţiilor victoriene fuseseră vopsite în alb în ultimii ani ca să impresioneze prin unicitatea contururilor şi dimensiunii. Oricum, adevăraţii victorieni, nu erau coloraţi numai în modul lor de gîndire şi în stilul lor de viaţă, ci şi în vopselele pe care le aplicau caselor lor.

– Da, sînt, strigă ea din spate, impresionată de cunoştinţele lui în materie de arhitectură victoriană. El avea mîini frumoase, remarcă ea distrasă. Mîini mari, ştia că dacă el ar fi atins o femeie, aceasta ar fi simţit mîngîierea din cap pînă în vîrfurile degetelor de la picioare. Tatăl meu a făcut-o astfel, zise ea brusc.

– Ce anume?

– Casa a fost odată albă, rosti ea. Făcu un gest larg cu mîna. Ca toate celelalte. Tatăl meu însă era istoric amator. A ajuns să ţină mult la casă şi, ca atare, a restaurat-o după moartea mamei. Lumea a spus că era nebun că a vopsit casa în asemenea culori, însă mie mi-a plăcut.

– De ce după moartea mamei dumitale? Ea n-ar fi fost de acord?

Harriet ridică din umeri.

– Nu ştiu. Întotdeauna m-am gîndit că a fost mai mult dorinţa de a nu i se răni sentimentele făcîndu-se prea multe modificări pe insulă... Vezi, era insula ei. Apoi a devenit a mea.

– Nu a fost a tatălui dumitale?

– El nu era un Jovette.

– Nici dumneata nu eşti.

Ea rîse.

– Este o chestiune de sînge. Strămoşii mei au fost francezi, strigă ea zîmbind, încercînd din nou să acopere zgomotul vîntului şi al apei. Ştii, sîngele este foarte important la francezi.

– Acum ştiu, zise el scuturînd din cap, întorcîndu-se să privească la casa pe care o reamenaja în mintea lui.

Cu îndemînare, la mică distanţă de debarcader, ea întoarse velele contra vîntului cu care, acţionînd ca o frînă, opri mica ambarcaţiune aproape de stîlpii de ancorare. Payton sări pe chei, iar ea, după ce coborî pînza, îi aruncă o parîmă.

– Ehei? Ai pantofii uzi? întrebă ea, venind lîngă el pe debarcader. Amîndoi se uitară, în jos, la pantofii lui încă lustruiţi şi uscaţi. Mă felicit că n-am zis nimic de păr şi de haină.

Îşi ridică privirea spre ea şi simţi din nou acea încordare în abdomen. Era învăluit de dorinţa puternică de a o prinde pe Harriet în braţe, de a-i

săruta zîmbetul de pe chip şi de a se opri după aceea pentru a se trezi la realitate. Îşi pierdea el oare mintea?

– Nu arată nici acestea prea rău, recunoscu el, controlîndu-şi haina şi părul cu mîna. Apoi, simţindu-se nespus de mărinimos, adăugă: Eşti un marinar excelent.

– Mulţumesc, zise ea, satisfăcută de lauda lui.

Rămaseră pe chei, ţintuindu-se, cu privirea, unul pe celălalt timp îndelungat, pînă ce stînjeneala se instală şi-i făcu să-şi schimbe privirea în altă direcţie.

– C... cred că am putea începe turul de acolo, zise ea, arătînd cu degetul. Construcţia de adăpostire a bărcilor are trei compartimente. Rezistă la intemperii. Acoperişul este nou, a fost schimbat acum patru ani.

– Dar acest debarcader? întrebă el.

Ea ridică din umeri, iar el o văzu încreţindu-şi sprîncenele în acea manieră ciudată a ei.

– Pilonii sînt vechi de cînd mă ştiu, dar îmi amintesc că tata a schimbat o dată sau de două ori, după nişte furtuni, o parte din scînduri. Ea bătu cu piciorul de două ori. Cred că este foarte rezistent.

Înclină aprobator din cap, iar ea se răsuci ca să-i arate drumul spre casă. Debarcaderul se termina cu o mică terasă stîncoasă, tăiată în panta

dealului. De acolo, treptele late, umbrite, ce fuseseră cioplite în granitul insulei, şerpuiau pînă pe vîrful falezei.

Întregul drum era flancat de arbuşti şi arbori, făcîndu-l să-şi închipuie că pe timpul lunilor calde vegetaţia ierboasă era la fel de bogată. Copaci înalţi, bătrîni, desfrunziţi acum, nu făceau decît să adauge un plus de frumuseţe posibilităţilor pe care el şi le şi imagina.

Un zid scund de piatră înconjura stînca de pe care se vedea golfuleţul care proteja de vreme rea adăpostul bărcilor şi debarcaderul. Între acestea şi aleea marcată cu pietre albe din faţa casei, se afla un cîmp întreg cu iarbă bine întreţinută şi flori de grădină, meticulos îngrijite.

– Îţi accept scuzele, zise el privind în jur cu ochi apreciativi.

– Pentru ce? întrebă ea, speriată.

– Pentru că nu m-ai invitat aici pe timp de vară sau de toamnă cînd îmi închipui că este minunat.

Ea surîse, afectată din nou de lauda lui.

– Noi o numim Grădina miresei, deoarece femeile din familia mea au îngrijit-o mereu şi, pînă la mama mea, toate au venit aici ca mirese.

– Să înţeleg că nu a existat moştenitor pe linie masculină? întrebă el, păşind pe pajişte şi îndreptîndu-se spre casă.

– Ba da, a existat un fiu înainte de moartea

bunicului meu. Dar fratele mamei a fost ucis în Germania, în timpul celui de-al doilea război mondial, iar bunica mea, o Jovette prin căsătorie, nu a avut cui să lase altcuiva, decît mamei mele.

– Apoi ea s-a măritat cu un Wheaton şi pînă la urmă insula ţi-a revenit dumitale.

– Corect.

– Şi pînă la dumneata a aparţinut mereu unui Jovette?

– De la începutul anilor 1600, da.

El se opri impasibil.

– Asta înseamnă mai bine de trei sute de ani.

Întorsese spre el nişte ochi gravi.

– Ştiu, domnule Dunsmore.

Încercarea de a se agăţa de o moştenire, care dura de peste trei sute de ani, avea să fie fără îndoială o responsabilitate sublimă, cu siguranţă una pe care el o găsea greu de imaginat, dat fiind faptul că familia lui era un conglomerat de rude prin alianţă. O încordare puse atunci stăpînire pe pieptul lui, iar un val de compasiune pentru ea îi inundă sufletul. Starea lui nu dură însă mult, căci, îndepărtîndu-şi sentimentele, îşi reaminti că nu-l priveau în nici un fel datoriile ei.

– Ştii, zise el încet, avînd o expresie prudentă. Ceea ce îţi voi spune nu-mi face prea mare plăcere, dar fiind sigur că deja te-ai gîndit la o asemenea variantă, de vreme ce te-ai zbătut atît

să împiedici vînzarea acestei insule, te-aş întreba de ce nu ai încercat să o declari monument istoric?

Ea scutură din cap şi apucînd-o pe terasa de piatră se îndreptă spre intrarea principală.

– Ar fi trebuit să o deschid publicului larg, iar în final s-ar fi transformat în hotel. Ea rosti cuvintele de parcă „hotel" ar fi fost un sinonim pentru „bîrlogul ticăloşilor". Este un cămin, domnule Dunsmore. Nu o capcană pentru turişti.

Ar fi putut să nu ia în seamă comentariile ei, îi înţelegea oarecum sentimentele pentru acest loc, dar...

– Nu ştiu, zise el, intrînd în casă în urma ei, privind atent spaţiosul hol, graţioasa şerpuire a scării spre etaj, antichităţile deosebit de îngrijite. Pe mine nu m-ar deranja să văd aici un mic hotel intim, de recepţie... un bar liniştit în camera de acolo şi... Cît de mare este sufrageria, domnişoară Wheaton?

Enervată, ea se răsuci spre el. Scîntei de mînie ţîşniră din ochii ei, imprimînd ritmuri stranii inimii lui. Reflexul o făcu să-şi încordeze gîtul, iar indignarea să-şi îndrepte umerii. Era o poziţie nouă care inspira admiraţie.

– Eu nu mi-aş număra hotelurile, pînă nu s-ar aprinde toate firmele, dumnule Dunsmore, spuse ea, sperînd ca teama şi groaza pe care le simţea

să nu-i fie trădate de glas. Intenţionez cu tot dinadinsul să te conving să părăseşti insula Jovette în condiţii de siguranţă.

– În condiţii de siguranţă, domnişoară Wheaton? Te-ai gîndit că s-ar putea ca eu să fiu cel care să poată salva acest loc de la ruină?

– Ţi se pare că arată ruinat, domnule Dunsmore?

– Încă nu. Dar dacă nu îţi poţi plăti impozitele şi eşti restantă cu plăţile ipotecii, cum crezi că vei întreţine acest loc?

– Ţi-am mai spus, zise ea, mutîndu-se stînjenită de pe un picior pe altul, nedorind să-şi discute problemele financiare cu străinii. Pot să-mi plătesc impozitele, să-mi achit toate restanţele la ipotecă şi să întreţin acest loc, dar am nevoie de timp. De puţin timp numai.

– Ai de gînd să cîştigi la loterie?

– De unde îmi vor veni banii nu este treaba dumitale. Tot ce doresc de la dumneata este receptivitate la ceea ce-ţi voi spune şi promisiunea că vei împiedica vînzarea acestei insule în următoarele două sau trei luni.

El inspiră adînc şi o privi îndelung, avînd multe îndoieli. La naiba, dacă ea intenţiona să jefuiască o bancă, pentru a face rost de banii de care avea nevoie? Avea să sfîrşească din nou în închisoare. Într-un fel, acest gînd îl tulbura profund.

– În regulă. Fă o încercare, zise el grav şi, spre propria lui mirare, sincer. Convinge-mă să nu doresc acest lucru.

Cu paşi apăsaţi el o urmă pe scări, resemnat că aveau să urmeze cîteva ore de suspine şi văicăreli. Acoperişul avea să fie ca o sită, stîlpii de susţinere intraţi în putrefacţie şi, mai mult ca sigur, ea îi va aminti despre găurile din perete ale şoarecilor care se învîrteau prin casă toată noaptea. Avea să fie o după-amiază lungă.

– Toate lambriurile să ştii că sînt originale. Tatăl meu era genul de om care nu putea să stea liniştit mai mult de zece minute, aşa că a făcut amenajări pe aici, zise ea apucînd-o pe scări. A pus tapetul în hol şi aici, acum vreo patru ani. Cred că a redecorat fiecare cameră din această casă de cel puţin două ori de la căsătoria cu mama.

– Şi pentru a nu se dezice de statutul de istoric amator a încercat să păstreze pe cît posibil autenticitatea restaurărilor pe care le-a făcut, concluzionă el, trecînd cu palma peste tapetul în dungi roz şi argintii de deasupra lambriului închis la culoare, perfect lustruit.

Harriet surîse, satisfăcută de perspicacitatea lui. Era un tip foarte pătrunzător în privinţa multor lucruri, observă ea. Ar fi el oare la fel de isteţ şi de perspicace şi în postura de iubit? se întrebă ea

absentă.

Iubit? Însă planul ei nu era făcut să meargă atît de departe...

Payton o urmă, ocolind curbura balustradei, de unde se putea privi direct în hol.

– Aceasta este camera părinţilor mei, zise ea, deschizînd o uşă la capătul unui semicerc mare.

Aici fu locul de unde începură. Harriet îl conduse din cameră în cameră, subliniind cu meticulozitate confortul, dînd la o parte huse ce acopereau antichităţi de mare valoare, înşirînd detalii verificabile ale casei ce fusese păstrată în perfectă stare de funcţionare, menţionînd modernele instalaţii sanitare şi motivul introducerii lor.

– Străbunicul meu a avut vederea foarte slabă şi, oricît de mult se făcea lumina lămpii mare, el tot se ciocnea şi se împiedica de lucrurile din casă, îl informă ea. De continent nu am fost niciodată legaţi prin cablu, aşa că nu exista telefon. Era un mic generator de electricitate, care cred că a fost înlocuit acum vreo zece ani. Va trebui să verific pentru exactitate, dar oricum este ca şi nou.

Cel de al doilea etaj cuprindea o micuţă cameră de zi legată de un apartament principal.

– ...Mama mea suferea de crize de „melancolie", deşi între noi fie spus eu cred că stările erau mai degrabă legate de sindromul premen-

strual, de vreme ce ea nu se plîngea prea mult de ele, iar termenul era destul de delicat pentru aşa ceva. Oricum, ea petrecea ore întregi în faţa acelei ferestre, privind la fluviu şi trebuia să vină aici să-şi vadă... băi... Benny Goodman a alunecat o dată aici pe gresia udă, a căzut pe spate şi a trebuit să-şi petreacă în pat tot restul vizitei..., cîteva dormitoare, cînd familia Roosevelt venea aici la sfîrşit de săptămînă, întotdeauna cerea această cameră. Lui îi plăcea să-şi ţină ochii pe vecinii noştri din nord.

– Şi care este camera dumitale? întrebă el cu o curiozitate deloc ascunsă şi iraţională, pe care nici lui nu şi-o putea explica.

– Acolo, zise ea arătînd cu capul spre capătul holului. Urmîndu-l, ea adăugă: Înainte să fie a mea, a fost a mamei. Înaintea ei a fost a tatălui ei. Şi înaintea lui, a fost a tatălui lui.

Payton deschise uşa spre o cameră mare, situată spre latura sud-estică, ce avea ferestre cu pervaze imense. Spre deosebire de celelalte încăperi, cu tonurile lor victoriene apăsătoare şi întunecate, în camera lui Harriet dominau nuanţele luminoase, pale, abundau volanele de dantelă şi pernele pufoase. Era de asemenea singura încăpere dintre toate pe care le văzuse pînă acum care părea să fie locuită. Pe birou se aflau cărţi deschise şi ziare, în timp ce păpuşi, evantaie,

pălării pleoştite, tablouri şi alte obiecte personale erau răspîndite peste tot. Exista şi un parfum specific feminin, deosebit de mirosul de praf şi de ceară veche, care răzbătea din celelalte încăperi.

Cîţiva paşi îndrăzneţi îl conduseră în cameră, unde trecu în revistă titlurile cărţilor şi fotografiile, luă în mînă o cutie muzicală, pe care după ce o studie atent o puse la loc, trecu cu palma pe deasupra elegantului baldachin alb, cu volane.

– Nu pari genul ahtiat după zorzoane, zise el ca din întîmplare.

Un zîmbet se aşternu pe buzele ei. Ea privi în jur şi, văzînd lucrurile care o înconjurau prin intermediul ochilor lui, chicoti.

– Mă tem că am fost o adevărată dezamăgire pentru părinţii mei, zise ea cu plăcere în glas. Mama a sperat mereu că voi continua tradiţia Jovette de a fi o femeie de societate, însă eu, semănînd cu cei din neamul Wheaton, am fost o fire închisă şi studioasă. Tata m-a văzut întotdeauna ca pe un lucru drăguţ, micuţ, de interior, nu ca pe un copil plin de viaţă căruia îi plăcea să pescuiască, să navigheze, să se murdărească în grădină.

– Şi dezamăgirea lor te amuză, concluzionă el, fascinat de privirea ei dusă departe şi de arcuirea într-o parte a buzelor ei.

– Nu. Sigur că nu, zise ea speriată. Harriet

stătea în dreptul uşii, aşteptînd să o închidă, sperînd ca el să-şi termine inspecţia în locul ei intim. N-a fost aşa ceva. Niciodată între noi nu a existat un motiv de discuţie. Tot ce-şi doreau ei cu adevărat era ca eu să fiu fericită şi să devin... ceea ce mi-a fost hărăzit.

– Şi ce ţi-a fost hărăzit să devii, Harriet Wheaton? întrebă el, venind spre ea şi oprindu-se în faţa ei, suficient de aproape, încît ea să-i observe scînteile aurii din ochii verzi şi să se simtă îmbătată de mireasma pătrunzătoare a loţiunii lui de după ras.

El urmări cum ochii ei, mărindu-se uimiţi, se aţintiră fără să clipească asupra lui. Înghiţi emoţionată, iar el simţi un freamăt lăuntric. Privirea lui coborî oprindu-se asupra buzelor ei uşor depărtate, lunecă apoi spre adîncitura gîtului unde pulsul îi zvîcnea nebuneşte, pentru ca în final să revină la gură. Muşchii lui se tensionară. O neaşteptată senzaţie de plăcere îl străbătu prin tot corpul.

Ea ridică uşor din umeri.

– Cred că am fost hărăzită să fiu Harriet Wheaton.

– Şi cine este Harriet Wheaton? întrebă el. Este oare posibil ca ea să fie atît de dulce precum pare? adăugă el încet.

Ea ridică din sprîncene şi dădu din umeri într-o

manieră care evident îi era caracteristică.

– Nu cred că m-ai crede dacă ţi-aş spune, domnule Dunsmore. Mai bine ai afla singur.

Ceea ce vedea el în ochii ei să fi fost oare cutezanţă? Provocare? Gîndurile îi trecură rapid prin minte, astfel că el nu avu timp să înţeleagă sigur despre ce era vorba.

– În regulă, zise el, vrînd să creadă că mănuşa îi fusese aruncată. Dar trebuie să te avertizez că sînt extrem de meticulos în aprecieri. Este una din puţinele mele calităţi.

Îi zîmbi urîcios, nepăsătoare.

– Ce este? întrebă el, strîngînd suspicios din ochi cînd o văzu apucîndu-şi buza de jos cu dinţii ca să-şi împiedice exprimarea gîndurilor.

– Nimic important, zise Harriet, încercînd să închidă uşa, obligîndu-l să iasă pe palierul de deasupra holului. Pur şi simplu, am senzaţia că, dacă aş mai fi continuat, aş fi descoperit că ai măcar o calitate.

– Foarte drăguţ, zise el, părîndu-i-se imposibil să nu o tachineze şi răspunzîndu-i tot printr-un surîs urîcios.

– Să înţeleg că te conving? Expresia de pe chipul ei era optimistă şi fără îndoială atrăgătoare.

El inspiră profund. Harriet mirosea ca adierea vîntului şi ca razele de soare.

– Haide să ne terminăm turul, zise el. Ea nu

lua răspunsul lui drept un „nu" răspicat, ceea ce de fapt ar fi trebuit să fie, observă Payton, nedorind să o inducă în eroare şi, dintr-un motiv destul de greu de înţeles, nevrînd să fie grosolan sau brutal cu ea.

Harriet nu reuşea să-l convingă să nu achiziţioneze insula. Dimpotrivă, din maniera de prezentare, afacerea părea mai bună decît şi-o imaginase el.

Întorcîndu-se prin holul larg spre centrul semicercului de uşi, o amintire din copilărie îl copleşi din senin, lovindu-l puternic în piept ca un ciocan.

Existaseră holuri şi în casa în care crescuse el. Lungi holuri pustii ca acela în care se afla acum. Şi uşi încuiate. Payton clipi şi deveni băieţelul, trezit dintr-un coşmar, plîngînd şi fiind înfricoşat. Se dă jos din pat, speriat de întuneric, dar mai speriat de singurătate. Uşa de la dormitorul lui se deschise spre un alt întuneric, mai mare decît cel aflat în urma lui. Holul este rece. El ştie că, dacă ar fi mai potolit, dacă n-ar face niciodată gălăgie, camera mamei lui ar fi aproape de a lui, în loc să fie în capătul culoarului. Merge încet. Nu este un băieţel foarte cuminte. Mama se va supăra dacă o va trezi. Dar dacă este singur, lucrurile înspăimîntătoare din camera lui îl vor înhăţa. Este un hol foarte lung, un hol nesfîrşit, şi ceva s-ar putea să fie în spatele lui. Accelerează pasul. Inima îi bate

nebuneşte. Uşa mamei!... Este încuiată. Se întoarce ca să înfrunte întunericul. Clipeşte din nou.

O răsuflare tremurată îi scapă pe buze. De unde naiba îi venise asta? se întrebă el, cutremurîndu-se, înghesuindu-şi amintirile înapoi în lada veche şi aşezîndu-se, imaginar, pe capacul acesteia.

Harriet era în faţa lui. Ochii lui rătăciră prin jur, se opriră pe uşa de la camera părinţilor ei şi apoi se întoarseră la uşa camerei ei de la capătul opus al semicercului. Payton simţi o încordare în piept şi o strîngere puternică în inimă.

– Harriet?

– Da? Ea se opri ca să-l privească. Era ceva ce ei îi plăcea.

– Ai fost un copil zgomotos?

– Ah... nu. Am fost liniştită şi puţin timidă, zise ea, iar apoi, fără vreun motiv anume, adăugă: Nu-mi făceam prieteni prea uşor. Am petrecut mult timp singură sau cu părinţii. De ce?

Încordarea din pieptul lui crescu, iar inima i se înduioşă.

– M-am gîndit că poate de aceea camera ta era atît de departe de cea a părinţilor, rosti el, simţindu-şi faţa arzînd.

– Oh, vai de mine, zise era rîzînd, ignorînd stingherealа lui. Am uitat să-ţi arăt. Este unul din lucrurile cele mai bune ale casei şi cu siguranţă

unul amuzant. Ea îl ocoli şi sprintenă se îndreptă spre dormitorul ei. Este o dependinţă a casei, dar nu o poţi vedea dacă nu ştii că este acolo.

– Ce anume?

– Vino, am să-ţi arăt. O să-ţi placă.

Payton scutură din cap. Femeia cu numele de Wheaton nu se încadra deloc în prototip. Dacă nu ar fi cunoscut situaţia, ar fi jurat că ea, în loc să încerce să salveze casa de la scoaterea la licitaţie, făcea tot posibilul ca să scape de ea. Ce fel de joc făcea ea oare?

– Străbunicul meu a fost un copil care a suferit de colici, zise ea intrînd în camera ei.

– Este acelaşi care avea vederea slabă şi care se ciocnea de lucruri?

– Da, dar asta se întîmpla mult mai tîrziu, cînd îmbătrînise. Harriet se opri în dreptul a ceea ce părea să fie uşa unei debarale. Iniţial, camera de zi a fost camera pentru nou-născuţi. Însă nu era prea mare şi cînd începea să-l doară burtica pe străbunicul meu nu aveai prea mult spaţiu ca să te învîrteşti cu el. Doica îl lua uneori şi-l ducea la etajul trei ca să-l plimbe, însă era foarte zgomotos, aşa că ea şi mama lui obişnuiau să umble cu el de colo-colo pe palier, iar atunci cînd aveau oaspeţi, îi ţineau treji toată noaptea. Stră-străbunicul meu, atunci cînd a aflat că va fi din nou tată, a pus să se facă această construcţie în casă.

Deschise uşa şi păşi înăuntru.

– Au zidit această parte a holului pînă la etaj. Jos sînt debarale, însă aici, sus, este un culoar care duce din apartamentul principal la camera noului-născut, care acum este camera mea. Iar aceştia – lovi cu pumnul în perete –, sînt atît de bine izolaţi, că aici poţi să tragi cu tunul şi nimeni din casă nu va auzi decît dacă laşi uşile deschise. Urmă un rîs delicat. Fapt pentru care am rămas în camera nou-născutului atît de mult.

El îşi opri inspecţia lambriurilor şi a covoarelor moi de pe podea şi se uită spre ea.

– Vrei să mai repeţi o dată ultima chestie?

– Mie îmi era fricã de întuneric, recunoscu ea, simţindu-se extraordinar de jenată. Nu-l mai văzuse de mult timp pe bau-bau, iar frica copilăriei nu era ceva de care să te ruşinezi, dar totuşi... Părinţii mei îmi lăsau deschisă uşa de la cameră, lăsau lumina aprinsă pe acest hol şi lăsau deschisă uşa de la dormitorul lor, în eventualitatea că m-aş fi speriat. Astfel ei mă puteau auzi, eu îi puteam auzi şi nu-i deranjam pe ceilalţi. Îşi aruncă părul peste umăr şi-şi împinse ochelarii pe nas. Mult timp mi-a fost teamă de întuneric şi, pentru că nu au mai apărut alţi copii, camera pentru nou-născuţi a devenit dormitorul meu.

– Cum era însă cu sexul?

– Poftim? zise ea. Sex?

– Cum era cu sexul?

– Păi, ce să fie cu el? întrebă ea, puţin dezorientată. Sexul era un lucru bun. Era ceva încîntător. Ce altceva voia el să ştie?

– Cum rezolvau părinţii tăi cu sexul, dacă tu te foiai toată noaptea pe hol?

Chipul ei păli.

– Nu ştiu, zise ea. Cînd eram mică bănuiesc că se opreau din ceea ce făceau şi mă lăsau să mă furişez în pat lîngă ei. Mai tîrziu, ciocăneam fiecare înainte de a intra în camera celuilalt. Era un lucru politicos. Prudent. Nu i-am prins niciodată în flagrant şi nici nu am acordat mare importanţă chestiunii, rosti ea, uitîndu-se la el de parcă ar fi considerat gîndurile lui nelalocul lor.

Bineînţeles că erau nelalocul lor. N-ar fi trebuit să o întrebe aşa ceva. Ar fi trebuit să lase totul în trecut, acolo unde îi era locul. Totuşi, undeva, înăuntrul lui, era un copil care invidia faptul că ea avusese un hol luminat şi uşi deschise.

– Idee deşteaptă, chestia asta, zise el, rotindu-şi privirea de jur-împrejur, evitînd căutătura ei întrebătoare. I-a pus cineva vreun nume? Aşa ca Grădinii miresei? Bănuiala mea este că se cheamă Holul plîngerii.

– Foarte bine, spuse ea şi rîzînd se întoarse să plece. Dar nu. Este doar culoarul spre camera nou-născutului.

Harriet îl conduse spre o uşă de pe palier care se deschidea către o scară. Ea puse piciorul pe prima treaptă şi începu să urce. Cel de-al treilea etaj fusese odinioară rezervat servitorilor, însă acum era folosit drept depozit.

– Ai locuit aici un an întreg?

– Nu. Am crescut în Harford.

– Din New Hampshire? Din Massachusetts? Din Maine?

– Din New York, zise ea, apucînd-o pe treptele pe care servitorii le foloseau ca să ajungă la bucătăria aflată la parter. Între Binghamton şi Ithaca. Tata avea plantaţie de meri.

– Plantaţie de meri?

– Mmm. A murit nu demult, rosti ea.

Payton ar fi vrut să-i vadă faţa lui Harriet. Nimic din glasul ei nu indica faptul că moartea tatălui ei o afectase în vreun fel, însă dacă i-ar fi văzut faţa...

– Îmi pare rău, zise el.

– Mulţumesc, spuse ea, fără nici o emoţie. Bucătăria, după cum vezi, este în întregime modernă. Oh! Vrei să vezi podul?

– Plouă în el?

– Sigur că nu.

– Ştiam eu, zise el. Cred că putem să nu-l mai vizităm.

– Avem şi pivniţă, rosti ea stînjenită. Are pereţi

de piatră, aşa că, uneori, cînd plouă timp îndelungat, se mai umezeşte. Însă nu se poate spune că apa picură în ea.

– Harriet, Harriet. El scutură din cap. Nu procedezi bine, rosti Payton, dîndu-şi capul pe spate, de parcă nu ar mai fi suportat agonia. Trebuia să scoţi în evidenţă defectele casei şi să ascunzi lucrurile valoroase. Mi-ai vorbit despre acest loc de parcă ai fi fost un misit de proprietăţi.

– Dar... nu există defecte. Cîteva uşi trebuie unse, robinetul de acolo de sus trebuie înlocuit, dar alte...

– Atunci ai face bine să găseşti mai multe, şi încă unele mari, dacă nu vrei să-ţi smulg insula de sub nas, zise el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor ceea ce spunea. Pot să te rog să-mi dai ceva de băut?

Uluită, ea încuviinţă din cap,

– Cafea, ceai, suc? O băutură mai tare?

– Cafea, dacă nu este prea mare deranjul.

Într-o tăcere tensionată, ea puse cafeaua şi apa în filtru şi apoi, aşezîndu-şi mîinile pe bufetul din spate, se întoarse spre el.

– Vrei să vizitezi parterul pînă se face cafeaua? întrebă ea, neştiind cum să procedeze după ieşirea lui.

– Nu, zise el aspru. Sînt convins că restul casei este la fel de frumos, ca tot ce am văzut

pînă acum. Nu este nevoie să mai vizitez nimic. Bucătăria era o încăpere luminoasă, călduroasă, cu scaune înalte, aşezate în jurul unei mese de mijloc.

Încruntîndu-se, ea îl urmări pe Payton încălecînd un taburet şi sprijinindu-şi coatele de bufet.

– Nu sînt tîmpită, domnule Dunsmore. El o privi. Dacă te-aş fi adus aici şi ţi-aş fi spus că locul este un dezastru, cînd pînă şi un orb ar vedea că lucrurile nu sînt chiar aşa, m-ai fi făcut mincinoasă, escroacă şi ai fi refuzat să mă ajuţi.

Era adevărat, dar el nu intenţionase nici o clipă să o ajute.

– Am venit la dumneata cu toată încrederea, cu toată cinstea şi sinceritatea mea, deoarece am vrut ca dumneata să vezi insula Jovette aşa cum este ea, un cămin. Căminul meu. Nu este doar un alt domeniu, este istoria familiei mele. Ea rostea cuvintele cu repeziciune şi curaj. Lazare Jovette a fost un vînător francez care a negociat cu indienii pentru această insulă. Gerard Jovette s-a luptat cu americanii ca să păstreze insula; iar mai apoi, cînd se stabilise deja graniţa între Canada şi Statele Unite, soarta a vrut ca nepotul lui Jean să se îndrăgostească şi să se însoare cu o tînără americancă, dar insula tot în mîinile familiei Jovette a rămas. Adam Jovette s-a luptat cu dinţii cînd familia şi-a pierdut aproape toţi banii în timpul crizei

din '29 şi a recesiunii economice ce a urmat. Părinţii mei nu au fost oameni bogaţi şi au făcut sacrificii ca să păstreze această insulă şi... Glasul ei se stinse brusc.

– ...şi ca să ţi-o lase ţie, zise el sfîrşind ideea în locul ei.

– Ca să mi-o lase mie.

Clipe îndelungate el o studie şi cînd nu mai suportă să vadă tristeţea, speranţa şi emoţionanta rază de încredere din ochii ei, se ridică de pe scaun şi se aşează în dreptul ferestrei. Îşi aţinti privirea asupra pajiştii şi perdelei dese de copaci care acoperea restul insulei.

Nu voia să o facă să sufere. Nu era un om sentimental, iar pentru el ea nu era decît o străină care-i provocase multă bătaie de cap. Însă o parte din el, o parte ascunsă adînc înăuntrul lui, îl împiedica să-şi aplice obişnuitele-i practici hotărîtoare din afaceri şi-l împingea spre acele metode mai puţin dure, mai puţin crude, pe care în mod normal le detesta.

– Există ceva stafii? întrebă el fără să o privească.

– Stafii? Sigur că nu. De ce întrebi?

– Casele cu istoric, care generaţii la rînd au aparţinut aceleiaşi familii şi care mai au şi cîte o stafie-două sînt greu de găsit în zilele de azi, zise el calm. Astăzi sînt la modă antichităţile. Însă

stafiile atrag ca un magnet turiştii şi amatorii de senzaţii. Cu toate că, şi fără stafii, există suficientă istorie în acest loc pentru a obţine un profit bun... desigur, oricînd putem inventa cîteva stafii.

El venise pe insula ei, însă nu auzise şi nu văzuse decît ceea ce voise să vadă şi să audă. Un zornăit răsună în capul lui Harriet. Zăbrelele puşcăriei. Soarta ei era pecetluită.

– O legendă ar ajuta la ceva? întrebă ea, cu o voce rigidă de mînie, simţindu-şi inima tare şi grea ca o piatră, de îndată ce-şi puse planul în aplicare.

Capitolul 3

– O legendă? întrebă el, întorcîndu-se spre ea. Ce fel de legendă?

– Fermecată, zise ea. Neputîndu-se baza pe faptul că expresia feţei nu avea să o trădeze, Harriet se apucă să toarne cafeaua pentru amîndoi. Insula aceasta este vrăjită.

El pufni în rîs. Hohotul lui fu profund şi cald şi poate că ei i-ar fi plăcut dacă n-ar fi rănit-o atît de mult.

Trebuia să o admire. Harriet Wheaton era o femeie de cuvînt. Îşi dăduse seama că nu reuşise să-l convingă să nu vîndă insula şi, în loc să se

vaite, să plîngă şi să-l implore să se răzgîndească, ea îşi acceptase eşecul şi renunţase elegant, aşa cum promisese. Amestecarea unei legende în afacere era ceva ce întrecea aşteptările.

– Excelent, zise el şi, chicotind, se aşează pe locul din faţa ei, unde era ceaşca de cafea. Întotdeauna vraja este superioară stafiei.

– Se potriveşte mai bine, zise ea, ţinîndu-i sub atentă observaţie expresia feţei. Vraja implică dragoste şi fericire veşnică. Harriet făcu o pauză. Cred că de aceea aici nu există stafii, adăugă ea.

– Este grozav. O insulă a perechilor aflate în luna de miere! El deveni serios. Uite, rosti Payton, străduindu-se din răsputeri să fie gentil, efort neobişnuit pentru el. Îmi pot imagina cît de greu îţi este, însă eu... astea sînt afacerile. Nu am ceva cu dumneata. Am... am crezut că îmi va face plăcere această parte, preluarea insulei dumitale, după tot necazul pe care mi l-ai pricinuit. Dar... nu-mi face, Harriet.

El ar fi reuşit să o păcălească.

– Poate nu numai pentru îndrăgostiţii aflaţi în luna de miere, domnule Dunsmore, zise ea, ignorînd scuzele lui nesemnificative. El era extrem de chipeş şi ceva foarte bărbătesc o atrăgea pe femeia din ea. La drept vorbind, însă, în el nu exista o fărîmă de bunătate umană sau de compasiune.

Ai putea să o transformi într-o... insulă a inimilor singuratice, continuă ea. Ştii, un loc în care străinii vin, se întîlnesc, se îndrăgostesc şi trăiesc fericirea veşnică.

El arboră un surîs şi încuviinţă din cap, privind-o nerăbdător, aşteptînd să audă legenda. Nu putea să-i ceară să i-o povestească. Abia mai putea să gîndească, darămite să mai şi vorbească. Ceva era teribil de greşit. El nu simţea nici un triumf, nici o satisfacţie, nici o plăcere. Singurul lucru pe care-l simţea îl bănuia fiind foarte aproape de sentimentul de vină. Vină! Şi totuşi el nu făcuse nimic rău.

Faptele erau simple. Era nevoie de bani ca să poţi întreţine o insulă. Ea nu avea bani. Pînă în final cineva avea să-i ia insula. Poate chiar el va fi acea persoană. Era un lucru raţional, atunci care era problema?

Ar fi trebuit el să-i dea acestei femei necunoscute banii de care ea avea nevoie? Să-i împrumute, ştiind că ea nu avea să i-i poată restitui niciodată? Să întoarcă spatele unei excelente investiţii doar ca să lase pe altcineva să i-o sufle pe la spate? De unde îi veneau toate ideile acestea? se întrebă el, scuturîndu-şi capul.

– Nu crezi în fericirea veşnică? întrebă ea, văzîndu-l mişcîndu-şi capul dintr-o parte în alta. El îi aruncă o privire pierdută. Uneori mă întreb şi eu

dacă este adevărat, dar este scrisă în legendă, iar eu am văzut dovezi ale ei.

– Ale fericirii veşnice?

Ea înclină aprobator din cap.

– Îţi aminteşti că ţi-am spus despre Lazare Jovette, vînătorul francez care a venit primul pe insulă? Ei bine, într-o iarnă – într-una deosebit de grea –, a întîlnit chiar pe această insulă o tînără indiancă, bolnavă şi pe jumătate îngheţată. Harriet se opri o clipă contînd pe cunoştinţele de istorie ale lui Payton. Vezi dumneata, cînd europenii au poposit în această ţară şi în Canada, au adus cu ei boli necunoscute indienilor. Comunităţi întregi au fost masacrate de vărsat de vînt, iar maladii nu mai grele ca o gripă au făcut ravagii prin multe triburi, deoarece aceste populaţii nu aveau imunitate la bolile omului alb.

– Indianca avea vărsat de vînt, deduse el.

– Nu. N-am aflat niciodată ce a avut exact, dar cînd s-a îmbolnăvit, oamenii neamului ei s-au lepădat de ea, gîndindu-se că avea o boală cumplită şi vrînd să salveze restul tribului. Lazare a găsit-o, a luat-o la el acasă şi şi-a petrecut iarna îngrijind-o şi făcînd-o bine. Harriet luă o înghiţitură din cafea. Primăvara oamenii tribului ei s-au întors. Uimiţi, au constatat că ea supravieţuise bolii, ca de altfel şi iernii, şi au reprimit-o cu braţele deschise în mijlocul lor. Însă Lazare se îndrăgos-

tise de ea şi nu voia s-o piardă.

– Aşa că, s-a dus la şeful de trib şi i-a făcut o ofertă, pe care acesta nu a putut s-o refuze, îşi strecură Payton remarca.

– Da. De unde ştii?

– De la televizor.

Un fior de indignare se născu din faptul că el coborîse povestea lui Lazare la nivelul unui film western.

– De fapt, şeful de trib nu a reprezentat un obstacol, zise ea. Însă tatăl fetei o iubea foarte mult şi era atît de fericit să o aibă înapoi, că nu era prea dornic să se despartă din nou de ea. El voia ca fata lui să ia un tînăr războinic şi să rămînă în trib. Iar cînd fata a stăruit pe lîngă el şi i-a mărturisit profundele ei sentimente pentru Lazare, tatăl ei a încercat să descurajeze unirea celor doi cerînd un preţ enorm pentru ea.

– Dar fiind un vînător sărac, Jovette nu a putut să plătească preţul. Aşa că el şi fata au fugit împreună, interveni Payton.

– Cei din neamul Jovette nu procedează astfel, domnule Dunsmore, îl informa ea cu aroganţă. Lazare a fost dornic să plătească preţul, dar nu a vrut ca indienii să-şi piardă respectul pentru el deoarece acceptase un tîrg atît de josnic. Aşa că, le-a spus că le va da o piele de urs, douăsprezece piei netăbăcite de castor şi şapte

blănuri de vulpe în schimbul fetei şi a insulei.

– Unde sînt indienii ăştia acum? întrebă el, zîmbind urîcios.Aş face şi eu un schimb convenabil cu ei.

– Cred că au încheiat deja acel tîrg, zise ea, făcînd un efort să-şi ascundă dezaprobarea faţă de atitudinea lui.

El avu însă bunul simţ să se ruşineze şi să devină serios.

– Deci, Jovette şi indianca au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţi şi asta-i toată legenda.

– Nu,. acesta a fost abia începutul, rosti ea. Într-adevăr au trăit fericiţi multă vreme, însă cu asta nu s-a terminat totul. Mulţi ani mai tîrziu, fiul lor a tras la malul insulei o luntre care plutea în derivă, înăuntrul căreia se afla o tînără irlandeză. Ea era angajata unui om hain şi încercase să fugă. Se afla pe fluviu de mai multe zile şi era epuizată de foame şi de oboseală, însă între ea şi fiul lui Lazare s-a născut o dragoste la prima vedere. Cred că pe băiat îl chema Leon sau poate Antoine, mereu îi încurc pe cei doi.

– Aşa că, tinerii s-au căsătorit şi au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţi, după cum spune legenda, rosti Payton, de parcă totul ar fi fost inevitabil.

– Ei bine, într-adevăr aşa a fost şi faptul că doi dintre membrii familiei Jovette s-au îndrăgostit pe insulă este doar o coincidenţă, zise ea. Dar ce

spui că istoria s-a repetat o sută de ani mai tîrziu... în timpul războiului contra francezilor şi indienilor...? Un tînăr locotenent englez, duşman înverşunat al francezilor, a ajuns din întîmplare pe insulă şi s-a îndrăgostit de singura fiică a familiei. Marie, cred că se numea. Apoi, cîţiva ani mai tîrziu, un colonist american cu două fete, care mergea în susul rîului în căutarea de teren arabil, a cerut să se adăpostească pe insulă în timpul unei furtuni de vară. Astfel, cei doi fraţi ai lui Marie s-au ales amîndoi cu cîte o soţie înainte de plecarea colonistului american... Ei bine, de atunci dragostea care prindea viaţă pe insula Jovette a devenit un fel de legendă.

– A existat vreun Jovette care nu s-a îndrăgostit pe insulă?

– Oh, sigur. Mulţi. În definitiv, acesta este un loc uitat de lume. Pe aici nu există un trafic regulat. Dar documentele confirmă că măcar un membru al familiei Jovette din fiecare generaţie s-a întîlnit, s-a îndrăgostit şi s-a căsătorit cu cineva pe insulă.

– Glumeşti.

Ea scutură din cap.

– Părinţii dumitale s-au întîlnit aici?

– Unchiul şi tatăl meu erau prieteni buni şi, într-o vară, unchiul meu l-a invitat pe tata să petreacă o săptămînă aici. El a cunoscut-o astfel

pe mama. S-au îndrăgostit. Şi cîţiva ani mai tîrziu s-au căsătorit.

– Glumeşti.

Ea scutură din nou din cap.

– Ce incredibilă serie de coincidenţe, rosti el uimit.

– Coincidenţă sau vrajă? întrebă ea.

Rămase o clipă privind la ea cu gura căscată şi apoi rîse.

– Doar nu crezi cu adevărat că este vorba de vrajă?

Dădu din umeri şi-şi ridică sprîncenele în maniera-i specifică.

– De ce nu?

– Pentru că nu sînt zece minute de cînd mi-ai spus că nu eşti tîmpită.

– Asta nu are nimic de-a face cu credinţa în farmece. Ea se ridică pentru a-şi pune ceaşca în chiuvetă. Însă vraja are de-a face cu păstrarea insulei în familia Jovette.

– Şi de ce, mă rog? întrebă el, afişînd un zîmbet neîncrezător.

– Poentru că vraja este valabilă numai pentru cei din neamul Jovette.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă, că toţi cei din neamul Jovette care s-au îndrăgostit aici au avut căsnicii reuşite şi au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţi. Cîtăva

vreme cei din familie care nu s-au îndrăgostit aici au avut în general căsătorii neîmplinite care au sfîrşit prin divorţ. Mai înseamnă, după cîte ştim noi, că nimeni nu s-a întîlnit şi nu s-a îndrăgostit aici de vreo persoană care să nu aparţină familiei Jovette. Ceea ce dovedeşte că vraja este valabilă numai pentru cei din acest neam.

– Este absurd, zise el, iar apoi, fulgerat de un gînd, adăugă: Nu cumva acesta este vreun al truc de-al dumitale ca să mă împiedici să cumpăr insula?

– Nu, domnule Dunsmore, spuse ea, resemnată de faptul că nu-i rămînea decît calea grea ca să-l facă să se răzgîndească. Este o altă încercare de a te face să înţelegi că insula trebuie să rămînă familiei Jovette.

– Îmi pare rău, domnişoară Wheaton, însă la mine nu ţine chestia asta. Este o poveste şi nimic mai mult. Insula este o afacere mult prea bună ca să-i dau cu piciorul.

– Şi nimic din ce-am spus nu te va face să te răzgîndeşti.

Cinstea era întotdeauna cea mai bună tactică, îşi zise Payton în gînd, o parte din el dorind să nu se fi amestecat din capul locului în această afacere. Fii dur cu ea. Spune-i despre lumea adevărată. Nu te lăsa înduioşat de aceşti ochi căprui şi trişti.

– Mă tem că nu, zise el, făcînd un gest neputincios cu mîinile. Înţeleg prin ce treci, dar din punct de vedere financiar...

– Nu, domnule Dunsmore, rosti ea cu lacrimi în ochi, întrerupîndu-i predica pe care o mai auzise o dată. Nu cred că înţelegi prin ce trec. N-ai putea. Ea clipi îndepărtîndu-şi lacrimile. Vrei să mă scuzi cîteva clipe, te rog?

– Desigur, zise el, simţind din nou acea senzaţie de remuşcare pe care o ura. Era recunoscător, chiar îndatorat pentru puterea ei de a nu plînge în faţa lui.

– Mai serveşte-te cu cafea, spuse ea peste umăr. Împingînd uşile batante Harriet intră în hol, îşi scoase ceremonios ochelarii, îi aşeză pe o măsuţă şi se pregăti de luptă.

Îşi luă pelerina de ploaie şi ieşi afară din casă, fără să privească în urmă, fără să se mai gîndească o dată. Ajunsă la debarcader îşi plimbă ochii asupra schifului care se legăna izbindu-se de chei şi-şi derulă pentru ultima dată planul în minte.

Consecinţa cea mai groaznică era să sfîrşească înapoi în puşcărie. Dar pierderea a tot ce avea şi conta pentru ea, nu însemna o catastrofă? Însă dacă planul îi reuşea, *dacă reuşea*, avea să rămînă cu insula Jovette şi cu o şansă pentru viitor.

Desigur, asta ar însemna să-l silească pe Payton Dunsmore să se îndrăgostească de ea şi acest lucru nu era prea corect faţă de el, însă dacă el nu voia să asculte de vorbă bună... ce altă posibilitate avea?

Harriet inspiră adînc şi eliberă aerul din plămîni ca să se calmeze. Nu ajuta la nimic.

Coborî în ambarcaţiune şi căută micuţa geantă pe care o pusese mai devreme acolo. Cu fiecare secundă care trecea hotărîrea ei se clătina tot mai mult. Poate că trebuia să mai vorbească puţin cu el. Poate nu fusese destul de clară. Poate ar fi trebuit să-i explice mai bine cît era de importantă insula pentru ea. Deschise geanta cu o forţă exagerată. Poate ar fi trebuit să plîngă. Ar fi putut să insiste pe lîngă el, să-l implore. Scotoci în geantă pînă apucă cu degetele un mîner. Ar fi putut să se arunce la picioarele lui. Arătătorul ei se îndoi în jurul piedicii.

Exista oare o cale mai bună de a face faţă situaţiei? Părerea ei era că nu.

Ţintind spre cer, declanşa piedica o dată, apoi de două ori şi urmări cum spirala burghiului începu să se rotească cu o viteză ameţitoare. Inspiră din nou adînc, fără vreun folos şi stabili drept ţintă fundul vasului.

Burghiul electric aruncă o vreme în aer aşchii de lemn, ea dîndu-şi seama că era nevoie de o

musculatură destul de puternică pentru ca aparatul să fie ţinut în poziţie fixă. Treptat însă găurile din barcă începură să devină netede, rotunde şi nenumărate.

Payton se plimba prin bucătărie, cea de a doua ceaşcă de cafea răcindu-i-se în mîini. Se simţea mai degradat decît un preş şi acest lucru îl enerva. De ce naiba îi păsa dacă ea se afla pe undeva şi plîngea? Abia o cunoştea. Nici măcar nu o plăcea foarte mult. Femeia era o pacoste, în ciuda faptului că avea ochi în care el se putea cufunda şi o gură care-l fascina, aşa cum nici una nu mai reuşise vreodată. Viaţa ei era o harababură.

În plus, stătuse la închisoare! Era o ticăloasă. Era ruinată. Nu avea o slujbă. Fără bani nu avea nici o şansă să păstreze insula. Era el responsabil pentru vreuna din problemele ei? Pe dracu'!

Aşa că, de ce se simţea bolnav pe dinăuntru? Unde era acea plăcută indiferenţă pe care o cultiva de obicei ca să se ţină departe de asemenea senzaţii? De ce se gîndea încontinuu să se ducă după ea? Şi dacă s-ar duce ce i-ar spune? De ce întîrzia ea atît de mult? se întrebă Payton, des-

chizînd uşa care dădea spre pajişte.

Păşi pe o terasă, mai mică decît cea din faţa casei şi-şi continuă drumul pe iarba uscată. În minte începură să-i năvălească nebuneşte imagini ale frumuseţilor şi splendorilor ce aveau să renască pe insulă odată cu venirea primăverii.

Privind spre est, el cercetă mai atent chioşcul din grădină pe care îl zărise în treacăt de pe fluviu. Nu era nevoie de prea multă imaginaţie ca să-ţi poţi închipui femei în rochii lungi, elegante, cu pălării cu boruri largi şi cu umbreluţe de soare, sau bărbaţi cu păr lins, negru, pieptănat peste cap, avînd gulere albe, apretate...

Payton îşi ciuli urechile ca un animal care simţea primejdia. Un zgomot. Nu. Ba da, se auzi din nou. Pescăruşii se chemau unul pe celălalt, iar zgomotul se ridica spre cer împletindu-se cu strigătele lor. Un zbîrnîit care era evident un sunet mecanic.

El urmă zgomotele intermitente spre partea din faţă a casei, de-a lungul pajiştii mari, către golful în care se afla adăpostul bărcilor şi debarcaderul şi ajunse în dreptul zidului scund de piatră de pe falezã. Ochii i se strînseră neîncrezători. Un mormăit îi scăpă de pe buze.

– Eşti nebună? ţipă el la femeia care găurea fundul singurului mijloc de transport care asigura legătura cu continentul.

Apucînd-o pe scăriţele săpate în piatră, Payton începu să mormăie:

– Ăsta este norocul meu. Să fiu aruncat pe o insulă cu o femeie nebună. Oh, Iisuse... Ar fi trebuit să verific motivele pentru care a făcut puşcărie... Toată istoria, toate poveştile despre vrajă şi nici un cuvînt despre nebunie... Ar fi trebuit să-mi dau seama cînd a început cu polologhia despre farmece...

Absorbită de găurile ei, Harriet nu-l văzu şi nici nu-l auzi decît cînd fu aproape de ea. Din nefericire, cu toate cele douăzeci şi cinci de orificii pe care le făcuse, apa abia acoperise puntea. Barca nu se scufunda suficient de repede.

Rapid, de parcă ar fi prevăzut această situaţie, ea se aruncă de pe debarcarder, mai scufundînd-o încet cîţiva centimetri.

Payton rămase fără glas cînd ajunse lîngă ea. Cu vesta de salvare deschisă, fluturîndu-i în bătaia vîntului, cu pumnii în şolduri, el o privea cu gura căscată.

– Îmi pare foarte rău că a trebuit să ajungem aici, domnule Dunsmore, strigă ea, ridicîndu-şi tonul ca să acopere sunetele vîntului, ale apei şi ale păsărilor. Însă nu mi-ai lăsat nici o altă alternativă. Bănuiesc că eşti puţin supărat pe mine.

Ea fie era un magician care jongla cu adevărurile spuse pe jumătate, fie nivelul ei de

înţelegere al limbii engleze era extrem de limitat.

– Ei bine, nu pot să te învinuiesc pentru asta, continuă ea, încercînd să surîdă asigurator. Şi eu aş fi la fel. Dar există un motiv pentru toată chestia asta şi... dacă mă vei lăsa să-ţi explic... vei fi probabil în continuare supărat, dar cred că măcar vei înţelege de ce am procedat astfel.

– N-aş miza pe acest lucru, domnişoară Wheaton, rosti el printre dinţi. Şi ai face bine să ai vreo altă barcă ascunsă pe undeva, pe aici, căci eu nu sînt genul de om căruia să poţi să-i joci feste.

Apa ajunsese la jumătatea bărcii, iar ea avea tălpile şi gleznele amorţite de frig. Acum nu mai era decît o chestiune de timp pînă la scufundarea completă a micuţei ambarcaţiuni. Şi totuşi mersul prin apa rece părea să fie un lucru cu mult mai plăcut decît cel care o aştepta pe debarcader.

– Nu trebuie să-i spunem festă, domnule Dunsmore, rosti ea optimistă. Am putea să-i spunem experiment.

– N-are importanţă cum îi zicem noi, poliţia o va considera răpire sau sechestrare sau... sau poate luare de ostateci.

– Oh, sînt convinsă că-i vor spune într-un fel, rosti ea. Însă practic nu cred că-i vor putea spune în nici unul din aceste feluri de vreme ce eu nu voi cere nici o răscumpărare, nu voi formula nici o

pretenţie. De fapt, dacă aş fi o mincinoasă versată, aş putea scăpa uşor din toată afacerea. Ştii, aş putea să spun că a fost ideea dumitale şi că dumneata ai făcut totul. Fundul începu să i se ude. Însă eu nu sînt expertă în minciuni, aşa că am să mărturisesc adevărul la poliţie cînd se va termina totul. Dacă, bineînţeles, dumneata vei mai vrea.

– Cînd va fi gata ce? întrebă el, în timp ce Harriet sări în apă şi înotă spre scăriţa de la capătul debarcaderului. Cînd va fi gata ce? întrebă Payton din nou, văzînd-o urcînd treptele şi păşind tremurînd pe scîndurile cheiului. Pelerina ei era udă şi stătea depărtată de corp, însă blugii şi puloverul de dedesubt erau îmbibate de apă şi se mulaseră pe trupul ei zvelt. Cînd va fi gata ce? repetă el.

– Experimentul, rosti ea clănţănind, printre încîntătoarele buze uşor ridicate într-o parte, devenite vineţii.

– Ce experiment?

– S...Scepticismul dumitale în privinţa vrăjii...

– Este mai mult decît scepticism.

– ...Este de înţeles. Voi fi sin...sinceră cu dumneata d...domnule Dunsmore, şi-ţi voi spune că nici eu nu sînt pe deplin convinsă că este real. Ea se cutremură şi-şi aruncă peste umăr coada udă. Aaa... vreau să spun că eu sînt un om de

ştiinţă şi v...vrajă nu cadrează deloc cu felul meu de a gîndi. Însă copleşitoarea frecvenţă a celor din familia Jovette care s-au î...îndrăgostit pe această insulă nu poate fi neglijată.

Dumnezeule! Ea vorbea numai aiureli. Lui Payton îi venea să urle.

– Nu înţeleg, zise el.

– Ei bine, lăsînd la o parte f...faptul că iubesc insula, vraja este pentru mine un m...motiv în plus ca să nu o pierd.

– Ce să pierzi?

– Insula, se răsti Harriet. Ei îi era prea frig ca să mai suporte neaşteptata lui greutate de pricepere. Dacă cumva dragostea născută pe această insulă este singura mea şansă la fericirea v...veşnică? Am t...treizeci de ani. Sînt ultima Jovette, singura Jovette a acestei generaţii. D...dacă legenda este adevărată şi vraja există, nu pot să vînd insula decît după ce mă voi îndrăgosti. După aceea însă se pune problema copiilor mei.

– Dar ce problemă este cu ei? Oh, Dumnezeule! De ce întrebase?

– Ei bine, prin ei va curge sînge Jovette. Au şi ei dreptul la şansa lor de dragoste.

– Şi ce legătură au cu mine chestiile astea de dragoste? Întrebare tîmpită, doar el era cel care îi cumpăra insula. Uite cum o să facem, Harriet, zise el, încercînd să pară serios şi credibil. Am să

pun o clauză în contract. Vei putea veni şi sta pe insulă cînd vei dori.

– N...noi... Ea începu să tremure convulsiv. Ei bine, eu mă gîndeam la cu totul altceva.

– În regulă. Va fi cum vei vrea tu. Numeşte condiţiile. El privi în jur. Unde este cealaltă ambarcaţiune?

– În portul de pe continent. Payton păru total dezorientat. Te-am indus în eroare în legătură cu *Enchantment*. Ştiam că voi regreta vînzarea ei, motiv pentru care nu am făcut-o încă. Este încă în proprietatea mea, însă nu puteam să dau găuri în puntea ei. Voi duce dorul schifului, dar măcar voi şti că a fost sacrificat pentru o c...cauză bună... sper, adaugă ea, respirînd tremurat.

– Ascultă, domnişoară Wheaton, zise el, arborînd un aer de superioritate masculină. Nu-mi plac glumele. Nu-mi plac trucurile, nu-mi plac surprizele, nu-mi plac festele. Urăsc să fiu manipulat. N-am să tolerez o femeie escroacă, exact cum nu le tolerez nici pe cele plîngăcioase sau pe cele lipsite de autocontrol. Îţi cer să-mi spui ce intenţii ai şi cum plănuieşti să plecăm de pe această insulă blestemată. Imediat.

Şuvoiul de cuvinte păru să-i fi urcat lui Payton temperatura cu cîteva grade, iar ea deveni şi mai conştientă de masivitatea lui comparativ cu statura ei mică şi înfrigurată. Furia din ochii lui o

înţepa ca un ţurţure ascuţit.

– Ar fi o presupunere corectă dacă aş spune că nu mă placi? întrebă ea.

El deschise şi închise gura de două ori înainte de rostirea cuvintelor.

– Da, ar fi o presupunere corectă.

Ea tremura.

– Atunci tîrgul este încheiat, zise ea. Duminică, peste şapte zile, va veni o barcă. Dacă nu te îndrăgosteşti de mine pînă atunci, am să semnez actele prin care îţi voi ceda insula, casa şi toate l...lucrurile din ea şi apoi mă voi p...preda la poliţie.

– Poftim?

– Dacă nu te vei îndrăgosti de mine în timpul următoarelor ş...şapte zile petrecute pe această insulă, va însemna că nu există nici un fel de vrajă şi că eu am făcut totul în zadar. Î...însă dacă vei putea să-ţi înfrîngi furia şi vei ajunge să ţ...ţii la mine... ei bine, atunci, va fi o cu totul altfel de dovadă, nu-i aşa?

– Da, se va dovedi că sînt mai nebun decît tine, zise el, avînd pe chip o expresie neîncrezătoare. Payton deveni însă din nou furios. Bănuiesc că îţi închipui că mă vei îndrăgosti de tine şi că te voi lăsa să păstrezi insule.

– Oh, nu, accentuă ea. V...vreau să fiu corectă în această privinţă. N-am să uit că te-am silit să te

î...îndrăgosteşti de mine, dacă bineînţeles o vei face. Şi îţi promit că n-am să te ţin legat. Odată cu sosirea zilei de duminică, toate legăturile se vor desface. Dumneata te vei întoarce la viaţa dumitale, iar eu mă voi preda poliţiei ca să mă poţi acuza şi voi mărturisi tot ce vrei. Cît despre insulă, ei bine, pînă atunci vom avea dovada existenţei sau nu a vrăjii de pe ea şi-i voi lăsa destinul la latitudinea conştiinţei dumitale.

– Eşti nebună? întrebă el din nou, sigur că era, deşi nu părea. Părea să fie calmă şi logică, de parcă ar fi ştiut ce făcea. Dacă nu voi lua legătura cu biroul meu în seara aceasta, aşa cum fac întotdeauna, continuă el, personalul meu va alerta toate agenţiile de detectivi ca să mă caute prin tot statul.

– Poate că nu va fi chiar aşa, rosti ea, ocolindu-l în ideea de a se duce să facă o baie fierbinte.

– Ce vrea să însemne asta? Cum adică poate nu va fi chiar aşa? Ce ai mai făcut? o întrebă el, urmînd-o.

– Înainte de a pleca de la hotel l-am rugat pe recepţioner să trimită un fax. Ei bine, acesta era adresat firmei dumitale şi-i înştiinţi pe angajaţi că ţi-ai schimbat planurile, că te-ai hotărît să-ţi petreci vacanţa cu prietenii; că doreşti să nu fii deranjat şi că vei lua legătura cu ei lunea viitoare.

g...groază de lucruri în Trampa de care habar nu ai, domnule Dunsmore. Este un oraş destul de mare, nu-i aşa?

– A avut ceva referinţe? Pun pariu că nici măcar n-ai cerut referinţe despre individ, zise el, intrînd în casă şi luîndu-se după urmele ude ale paşilor ei. De unde ştii că n-a fost vreun escroc, care te-a umplut cu născoceli despre mine? De unde ştii că nu sînt vreun criminal, vreun violator sau... sau vreun satanist care găseşte plăcere în sacrificiul uman? Aş putea să fiu...

– Şi eşti? întrebă ea, de pe treapta pe care se afla, cu faţa spre el, ca să-l privească.

– Eşti... Nu! ripostă el, urîţindu-şi faţa chipeşă, fiind în acelaşi timp mult prea copleşit pentru a se gîndi la o minciună bună, una care să o sperie într-atît, încît să o facă să-şi schimbe planurile. Complet în afara subiectului el observă că Harriet nu purta ochelari şi că ochii îi erau limpezi şi strălucitori; închişi la culoare şi misterioşi în acelaşi timp.

– Atunci înseamnă că domnul DeLuca nu m-a păcălit. Ea îşi reluă mersul, dinţii clănţănindu-i ca nişte castaniete.

– Ei bine, nu sînt un maniac, majoritatea oamenilor nu sînt. Dar de unde ştii că tot ce ţi-a spus el despre mine este adevărat? Practicile, obiceiurile mele, ha! Programările. Am întîlniri şi

întruniri programate pentru toată săptămîna aceasta. Mulţi se vor alerta constatînd că n-am venit.

– Ţi-ai anulat totul pînă la sfîrşitul săptămînii, prin fax, mai ţii minte? Ea făcu o pauză. Sau am uitat eu să-ţi spun? Totul va fi reprogramat pentru săptămîna viitoare.

– Cum ai îndrăznit? strigă el scos din minţi. Cine naiba te crezi, de intri mărşăluind în viaţa mea şi murdăreşti totul? Ce anume ţi-a dat senzaţia că...

– Ai absolută dreptate, domnule Dunsmore, zise Harriet şi, punîndu-şi piciorul pe treapta următoare, se răsuci spre el.

Dumnezeule, ea avea cele mai lungi şi mai dese gene pe care el le văzuse vreodată.

– Ceea ce am făcut este de nedescris şi vreau să ştii că îmi pare rău, continuă ea. Ochii ei mari, de culoare închisă, erau atît de convingători, că el aproape o crezu. Aş vrea să poţi vedea acest lucru din punctul meu de vedere. Aceasta este... ultima mea împotrivire, ultimul meu tur, u...ultima... ultima mea şansă de a-mi mai putea salva v...viaţa. Crezi că nu m-am gîndit mult şi bine înainte de a mă hotărî să procedez astfel? C...crezi că n-aş fi preferat să te conving prin cuvinte decît să fi ajuns aici? C...crezi că nu mi-aş fi dorit să fii un om înţelegător şi milos? C...crezi că nu ştiu ce

se va întîmpla cu mine dacă acest plan nu va reuşi? Dacă duminică încă mă vei mai urî, mă va aştepta puşcăria pentru tot restul vieţii. Ea îşi ridică braţele spre el, căutînd înţelegerea lui. Însă asta este ceea ce fac, domnule Dunsmore. Îmi risc restul v...vieţii în speranţa că pe această insulă este o fărîmă de vrajă şi pentru mine... că în dumneata există o fărîmă de omenie. Căci fără prima, viaţa mea nu va avea nici un scop, nici o menire, iar fără cealaltă nu va avea nici o valoare.

Payton ştia că uneori putea fi puţin cam egoist, într-adevăr, se izola de restul lumii şi-şi petrecea mai tot timpul absorbit de problemele lui, dar încă era capabil să recunoască frica şi suferinţa atunci cînd le vedea. Acestea fuseseră amicele lui odinioară, înainte de a îngădui indiferenţei să-şi ocupe locul central şi să-i conducă viaţa.

– Ascultă, sînt sigur că eşti convinsă că ai motive întemeiate pentru ceea ce faci. Însă oricît de întemeiate ar fi motivele tale, ţinerea mea ca ostatec este greşită, zise el calm.

– Ştiu, rosti Harriet, plictisită de sublinierile lui. Şi n-aş fi făcut acest lucru dacă ai fi arătat cel mai mic semn de înţelegere punctului meu de vedere. Însă nu a fost aşa. Ai v...venit aici deja hotărît şi nici măcar nu m-ai ascultat. Ei bine, a...acum ţi-am captat atenţia, nu-i aşa... domnule Dunsmore?

– Aşa este, zise el, admiţînd adevărul cuvintelor ei. Recunosc că am vrut insula dumitale şi că nimic din ceea ce mi-ai fi zis nu m-ar fi făcut să mă răzgîndesc. Însă nu sînt atît de opac precum mă crezi. Îţi înţeleg sentimentele pentru acest loc şi... şi poate reuşim să găsim o soluţie la această situaţie.

– Cum ar fi de pildă?

– Ei bine, nu ştiu încă, zise el, observînd că ochii ei erau mai luminoşi, orbitori chiar, atunci cînd nu erau protejaţi de ochelari... strălucind aidoma diamantelor care erau scoase din vitrina bijutierului.

Payton îşi pierduse şirul. Despre ce vorbea? Oh, da.

– Ne-am întoarce în St. Peter's Bay şi am putea discuta problema. Ai jurămîntul meu solemn că nu va avea loc nici o licitaţie pînă nu vom ajunge la un aranjament convenabil. Unul care să ne satisfacă pe amîndoi.

Veni rîndul lui Harriet să pună la îndoială gradul lui de sănătate mentală.

– Şi eu trebuie să cred aşa ceva? Jurămîntul dumitale solemn? întrebă ea. Odinioară ea îşi dăruise devotamentul Regelui Promisiunilor Nesfîrşite şi mult prea tîrziu descoperise că acesta era uituc.

– Sînt un om de cuvînt, domnişoară Wheaton,

zise el. Într-adevăr, fusese supranumit „carapacea goală şi rece a unei fiinţe umane", însă nimeni nu-l mai etichetase pînă atunci drept mincinos. În ceea ce-l privea, cinstea era ridicată la rangul de onoare, căci nu exista nimic ce să-şi dorească într-atît de mult, încît să ajungă să mintă şi nu exista nimic de pierderea căruia să se teamă prin spunerea adevărului.

– Dovedeşte, zise ea. Stai aici şi gîndeşte-te la convenabilul aranjament. Cît te vei g...gîndi dumneata, eu mă voi duce să fac o baie fierbinte. Scuză-mă.

– Harriet, nu face asta, strigă el în urma ei. Nu-ţi vei atrage decît mai multe necazuri. Ascultă-mă, îţi promit...

Uşa dormitorului ei se trînti, retezînd cuvintele lui. Vremelnic înfrînt, el se aşează pe trepte.

– C...cred că sînt în m...mare î...încurcătură, mormăi el.

Capitolul 4

Raiul era o baie fierbinte cu spumă mirosind a liliac. Gîndul trecu în zbor prin mintea lui Harriet pe un nor pufos, rozaliu. Temperatura trupului ei se afla undeva între cea a frigului care îţi îngheţa sîngele în vene şi cea a căldurii moleşitoare. Ochii îi erau închişi; gura uşor întredeschisă, buzele relaxate. Ea nu-şi dădea seama dacă mai respira, însă nu îi păsa.

Zîmbind, se cufundă în cadă pînă ce simţi sub bărbie atingerea apei înspumate. Adevăraţii ticăloşi învăţau oare în puşcărie tot atît de mult cît învăţau oamenii care nu erau cu adevărat răufă-

cători? se întrebă ea, gîndindu-se că era ruşinos că îi trebuiseră optsprezece luni de duşuri ca să aprecieze baia fierbinte cu spumant. Baia cu spumant, spaţiile deschise, fără garduri, micile dejunuri liniştite, cu cereale delicioase, nenumăratele perechi de pantofi din care să-ţi poţi alege una, vîntul care să-ţi sufle în faţă şi...

Ochii ei se deschiseră brusc, iar capul i se răsuci încet spre uşa care îi separa dormitorul de baie. Era linişte, însă zgomotul se auzi din nou. Un fluierat uşor. Cineva era în dormitorul ei.

– Domnule Dunsmore? strigă ea, ţinîndu-şi respiraţia.

– Da?

– Eşti în dormitorul meu.

– Da.

– Ce faci acolo?

– Cotrobăi prin sertare.

Ea se încruntă.

– Sînt bucuroasă să aud că ai început să te simţi ca la dumneata acasă, însă camera mea nu este deschisă vizitatorilor, domnule Dunsmore.

– Nici viaţa mea nu era, domnişoară Wheaton, pînă nu ai luat hotărîrea să mă răpeşti.

– Nu te-am răpit. Aaaa...

– Da, da. Nu răscumpărare. Nu alte pretenţii. Să fim serioşi, răpirea este răpire.

– La fel ca şi dumneata şi eu sînt obligată să

stau aici pînă duminică. N-am putea să spunem pur şi simplu că eu am asigurat eşuarea noastră aici?

– Dacă asta te face să te simţi mai bine.

– Oh, da. Mult mai bine.

– Atunci nu. Vom rămîne la răpire, zise el şi renunţînd la efortul de a mai cotrobăi prin cameră, închise puternic sertarul. Apropo, ce se va întîmpla dacă... să zicem, dacă unul din noi păţeşte ceva? Ca, de pildă, dumneata. Este vreo cale de a chema ajutoare aici?

– Asta este o ameninţare sau încerci să mă sperii, domnule Dunsmore? Apa din cadă se răcise, iar Harriet începu să tremure. Şi spuma se cam împrăştiase, observă ea absentă. Sau este un test ca să vezi cît de serioasă sînt în această privinţă şi cît de bine am plănuit totul? Sau te îngrijorează într-adevăr siguranţa şi bunăstarea mea?

– Oh, te rog, domnişoară Wheaton, bineînţeles că sînt profund îngrijorat de siguranţa şi de bunăstarea dumitale.

– Bineînţeles, rosti ea surîzînd, auzindu-i tonul de „nu mă face să rîd". Lui Harriet îi plăcea umorul lui spontan şi sarcastic. Acest lucru reflecta că era inteligent şi înţelept, şiret şi deştept. Ei bine, domnule Dunsmore, întîmplător, am făcut planuri pentru îmbolnăviri sau răniri accidentale. Şi, dacă

mi se va întîmpla ceva, am să-mi păstrez ultima răsuflare ca să-ţi spun cum să te salvezi de pe această insulă. Asta te face să te simţi mai bine?

– Absolut, zise el, doar pe jumătate atent. Pe toaletă era o fotografie a părinţilor ei. O fi fost ea tăcută şi gînditoare ca tatăl ei, însă semăna leit cu maică-sa. Acelaşi păr închis la culoare, aceiaşi ochi mari, căprui; acelaşi surîs încîntător într-o parte. Aveau aceeaşi înfăţişare cochetă, sănătoasă, robustă... iar expresia lor emana o căldură şi o sinceritate ce nu păreau să fie fireşti.

– Oh. Ai devenit foarte tăcut, zise ea. Ai găsit ceva ce te interesează?

– S-ar putea spune. Eu te-am luat drept o împătimită a bumbacului, dar constat că aici toate lucrurile sînt din mătase şi dantelă. Vai-vai, domnişoară Wheaton, eşti plină de surprize. Se aşternu o scurtă tăcere. Dacă ai un prosop la îndemînă, foloseşte-l.

– Pentru ce?

– Pentru ce vrei, căci eu am să intru, zise el. Şi se ţinu de cuvînt.

– Te deranjează? întrebă ea, cufundîndu-se mai mult în cadă şi împingînd spuma spre locurile cele mai intime.

– Sigur că nu, rosti el. Continuă-ţi treaba.

Payton îi deschise dulăpiorul cu medicamente şi îi studie conţinutul; nu găsi nimic care să-i

atragă atenţia şi atunci îşi mută cercetările asupra cosmeticelor ei. Întreaga inspecţie nu ar fi trebuit să dureze mai mult de două secunde, însă lui Payton ochii îi tot fugeau spre cada mare, cu picioare în formă de gheare, şi spre îmbujorata femeie dezbrăcată, care stătea sub apa plină de spumă.

– Zău, domnule Dunsmore, n-ai putut să aştepţi să-mi termin baia? Nu mă deranjează că scotoceşti peste tot, dar apa mi se răceşte. N-ar putea toate acestea să aştepte...

– Mă gîndesc, zise el, aşezîndu-se picior peste picior pe capacul de la toaletă, sprijinindu-se cu spatele de rezervor şi încrucişîndu-şi braţele la piept, ca să o privească mai bine, dacă tot vom experimenta împreună vraja, n-ar trebui să ne spunem pe numele mic? Consideră-mă de modă veche, dacă vrei, însă pentru gustul meu este cam formal să aud o femeie plină de pasiune strigînd: „Te rog, domnule Dunsmore. Acum, domnule Dunsmore". Eu prefer sexul ocazional şi să-mi spun pe nume cu partenerele. Payton îşi încreţi nasul spre ea. Este mai prietenos astfel.

– Mai prietenos? întrebă ea. Harriet înghiţi cu greutate. Era oare imaginaţia ei sau se încălzise apa din cadă iarăşi? Aaaa... îhhhî...

– Ţi-ai făcut analizele, nu-i aşa?

– Analizele?

– Harriet, zise el, afişînd spre ea un surîs viclean, amuzat de neaşteptata panică ce se întipărise pe chipul ei. Doar nu ai de gînd să faci pe ruşinoasa cu mine? O clipă m-ai dus, dar acum amîndoi ştim de ce m-ai ademenit aici şi de ce ai scufundat barca. Şi nu mă deranjează să-ţi spun că sînt flatat... Vrei să te spăl pe spate?

– Poftim? Oh, Dumnezeule! El credea... Domnule Dunsmore...

– Payton.

– Domnule Dunsmore, ai...

– Payton.

– Payton, ai înţeles totul greşit. Nu este ceea ce îţi închipui.

– Nu?

– Într-adevăr te-am ademenit aici, însă nu pentru sex.

– Sper că ţi-a trecut prin minte să aduci prezervative. Dacă nu ţi-ai făcut analiza sîngelui, atunci ar fi bine să fim precauţi pînă ţi le vei face, zise el, înclinînd din cap cu înţelepciune.

– Mi le-am făcut şi nu avem nevoie de nici un prezervativ, rosti ea puţin nervoasă. Simţea că obrajii îi ardeau. Trupul îi era atît de fierbinte, încît se aştepta ca apa din cadă să înceapă să fiarbă.

– Grozav, spuse el şi, zîmbind urîcios, îşi plecă privirea spre stratul de spumă. Vrei să te spăl acum pe spate?

– Nu. Vreau să pleci.

– Nu pot, zise el ridicînd din umeri.

– De ce?

– N-am barcă. Payton nu-şi putea înfrînge tentaţia de a o tachina. Dumnezeule, era drăguţă cînd tremura! Îşi prinsese coada groasă, neagră, în creştet, iar gîtul îi părea mai lung, mai ispititor.

– Eu ţi-am spus să pleci din această încăpere. Ieşi. Acum.

– Harriet. Nu trebuie să te ascunzi de mine. Întotdeauna trupurile femeilor mi s-au părut foarte frumoase. Nu ai de ce să-ţi fie ruşine.

– Nu-mi este ruşine, zise ea apărîndu-se. Vreau...

– În regulă, spuse el, întrerupînd-o. Îmi era teamă. Îmi place să fac sex cu lumina aprinsă. Atunci toate simţurile sînt stimulate. El le enumeră încet. Văzul, auzul, pipăitul, gustul, mirosul. Este mult mai bine astfel, nu crezi?

– Vrei te rog să pleci? Aş dori să ies acum din cadă. Ea îşi folosi de astă dată tonul aspru de profesoară, însă acesta nu făcu nici o impresie asupra lui Payton.

– Bine. Dacă vrei, am să te şterg.

– Pe dracu'. Ieşi în clipa asta, căci altfel... Ea tăcu şi zări un mic zîmbet răsfrîngîndu-se pe buzele lui.

– Te rog, continuă. Căci altfel ce vei face?

Ea îi aruncă o privire urîtă, care însă nu-l înfricoşă.

Timp de cîteva secunde rămaseră în această poziţie, el mustăcind şi ea privindu-l reprobator, fiecare măsurîndu-se unul pe celălalt.

El nu putea să se stăpînească. Se ridică în picioare ca un om hotărît, se răsuci ca şi cînd ar fi plecat şi-i trase prosopul din raft. Îl despături şi urmări cum ochii ei se măriră uluiţi şi cum sprîncenele i se ridicară. Îl scutură şi întinzîndu-l ademenitor cu ambele braţe, se apropie de cadă.

– Domnule Dunsmore... Ea voia să pară supărată şi indignată. Glasul i se subţie transformîndu-se într-un chiţăit.

– Payton.

– Payton... Inima îi bătea în gît, sufocînd-o.

– Ce s-a întîmplat cu ochelarii tăi? întrebă el ca fermecat.

– S... sînt jos în hol.

– Nu ai nevoie de ei?

– Cînd fac baie nu, mormăi ea, prinsă în ţintuirea lui. Sînt mioapă.

Brusc, el deveni din nou calculat. Dădu drumul la unul din capetele prosopului şi i-l puse în mînă pe celălalt.

– Şterge-te şi îmbracă-te. Aştept cu nerăbdare să-mi povesteşti despre experienţa ta din puşcărie.

– Experienţa mea din puşcărie? rosti ea speriată, însă el dispăruse.

Harriet oftă reprobator, fruntea încruntîndu-i-se de griji. Ea nu se gîndise prea mult la eventualele situaţii ce puteau să apară după scufundarea bărcii. Presupusese pur şi simplu că vraja insulei avea să-şi intre în drepturi din acel moment, iar ei fie aveau să se îndrăgostească, fie nu. Nu se aşteptase să se simtă stingheră şi agitată. Plănuise să fie stăpînă pe sine.

Aceasta era o eroare. Una imensă. Nu se gîndise că domnul Dunsmore avea să-şi pună în funcţiune mintea, voinţa şi ideile personale, odată ce avea să accepte ideea că pînă duminică nu va pleca nicăieri de aici.

Sorţii îi surîdeau lui Payton. Mintea lui găsise un plan. Exista o cale de a pleca de pe această insulă înainte de ziua de duminică. Tot ce trebuia să facă era să o convingă pe ea să folosească această cale.

Practica lupului mare şi rău fusese amuzantă şi fără îndoială o enervase pe Harriet, însă... ei bine, oamenii puteau să cadă în mrejele unor

asemenea metode, gîndi el, amintindu-şi cît de tentat fusese să se cufunde în acea cadă alături de ea.

Rolul maniacului criminal nu se potrivea. Ea nu se temea de el, niciodată nu se temuse. Iar dacă ar fi avut de gînd să o ucidă, ar fi trebuit să o fi făcut pînă acum, acolo pe plajă. Timpul pentru astfel de gînduri trecuse, însă el nu putea să nu se întrebe dacă investigatorul angajat de ea îi furnizase informaţiile reale care să o facă să înţeleagă cine era el. Ultima persoană care îi provocase asemenea probleme fusese un profesor pe care mama lui îl angajase pe timpul vacanţei de vară. Avea pe pe atunci şaisprezece ani şi se pregătea să predea omenirii şi maică-si, cîteva lucruri despre Payton Dunsmore al IV-lea.

La început greşise, însă imediat îşi dăduse seama că îi plăceau încercările şi că nu tolera să fie tras pe sfoară. Începuse să preţuiască la oameni loialitatea şi devotamentul mai mult decît cuvintele de dragoste şi dedicaţiile.

Însă aici nu era vorba de aşa ceva, conchise el, ridicîndu-şi statura masivă de pe scaunul moale de piele neagră pentru a-şi pregăti o băutură.

El mai vizită o dată camerele primului etaj. Acestea erau frumos decorate, încărcate cu lucruri vechi, învelite în huse, asemeni celorlalte încăperi nefolosite din casă. Numai dormitorul lui

Harriet, baia, bucătăria şi biblioteca arătau că în ele se locuia.

Biblioteca îi plăcu mult. Rafturile încărcate de cărţi aliniate pe cei patru pereţi, înconjurate de o pasarelă, făceau ca încăperea mare să pară intimă, confortabilă şi prietenoasă. În ciuda datelor de apariţie înscrise pe unele volume şi a cîtorva ediţii princeps demne de colecţii, împrăştiate prin rafturi, în cameră exista o... prospeţime, de parcă slovele şi înţelepciunea cuprinse în acele pagini rămăseseră veşnic tinere, aşteptînd să stîrnească interesul unei minţi agere, cercetătoare.

În cameră existau două birouri de mahon, aşezate în dreptul ferestrelor mari cît peretele pentru a beneficia de lumina zilei. Zgomotul paşilor lui era înăbuşit de covorul gros, ţesut în nuanţe calde de auriu şi ruginiu. Fotolii şi canapele moi, îmbrăcate în piele, erau aşezate în faţa căminului înalt. Părea o cameră îmbietoare în orice anotimp al anului, se gîndi el.

Masîndu-şi durerea surdă din tîmplă, Payton făcu cîţiva paşi. Şi în biblioteca de la Congres dacă ar fi fost şi tot n-ar fi găsit nici măcar un singur volum care să răspundă prezentei lui dileme.

Trebuia să existe o cale care să o ocolească pe ea. A încerca să convingi prin argumente o femeie, zdravănă sau nu, era ceva zadarnic. Har-

riet însă nu era o simplă femeie, era una încăpăţînată şi hotărîtă. Dumnezeu să-l aibă în pază, dar era o femeie care avea un ţel, ceea ce însemna că îşi va duce pînă la capăt planul prostesc.

Dar cu cît se gîndea mai mult la acest lucru, cu atît capul îl durea mai tare. Trebuia să gîndească clar. Răspunsul probabil era destul de simplu, dacă ar fi reuşit să pună mîna pe el. O ieşire în caz de incendiu spre plajă? Semnale cu fum? Dacă ar fi existat posibilitatea ca de pe un cargou, un feribot sau chiar de pe o barcă de pescari să-l audă cineva, ar fi fost în stare să-şi spargă plămînii strigînd după ajutor.

– Blestemată femeie, zise el, aşezîndu-se din nou în fotoliul din dreptul căminului gol. Ce avea să o determine pe ea să renunţe la această nebunie? Un dezastru, o năpastă, o boală?

Tensiunea care îi zvîcnea în frunte începu să cedeze şi să dispară. Germenul unei idei încolţi în mintea lui şi înflori în cîteva secunde. Dintr-o dată se simţi mult mai bine.

– Domnule Dunsmore? Payton? rosti alarmată Harriet cîteva clipe mai tîrziu, cînd, intrînd în bibliotecă, îl găsi pe Payton răsturnat într-un fotoliu,

cu un picior atîrnat peste braţul acestuia şi cu faţa ascunsă sub mînecă. Ce este? Te simţi bine? Harriet se apropie grăbită de el.

– Par eu să mă simt bine? întrebă el, cu un glas stins, aproape şoptit.

– Nu. Nu pari. Eşti bolnav? Pot să fac ceva pentru tine? Ai.... dureri?

– Dureri. Da. Chinuitoare. Braţul îi alunecă apatic de pe faţă.

– Unde? Unde te doare, Payton? întrebă ea vădit îngrijorată.

El gemu.

– Peste tot. Totul mă doare. Cap, gît, umeri, stomac, picioare.

– Vai de mine. Îmi pare rău. Este vina mea. Suferi de migrene, domnule Dunsmore, ah, Payton? întrebă ea, avînd pe chip o expresie înţelegătoare. Mama mea suferea de aşa ceva din cînd în cînd. Sînt îngrozitoare. Nici măcar nu ţi-am dat să mănînci. Cînd ai mîncat ultima dată?

Îi căzuse în plasă, se gîndi el, chicotind.

– De dimineaţă, rosti Payton, făcînd un gest nesigur din mînă.

– Asta nu înseamnă că a trecut prea multă vreme. Probabil că este din cauza stresului şi a situaţiei încordate, zise ea, simţindu-se vinovată. Harriet îşi aruncă coada groasă peste umăr. Ar provoca dureri de cap oricui.

– Şi de stomac.

– Oh. Îmi pare atît de rău!

El îşi deschise pleoapele şi se uită jalnic spre ea. Observă că Harriet încă nu-şi pusese ochelarii. Ochii ei erau mari şi plini de compasiune; sprîncenele îi erau arcuite de grijă şi remuşcare. Ea îşi puse mîna pe obrazul lui, liniştindu-l, alinîndu-l, îngrijindu-l. Gestul fu cît pe ce să-i dea peste cap jocul scenic, ea era într-adevăr distrusă!

– Crezi că te-ar ajuta dacă te-ai întinde? De fapt, de aceea te şi căutam. Am tot sperat să nu ajung aici. Nici măcar nu ţi-am pregătit o cameră. Ai vreo preferinţă? Sînt o mulţime de încăperi din care poţi să-ţi alegi.

El gemu şi închise ochii, de parcă efectuarea unei alegeri ar fi fost un lucru prea greu pentru mintea lui.

– Ar trebui să mă întorc, bolborosi el. Să consult doctorul hotelului.

– Nu am cine ştie ce, dar cred că există ceva şi pentru durerea ta, iar pînă îţi voi pregăti patul, poţi să te odihneşti pe canapea, zise ea, de parcă nu i-ar fi auzit sugestia. După ce îi dădu jos piciorul de pe braţul fotoliului, Harriet continuă: Crezi că stomacul tău va accepta puţină supă?

Cu un oftat patetic, el îi îngădui să-l ajute să se ridice în picioare. Făcînd paşi mărunţi, de om

bătrîn, şi sprijinindu-se cu toată greutatea pe ea, plăcîndu-i să-şi simtă puterea deasupra fragilităţii ei, el se tîrî pînă la canapea.

– Am ajuns, rosti ea, puţin obosită de efort. Întinde-te şi odihneşte-te. Am să mă întorc într-o clipă.

– Apartamentul, mormăi el cînd bănui că ea ajunsese în dreptul uşii.

– Poftim? Ea se întoarse, aplecîndu-se să-i audă vorbele.

– Apartamentul principal. Fusese o alegere făcută în pripă, însă cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît mai mult îi plăcea. Dacă nu putea fabrica suficiente simptome care s-o facă pe ea să creadă că era pe moarte, putea măcar să-i scoată sufletul alergîndu-i de colo-colo drăgălaşul poponeţ.

– Oh, da. Apartamentul principal. Sigur. Mă întorc într-un minut.

Dîndu-şi ochii peste cap, el îi numără în gînd paşii pînă la uşă.

– Apă.

– N-am înţeles, rosti ea, întorcîndu-se şi aplecîndu-se din nou. Mirosea ca un liliac. Pot să-ţi aduc ceva?

El inspiră adînc, umplîndu-şi plămînii cu mireasma de primăvară.

– Poţi să-mi dai puţină apă?

– Tocmai după asta mă duceam. Harriet îl bătu asigurator pe umăr. Odihneşte-te acum. Gîndeşte-te la ceva frumos.

La ceva frumos... Liliac . Spumă. O coadă lungă din care ieşeau bucle rebele. Piele albă, îmbujorată, dezgolită. Ochii căprui, de neînţeles, în care un bărbat se putea cufunda... Cum se făcea că doctorul lui nu-i prescrisese niciodată gînduri frumoase?

Harriet intră grăbită în cameră cîteva momente mai tîrziu cu un calmant şi un pahar cu apă. Se lăsă în genunchi şi, cu o vădită compasiune, i le întinse.

– Poftim, rosti ea, aşezîndu-şi mîna rece, liniştitoare, deasupra sprîncenelor lui, de parcă ar fi făcut lucrul cel mai firesc din lume. Pînă îşi va face efectul, eu îţi voi pregăti patul. După aceea, vei merge în cameră şi te vei culca puţin ca să-ţi treacă durerea. Pînă te trezeşti eu voi pregăti o masă bună şi cît de curînd te vei simţi ca nou.

Mormăitul lui fu pentru ea un avertisment care îi dădea să înţeleagă că nu trebuia să fie prea încrezătoare.

– Pot să-ţi mai aduc ceva înainte de a pleca?

Capul lui se scutură imperceptibil de la stînga la dreapta.

– Am să mă grăbesc.

El deschise un ochi ca s-o urmărească.

– Frig, zise el, cînd Harriet ajunse în dreptul uşii.

Din prag pînă la canapea erau vreo cinci metri. Ea îi străbătu răbdătoare, aplecîndu-se din mijloc ca să-i audă noua plîngere.

– Îmi este atît de frig, murmură el.

– Am să-ţi aduc o pătură. Pot să-ţi mai aduc ceva acum, că sînt aici?

– Nu. Nu. Nu vreau să fiu o povară...

– Nu eşti o povară, domnule Duns... Payton, zise ea încet. Ştiu că tot ceea ce am făcut este stresant pentru tine. Eu sînt cauza durerii tale.

Nu era o minciună.

– Atît... o pătură, zise el, prefăcîndu-şi glasul puternic într-un suspin trist. Te rog.

– Mă întorc imediat.

Ce ţi-e scris în frunte ţi-e pus, se gîndi el, amuzîndu-se teribil. Era ca o răsplată pentru toate cîte i le făcuse ea din clipa în care îi auzise pentru prima dată numele.

Payton aşteptă de astă dată ca ea să iasă din cameră şi apoi îşi ridică puţin vocea.

– ...Gheaţă... durere.

– Ai zis ceva? întrebă ea intrînd în cameră şi apropiindu-se grăbită de el.

– M-am gîndit că poate puţină gheaţă... nişte comprese reci îmi vor mai alina durerea.

– Oh, asta-i o idee bună. Ar fi trebuit să mă

gîndesc la aşa ceva. Ea dădu să plece, însă se întoarse. Îţi mai trece prin minte ceva ce te-ar putea ajuta?

– Deocamdată, nu, rosti el ostenit. Însă avea să-şi chinuiască creierii.

Pînă se întoarse Harriet, el îşi întocmise o listă de pretenţii, însă ea îl îngriji cu atîta delicateţe şi duioşie, că pur şi simplu el nu putu să pronunţe nici una. Adevărul era că modul în care ea îl răsfăţa era ceva nou pentru el. Îl făcea să se simtă puţin stînjenit. Însă nu într-atît, încît să nu poată suporta, ci să aprecieze, căci într-adevăr avea nevoie de aşa ceva.

Ea plecă lăsîndu-l aprins şi liniştit, întrebîndu-se cît timp avea să treacă pînă să o strige iar.

Durerea de cap a lui Payton era un ghinion, dar ea era sigură că nu exista nimic ce nu se putea rezolva cu odihnă şi hrană bună. De fapt, era chiar un noroc, conchise ea, aruncînd husele la picioarele patului părinţilor ei.

Habar nu avea cum de el aflase despre şederea ei în puşcărie şi nu-i făcea o plăcere deosebită să-şi discute condamnarea şi încarcerarea.

Erau lucruri din trecut şi voia să le dea uitării.

Însă nimeni nu părea să dorească să o lase să uite. Eventualii patroni nu o angajau. Vechii prieteni nu o priveau în ochi. Cunoştinţele nu o mai căutau. Colegii apropiaţi o întrebau regulat despre aceste lucruri, considerînd că era mai bine ca ea să-şi declanşeze emoţiile, în timp ce ea socotea uitarea mai degrabă o terapie. Indiferent în ce direcţie se întorcea, amintirea era acolo, o hăituia. Era ca şi cum pe tot ce purta avea prinsă o literă roşie.

Iar acum domnul Dunsmore, Payton, ştia despre acest lucru. Faptul că el deţinea informaţia nu era atît de răscolitor precum gîndul că asta putea să influenţeze negativ vraja. Cine se putea îndrăgosti de o puşcăriaşă?

Era, fără îndoială, o lovitură puternică dată planului ei. El era hotărît să întrebe din nou, iar ea să-i spună adevărul, pentru că aşa îi stătea în fire. Optimismul ei era înfrînt şi distrus, însă ea dorea să creadă că există totuşi o cale de a alunga acea pată neagră din ochii lui.

Scuturînd din cap, îşi aruncă peste umăr coada neagră. Nu avea de gînd să-şi petreacă toată viaţa scuzîndu-se pentru un delict pe care nici măcar nu-l comisese. Dacă Payton Dunsmore ar fi fost un oarecare, ea nici măcar nu s-ar fi deranjat să-i dea vreo explicaţie. Însă Harriet îşi dorea

insula. Şi avea nevoie de ajutorul lui ca s-o păstreze. De aceea, trebuia să-l cîştige de partea ei.

Cînd mai avea de făcut un pas pînă în faţa uşii de la bibliotecă, ea arboră un surîs vesel.

– Payton? strigă ea încet, închipuindu-şi că el dormea. El mormăi. Te simţi mai bine? Se auzi un geamăt. Camera ta este gata. Ai vrea să încerci să mergi sus? Cred că acolo te-ai simţi mai confortabil, dar dacă vrei poţi să rămîi aici.

– Cred că pot să merg, rosti el alintat, arzînd de nerăbdare să înceapă runda a doua. Ai vrea... Aş putea să te rog să mă ajuţi puţin?

– Sigur, răspunse ea binevoitoare, grăbindu-se să-i ofere sprijinul.

Dumnezeule, mare mai era acest bărbat şi mai greu decît părea, se gîndi ea, clătinîndu-se sub masivitatea lui, salvată de la zdrobire cînd el îşi îndreptă statura şi o trase mai aproape.

– Mă simt atît de slăbit, rosti el, cerîndu-şi parcă iertare. Nu-mi amintesc să mă fi simţit vreodată atît de bolnav.

– Îmi pare nespus de rău, zise ea şi, răsuflînd din greu, mai urcă o treaptă. Mă simt îngrozitor din cauza acestei situaţii.

– Nu este vina ta, spuse el, glasul trădîndu-i tonul acuzator. De unde să fi ştiut tu că acest lucru mă va afecta în asemenea măsură?

– Sînt convinsă că în curînd te vei simţi mai

bine. Ea era prea optimistă, iar el, aflat cu un cap deasupra ei, zîmbi, văzînd-o încovoiată de povară.

Era minunat. El voise să o atingă din nou şi crease situaţia perfectă ca să-şi satisfacă dorinţa. Cînd vru să ştie dacă părul ei era la fel de moale şi de mătăsos precum părea, îl atinse uşor cu mîna. Cedă impulsului de a se convinge că într-adevăr ea se potrivea perfect în braţele lui, cuprinzîndu-i mijlocul cu un braţ şi umerii cu celălalt. Se întoarse de cîteva ori ca să vadă dacă reacţia pe care o simţise atunci cînd îşi trecuse palma pe deasupra sînilor ei era un reflex... sau altceva. Dar cel mai mult aştepta momentul ca mîna lui să alunece pe rotunjimile moi ale fundului ei şi să zăbovească acolo pînă ce ea ar fi reuşit să-l îndepărteze. Un vicleşug. Era un tip genial.

– Am auzit că astfel de dureri de cap pot să dureze la unii oameni zile întregi, rosti ea, gîfîind. La mama mea nu durau mai mult de cîteva ore. Obişnuia să spună că aerul de aici este binefăcător, că prospeţimea lui îi alungă durerea.

El rîse batjocoritor în sinea lui. Aerul nu avea să-l vindece pe el, decît dacă va veni în tuburi închise ermetic, pe o barcă.

– Gata, am ajuns, Payton. Stai jos... El o lăsă pe Harriet să-l aşeze pe marginea patului.

– Poate ar trebui să mă dezbrac.

– Poftim?

– Nu crezi că m-aş simţi mai confortabil în pat dacă mi-aş scoate pantofii şi pantalonii? El vru să-şi frece palmele de bucurie, dar se răzgîndi şi-şi întinse piciorul încălţat. Ea îşi plimbă de cîteva ori privirea dezorientată de la chipul lui la picior. Mă doare cînd mă aplec, zise el.

– Oh! Cu o expresie adorabilă, ea se aplecă şi, după ce îi scoase pantofii, se retrase cîţiva paşi în spate.

– Pantalonii, zise el, amuzat să-i vadă obrajii şi gîtul înroşindu-i-se. Dacă m-ai putea ajuta să mă ridic... Dintr-o singură mişcare ea fu lîngă el, susţinîndu-l de braţ. Nu, cred că dacă ai sta aici în faţa mea, ţinîndu-ţi mîinile pe talia mea... El îi aşeză mîinile pe partea laterală a trunchiului, puţin deasupra mijlocului, iar el şi le sprijini pe ale lui pe umerii ei. Cred că pot să mă ţin pe picioare, însă dacă încăperea va începe să se învîrtească s-ar putea să cad.

– Sînt aici, murmură ea, încercînd să pară convingătoare. Dar pentru cine însă, pentru el sau pentru ea?

Cu o încetineală exagerată, admirîndu-i farmecul, el se propti în picioare, stînd atît de aproape de ea, încît Harriet îi simţea respiraţia caldă prin ţesătura cămăşii. Privirea ei era pironită pe cel de-al doilea nasture.

Libidoul lui era profund stîrnit şi acorda mare

atenţie reacţiilor ei, ca de pildă tremurului care îi pusese stăpînire pe mîini, atunci cînd simţi pe talie atingerea degetelor lui care căutau catarama. El se mai apropie puţin, dorind ca ea să-i perceapă fiecare mişcare.

Payton încetă să mai zîmbească şi nu mai simţi nici o plăcere cinică atunci cînd ochii ei se ridicară spre el. Erau calzi şi minunaţi, sălbatici şi neliniştiţi, nereflectînd deloc simţămintele lui. Payton percepu freamătul din stomac şi muşchii i se încordară. Ceva primitiv dinăuntrul lui ştia că, dacă ea avea să facă cea mai mică mişcare, el avea să o trîntească pe podea. Ceva la fel de primitiv îi spunea că ea va reacţiona, iar el îşi dădea toată silinţa s-o ispitească.

În strîmtul loc dintre corpurile lor, el îşi deschise catarama. Privindu-i buzele întredeschise, Payton auzi inspiraţia ei rapidă. Îşi grăbi mişcarea, răspunzînd instinctiv excitaţiei ei. Zgomotul uşor al fermoarului o făcu să înghită convulsiv – amîndoi erau încordaţi şi neclintiţi.

Dezamăgirea fu imensă cînd el îşi trase pantalonii peste şolduri, iar ea rămase încremenită în timp ce aceştia alunecau pe podea. Imediat, Harriet se dădu în spate, limitîndu-şi cîmpul vizual la cămaşa lui şi-l ajută să se întindă în pat, cămaşa abia acoperindu-i mijlocul.

– Am... am ceva pentru tine, zise ea, ieşind cu

o asemenea vioiciune pe uşa care ducea spre culoarul ce făcea legătura cu camera pentru nou-născuţi, că şi dacă ar fi încercat s-o oprească n-ar fi reuşit.

– Domnul DeLuca a fost foarte serios, strigă ea din coridorul ascuns. Nu l-am întrebat de unde a făcut rost de informaţii, sper că nu a comis vreo ilegalitate, dar m-a asigurat că sînt cît se poate de exacte... Răsuflînd anevoios şi forţîndu-se din greu ea se întorcea în camera lui... Aşa că sper să ţi se potrivească.

Luptîndu-se cu o valiză imensă, ea reuşi să o tîrască pînă în mijlocul camerei. Îşi dădu apoi coada pe spate şi surîse mulţumită de ea.

– O valiză? întrebă el.

– Plină de haine, rosti ea. Măsura ta. Măsura pe care mi-a dat-o domnul DeLuca. Văzîndu-l că rămăsese mut, ea veni împleticindu-se cu geamantanul greu pînă lîngă pat şi, făcînd un efort, îl aruncă pe aşternut. Poftim. Ar trebui să găseşti tot ce-ţi trebuie. Pastă de dinţi şi periuţă. Pieptene, perie, toată gama de obiecte pentru bărbierit. Cămăşi şi... uită-te prin ele şi pregăteşte-te pentru culcare pînă îţi voi aduce eu ceva de mîncare. Crezi că stomacul tău va accepta acum ceva hrană? Ar trebui să încerci să mănînci ceva. Ea îşi legănă mîinile pe lîngă corp. Dacă... dacă este ceva ce am uitat să iau sau ceva ce ai dori,

mai există încă multe din lucrurile tatălui meu pe-aici şi poate printre ele vei găsi cele necesare.

Ea zîmbi la expresia lui năucită şi se întoarse să plece.

Uluit, el desfăcu închizătoarele valizei. Lucrurile de deasupra îi atraseră şi-i reţinură atenţia.

– Ce sînt astea? Tonul nemulţumit din glasul lui o încremeni.

– Care anume?

El scoase două pijamale din flanel. Una, avînd un desen îndrăzneţ cu Bert şi Ernie, iar cealaltă, repetînd motivul, îi avea ca eroi principali pe Mickey şi Minnie în nişte poziţii sexuale uimitoare şi oarecum deocheate.

– Pijamale, rosti ea sinceră. Nu eram sigură dacă eşti sau nu ultimul bărbat de pe pămînt care mai poartă în pat aşa ceva şi, oricum, aici peste noapte se lasă frig. Am încercat să acopăr toate posibilităţile.

Luînd lecţii de la desenele cu şoareci, el nu-şi ridică privirea. Ea interpretă greşit tăcerea lui.

– Er... eram supărată pe tine atunci cînd le-am cumpărat, spuse Harriet.

Un hohot de rîs vibră în el. Pentru o durere în dos, ea nu era rea deloc, se gîndi el, plăcîndu-i spiritul ei. Ar încerca oare un răpitor veritabil să le asigure un asemenea confort victimelor sale? Ha! De multă vreme nu mai întîlnise pe cineva care

să-i placă atît de mult.

– Înţeleg, zise el şi, după ce aruncă în geamantan dovada răzbunării ei, frecîndu-şi sprînceana, începu să joace spectaculosul rol tragic al disconfortului. Din fericire, eu dorm dezbrăcat.

– Oh. Ei bine, atunci... El nu putea să spună dacă ea aproba sau nu obiceiul lui, însă putea să confirme că îi crease o stare de agitaţie. Am să-ţi aduc ceva de mîncare.

– Nu-mi este foame, zise el încercînd să pară tulburat. Ceea ce aş vrea cu adevărat este... ah, n-are a face. Te-am deranjat şi aşa destul.

– Nu, nu m-ai deranjat deloc, rosti ea, privirea alunecîndu-i spre mijlocul lui de unde şi-o îndepărtă cu mare viteză. Adică, vreau să spun că nu ai fost o pedeapsă. Te rog. Ce ai dori? Dacă pot, fac orice.

– Eşti sigură?

– Da. Te rog. Dacă este ceva ce te-ar face să te simţi mai confortabil... Mîinile ei se mişcară încurajator.

– Un masaj, zise el, afişînd o privire nostalgică. Mi-aş da braţul stîng pentru o frecţie adevărată.

Capitolul 5

O frecţie adevărată?

Harriet dădea la o parte una după alta sticluţele cu ulei şi loţiuni de corp, în căutarea uneia care să satisfacă exact specificaţiile lui Payton. Nu prea grasă, nu prea parfumată. Dacă nu avea ceva neparfumat, atunci era de preferat ceva volatil, cu mireasmă nu prea feminină. Şi nimic cu lanolină, ci cu aloe, căci lanolina îi irita pielea.

Simţindu-şi răbdarea pusă la încercare, ea gemu. Oare toţi bărbaţii erau aşa de neajutoraţi cînd erau bolnavi? Ea nu era o răufăcătoare, dar nici sfîntă nu era. Nu ştia sigur cîte pretenţii

smiorcăite de-ale domnului Dunsmore putea să mai suporte. Cine ar fi crezut că o persoană atît de puternică putea să fie atît de plîngăcioasă?

O neaşteptată mustrare de conştiinţă îi opri meditaţia, făcînd-o să-şi revizuiască gîndurile.

Domnul Dunsmore nu era atît de rău, recunoscu ea, oferindu-i lui privilegiul îndoielii. Nu el ceruse să fie izolat pe insulă cu ea şi nu era vina lui că se îmbolnăvise. Era autoritar, pretenţios şi plin de sine, însă era o fiinţă umană, sau un fel de.

Şi dacă indispoziţia lui nu era o simplă durere de cap? Dacă era o afecţiune mai gravă care ar fi necesitat tratament medical de urgenţă, chiar de acum cîteva ore ? Dacă cumva el murea?

Unde îi fusese mintea? O aştepta închisoarea pentru faptul că îl răpise; ştreangul dacă avea să poarte vina morţii lui. Strînse cu amîndouă mîinile sticluţa rece cu loţiune şi, lipindu-şi-o de frunte, închise ochii. Ce se alesese din viaţa ei? Nu era o ticăloasă experimentată. Ceea ce făcea era înfricoşător şi confuz; îi făcea stomacul să se contracte. Ce se întîmplase cu ea? Ce făcuse din persoana ei?

Dumnezeule, ce-i făcuse lui Payton Dunsmore?

Era timpul să abandoneze tot, se hotărî ea. Planul ei fusese de la început aiurit. N-ar fi trebuit

să-l pună în aplicare. Era timpul să plaseze o lumină roşie în fereastra de la mijlocul etajului trei. Era timpul să fie salvaţi. Era timpul să renunţe şi să-i asigure domnului Dunsmore îngrijirea de care acesta avea nevoie, era timpul să renunţe la insulă, era timpul să renunţe la visuri, la speranţele de viitor, era timpul să pună punct.

– Domnule Dunsmore, strigă ea de la mijlocul culoarului ascuns. Am veşti bune pentru dumneata. Poţi să te relaxezi. Am...

– ...ai găsit nişte loţiuni, rosti el, sfîrşind propoziţia în locul ei. Grozav. Ai stat atît că începusem să-mi pierd orice speranţă.

El se ridică încet şi-şi aruncă picioarele peste marginea patului. În ochii lui Harriet, picioarele masculine, lungi, musculoase, acoperite cu păr aspru, negru, erau o imagine extrem de intimă. O imagine care o făcu să se piardă puţin.

– Îhî... îhî... îhî...

El îi zîmbi umil, prefăcîndu-se că nu observă neaşteptata ei blocare.

– Mă tem că eu mă simt încă puţin ameţit, zise el, privind-o cu nişte ochi rugători. Am nevoie de ajutorul tău ca să-mi dau jos cămaşa.

– Jos?

El înclină aprobator din cap.

– Este cel mai bine aşa. Pătrunderea este mai adîncă... în musculatură. Loţiunea are efect mai

mare.fără cămaşă.

Dumnezeule, el era într-adevăr chipeş! Dar faptul că se afla în aceeaşi încăpere cu el o făcea să fie agitată ca o pisică ce-şi pusese coada pe foc. Harriet aşează loţiunea pe măsuţa de lîngă pat.

– Există vreo metodă optimă de a face acest lucru? întrebă ea, nedorind să-l atingă decît atunci cînd ar fi fost absolut necesar.

– Ei bine, eu cred că mă pot ţine pe picioare, tu trebuind numai să deschei nasturii şi apoi să scoţi cămaşa de pe mine.

Ah, Dumnezeule! Era oare ea cu adevărat? Sau dezbrăcarea unui bărbat pe care abia-l cunoşteai era o etichetă acceptată în zilele noastre? Pe el nu părea să-l deranjeze. Nu putea şi ea să fie puţin mai nepăsătoare în această privinţă?

El stătea drept, pe marginea patului. În timp ce Harriet se concentra la ceea ce devenea o sarcină imposibilă, privirea lui lunecă pe părul ei, pe faţa ei, pe degetele ei tremurînde. De cînd începuseră să facă nasturii şi butonierele la cămăşile bărbăteşti atît de mici? Era tentată să-şi aducă o lupă. Nu-şi amintea să fi fost pînă acum atît de stîngace.

– Îmi pare rău că durează atît, murmură ea, simţindu-şi obrajii fierbinţi şi îmbujoraţi. Ochii ei se tot reţineau să nu privească la firele de păr

cîrlionţate de pe pieptul lui. Cu fiecare nasture pe care-l desfăcea, se etala mai mult din părul ce cobora spre abdomen, din pielea bronzată şi din muşchii puternici.

– Te descurci excelent, murmură el cu un glas dulce, ca o mîngîiere.

Loţiunea lui de după ras era subtilă, dar îmbătătoare. Era ca o invitaţie, care o atrăgea să-şi îngroape nasul în pieptul lui şi să inspire profund, întocmai cum ar fi mirosit o floare.

– Gata, rosti ea triumfătoare, îndepărtîndu-se de el. Am terminat. Vrei... vrei să te îmbraci cu ceva, cu pantalonii de la pijama sau cu altceva?

– Nu, mulţumesc. El ezită. Numai dacă, bineînţeles, te deranjează.

– Pe cine, pe mine? Nu, nu, nu. Atîta vreme cît tu te simţi confortabil. Ea îi văzu grimasa de durere atunci cînd încercă să-şi scoată cămaşa. Stai, lasă-mă să te ajut. Ea i-o trecu peste umeri şi i-o trase de pe braţe. Dintr-o dată el rămase, drept, viril, numai în chiloţi. Harriet îşi simţea genunchii tremurînd. Cum... Cum trebuie să procedăm? întrebă ea. Ţi-am spus că nu sînt prea pricepută la acest capitol. Adică, vreau să spun, sînt neexperimentată.

– Relaxează-te, Harri, zise el, întinzîndu-se pe pat şi răsucindu-se pe abdomen. Te superi dacă îţi spun Harri?

– Nu o mai face multă lume acum. Ea luă loţiunea şi se încruntă. Cît de mult trebuia să folosească din ea? Mi se potrivea cînd eram copil. Acum cred că sînt mai mult o Harriet.

– Ei bine, mie îmi place, deci nu te superi? Ea îi aranjă perna într-o formă care să-i fie comodă.

– Nu.

– Bine. Oricum, relaxează-te. Nu ai cum să greşeşti la aşa ceva.

– Cît trebuie să folosesc din loţiunea asta?

– Puţin. Oricînd poţi să mai adaugi dacă nu ţi se pare suficientă, mormăi el în pernă.

Ea îşi umplu palma, iar el îşi strînse capul între umeri cînd răceala loţiunii îl făcu să tresară.

– Iartă-mă, bolborosi ea, concentrîndu-se asupra muşchilor spatelui lui, încercînd să ignore căldura şi moliciunea pielii lui şi gîndurile nebuneşti că spatele lui era solid şi puternic; că putea să fie protector şi demn de încredere. Harriet se aplecă deasupra lui, lucrînd cu sîrg, tăcută.

Camera se umplu de murmurele şi exclamaţiile lui extaziate. Acestea erau o adevărată recompensă pentru Harriet. În fine, făcea şi ea ceva ce-l mulţumea. Şi, poate, dacă masajul îi alunga încordarea şi durerea, ea nu mai era obligată să capituleze. Poate că mîine el avea să se simtă mai bine şi reuşeau să se îndrăgostească, sau măcar să converseze pentru a se cunoaşte

mai bine.

– Harri, mormăi el, părînd pe jumătate adormit.

– Da?

– Ce s-a întîmplat?

Degetele ei şovăiră, însă nu se putea preface că nu înţelesese la ce se referise el. Subiectul rămăsese agăţat între ei din clipa în care el îl pomenise în baie.

Afară se lăsase amurgul, iar încăperea, deşi începuse să se cufunde în umbră, era totuşi suficient luminată ca să poţi vedea.

Îşi muşcă buza de jos şi, în timp ce se întreba cît de mult voia el să ştie şi cît de mult putea ea să-i povestească, Payton vorbi din nou:

– A fost detenţia atît de îngrozitoare, că nu poţi discuta despre acest subiect?

– Nu. Puşcăria a fost un picnic, comparativ cu restul. Acuzările, minciunile, procesul, întîlnirile faţă în faţă cu tata, cu oamenii pe care îi crezusem prieteni. Ieşirea din puşcărie a fost mai grea decît şederea acolo.

– Ce s-a întîmplat?

– Tu ştii ce sînt eu? Ştii pentru ce am fost educată şi pentru ce m-am pregătit ca să-mi cîştig existenţa?

– Cred că eşti profesoară, zise el, încercînd să-şi amintească. Parcă de ştiinţele naturii, nu-i aşa?

– De biologie. Acum predau biologie studenţilor de la colegiul *Tubow* şi asta pentru că nimeni nu a vrut să-mi dea o slujbă după ce am fost eliberată din închisoare, spuse ea, întinzîndu-şi spatele de parcă ar fi început să o doară.

– Urcă-te pe şoldurile mele, este mai uşor astfel, zise el cu nonşalanţă.

Ea îi măsură cu privirea umerii laţi, îngustimea şoldurilor, picioarele dezgolite şi conchise că nu le putea încăleca.

– Harriet, ar trebui să fiu triplu articulat ca să te pot viola din această poziţie, bombăni el în pernă. Hai, relaxează-te.

Aplecarea peste pat era incomodă. Ea se urcă rapid deasupra lui, fără să se gîndească prea mult la gest.

– Unde doare mai tare?

– Umerii şi gîtul, rosti el. Înţeleg că nu ai predat la şcoală înainte de a fi închisă.

– Sînt biochimistă. Am lucrat în cercetare pentru o companie farmaceutică din New Jersey.

– Cît timp?

– De cînd am absolvit colegiul. Am fost a doua în grupă. Se spunea despre mine că promiteam mult. Am stat acolo opt ani, mi-am luat doctoratul în farmacie. Ea rîse uşor. Am crezut că am toată lumea la picioare. Aveam aproape tot ce-mi doream.

– Aproape.

– Profesional, vreau să spun. Îmi doream însă un soţ şi copii, dar după întorsătura pe care au luat-o toate lucrurile a fost mai bine că nu i-am avut.

– Ce s-a întîmplat?

Ea rîse.

– Aveam un cap mare. M-am crezut deşteaptă. Am crezut în mine şi am avut încredere în cineva. El încercă să-şi întoarcă uşor capul ca s-o privească, însă nu reuşi. Stai liniştit. Este mai uşor să-ţi povestesc dacă nu te uiţi la mine.

– În regulă.

– Primii ani au fost grozavi. Făceam parte dintr-o echipă care lucra la un anticoagulant nou şi mai puţin periculos. Destinat în special afecţiunilor tromboplastice, pacienţilor accidentaţi, celor suferinzi de diabet şi de coronarită, putînd fi utilizat în multe dereglări ale procesului de coagulare, un medicament extraordinar, care, să-ţi spun drept, în cercurile farmaceutice a stîrnit o adevărată senzaţie. El făcu un zgomot, iar Harriet continuă: Eram toţi un fel de celebrităţi, iar eu m-am lăsat acaparată de această situaţie. Am primit o ofertă de la o companie din New York, o companie mai mare, cu proiecte mai ample şi cu un salariu mai bun. Şi m-am lăsat acaparată şi de asta.

Ea inspiră adînc şi continuă:

– La început m-au pus să fac tot felul de mărunţişuri. Să izolez şi să asigur cultura unor viruşi; o vreme am avut de supravegheat un întreg laborator plin cu animale de experiment. Tot ce făceam era să le hrănesc, să le curăţ cuştile, lucruri pe care le putea face un laborant. Era complet sub nivelul meu, rosti ea, amuzată acum, dar amintindu-şi cît de indignată fusese atunci. Într-o zi însă, am fost chemată în biroul directorului. Acolo am fost prezentată doctorului Maxwell Goldtharpe, un strălucit om de ştiinţă. A fost nominalizat de două ori pentru Premiul Nobel. Într-o zi îl va cîştiga, vei vedea. Oricum, şi el fusese adus de la o altă companie şi voia să lucreze cu mine. Era o mare onoare ce mi se făcea şi mă simţeam profund emoţionată. Însă acceptarea postului a fost o mare greşeală.

– Cum aşa?

– Eu şi Max ne-am îndrăgostit, mai exact, cred că eu m-am îndrăgostit de Max. Îl respectam, îl admiram, credeam că este un salvator al omenirii. Iar el a avut încredere în mine. Am primit propriul meu laborator şi propriul meu proiect – o enzimă produsă de o bacterie –, pe care noi o considerăm capabilă să oprească sau să întîrzie dezvoltarea celulelor canceroase.

– Trebuie să fie interesant să lucrezi la vinde-

carea bolilor omenirii.

– Mai corect spus să petreci mare parte din timp căutînd leacuri şi să încerci o mare dezamăgire cînd nu le găseşti.

– Deci, marele tău proiect a fost un eşec.

– Proiectul meu a fost un mare succes, numai că formula chimică folosită pentru dezvoltarea şi menţinerea bacteriei care producea enzima era furată de o altă companie.

– De compania de la care venise Max?

– Plicul care o conţinea mi-a fost adresat mie şi eu am semnat de primire curierului special care l-a adus. Nu era menţionat nicăieri numele persoanei care îl expediase, ci doar cel al companiei. L-am pus în seif, iar eu eram singura persoană care lucra cu acea formulă, căci eu eram singura care se ocupa de acel proiect. Formula era ţinută secret, deoarece Max se temea că orice publicitate ar putea să o facă ţinta spionajului industrial.

– Dar totuşi a scăpat, sugeră el.

– Max a fost invitat de nişte vechi prieteni la o petrecere de Crăciun. M-a luat şi pe mine cu el şi, o vreme, n-am stat unul în preajma celuilalt. Ca să n-o mai lungesc, esenţialul este că eu am nimerit lîngă un beţiv care vorbea numai aiureli, dar care, la un moment dat, a început să-mi spună că el şi prietenii lui erau la un pas de o mare realizare

privind mutantul chimic al unei bacterii care producea o enzimă capabilă să lupte contra celulelor canceroase.

– Ridică-te o clipă, zise Payton. Ea se dădu la o parte şi pînă să apuce să înţeleagă ce voia el să facă, se trezi cu Payton întors pe spate. Harriet vru să se dea jos de pe el, însă Payton o apucă de încheieturile mîinilor şi o trase spre pieptul lui. Şi pectoralii; te rog, rosti el de parcă o femeie care îi stătea pe pelvis era lucrul cel mai obişnuit.

Poate că era, se gîndi ea răscolită. Poate că el avea atîtea femei că nu mai ştia cum să mai procedeze cu ele. Domnul DeLuca nu-i spusese prea multe referitor la acest capitol, nu-i precizase decît ca acţiunile sociale la care Payton participa indicau că era heterosexual şi că se părea că nu avea vreo relaţie deosebită cu cineva. Dar dacă iubea mai multe femei şi nu se putea hotărî la una? Cum arătau oare celelalte femei ale lui? Frumoase? Încîntătoare? Erau ca ea?

– Deci, proiectul celuilalt individ îţi părea cunoscut, nu-i aşa?

– Cum îmi era cel pentru care îmi pierdusem ultimele zece luni din viaţă, zise ea, masîndu-i muşchii de pe gît, piept şi braţe. Aşa că, i-am spus lui Max ceea ce auzisem. O altă mare greşeală.

– De ce? întrebă el, privind-o insistent. Payton

nu era nici acuzator, nici compătimitor, pur şi simplu era interesat şi astfel ei îi venea mai uşor să-i povestească.

– Max mi-a spus că erau nişte prostii. Că probabil pe undeva existau scurgeri de informaţii din proiectul meu şi că individul încercase să mai obţină ceva date de la mine sau că din pură coincidenţă lucra şi el la ceva similar.

– Iar tu l-ai crezut. Nu era o întrebare.

– Sigur că l-am crezut. Nu am avut nici un motiv să nu o fac pînă nu a venit poliţia să mă aresteze. Un zîmbet trist se răsfrînse pe buzele ei. Concluzia a fost că eu am avut un complice în compania *Cole Pharmaceutical,* care a furat formula şi bacteria pentru mine. Mintea lui Max a devenit deosebit de selectivă. Şi-a adus aminte că eu ţinusem în mare secret proiectul şi că îi spusesem numai lucrurile esenţiale. Nu şi-a mai amintit că el îmi încredinţase proiectul, nu şi-a mai amintit de sutele de consultări pe care le avuseserăm. Nu şi-a amintit decît că-l implorasem să se încreadă într-o idee a mea şi, desigur, el fiind strălucitul om de ştiinţă, iar eu foarte promiţătoare, a fost dispus să mă lase să lucrez singură. Şi pe cine crezi că au crezut juraţii?

– Pe strălucitul om de ştiinţă, Max.

– Am fost acuzată de spionaj industrial şi de furt şi am fost condamnată la trei ani închisoare.

– Trei ani? Payton se încruntă. Dar n-ai stat atît de mult.

– Optsprezece luni de bună purtare şi optsprezece luni de eliberare condiţionată, zise ea, absorbită de masarea muşchilor de pe braţul lui stîng. Mă întîlnesc cu ofiţerul de poliţie în fiecare săptămînă, deşi nu ştiu cum îşi închipuie ei că am să-mi reiau apucăturile ticăloase, cînd eu nu pot să trec nici de poarta celei mai neînsemnate fabrici de medicamente.

El rîse, iar ea îi aruncă o privire aspră.

– Cariera mea este ruinată şi pe tine acest lucru te amuză?

– Absolut deloc, zise el, arătînd extraordinar de bine dispus. Numai că tu nu pari deloc supărată, faţă de cum aş fi eu în situaţia ta. Eu aş fi însetat de sînge.

Ea încuviinţă şi, aruncîndu-şi cu o smucitură a capului părul pe spate, se apucă să-i maseze braţul drept.

– În timpul procesului şi în primele douăsprezece luni de puşcărie am fost foarte amărîtă. Obişnuiam să stau trează toată noaptea şi să fac tot felul de planuri ca să-l demasc pe Max şi să-i distrug viaţa. Ea îşi îndreptă spatele gînditoare şi-şi aşeză mîinile pe şolduri. Spre final, însă, nu-mi mai doream decît să scap din puşcărie şi să-mi iau viaţa de la capăt. Obosisem să mă tot

apăr, să mă tot învinuiesc, să-l tot urăsc pe Max, să tot urăsc lumea. Tot ce voiam era viaţa mea.

– Dar ai pierdut-o cînd te-au condamnat.

Ea păru surprinsă.

– Nu, n-am pierdut-o. Mi-am pierdut cariera. Ceva ce-mi stîrnise interes, ceva ce mă captivase, ceva ce-mi plăcuse foarte mult, însă aceasta nu a reprezentat niciodată toată viaţa mea. Acum mi-am regăsit în a preda interesul şi plăcerea care m-au atras la început în biochimie.

– Atunci, prin viaţă înţelegi căsnicie şi copii.

– Înţeleg iubire, imbold, informare, interceptare, impresionare, ilaritate. Ea chicoti. Toate sînt cuvinte extraordinare care încep cu I.

– Şi ce anume te-a atras de la început în biochimie? întrebă el, mîinile aşezîndu-i-se firesc pe antebraţele ei.

Harriet ridică din umeri, simţind o stînjeneală în poziţia ei.

– Biologia a fost prima mea dragoste. Sînt fascinată de felul în care totul, de la organismele unicelulare la om şi univers, se leagă şi se interconectează. Toată unitatea se menţine prin reacţii chimice şi este de ajuns o singură combinaţie greşită ca totul să se distrugă.

– Şi îţi place să predai la fel de mult cum ţi-a plăcut cercetarea? întrebă el, pe un ton blînd şi afectat, palmele lunecîndu-i în jos, acoperindu-i

apoi un uşor sărut pe gura ei. Uluită, Harriet îi atinse în aceeaşi manieră buzele. Geamătul lui de plăcere îi umplu gura, mai înainte ca el să o acopere cu a lui.

Instinctiv, golul dinăuntrul ei începu să caute împlinirea. Limbile lor se întîlniră, exprimînd în acelaşi limbaj aceleaşi nevoi, aceleaşi promisiuni.

Eliberîndu-i braţele, mîinile lui începură să rătăcească sălbatice pe trupul ei, strîngînd-o puternic la piept. Ea îşi încleştă degetele în părul lui negru, trăgîndu-l aproape, cufundîndu-se tot mai adînc în sărutul lui, pînă ce el o răsuci dedesubtul lui şi-i depărtă coapsele, apăsîndu-şi genunchiul în locul în care dorinţa ei pulsa cel mai puternic.

Aprinsă şi abia mai respirînd, ea îl simţi atingînd-o delicat, dîndu-i la o parte de pe faţă buclele rebele. Pleoapele ei se deschiseră spre o minunată mare verde. În ochii lui vedea uimirea, pasiunea, dorinţa care îi întuneca şi ei mintea.

– N-ar trebui să facem asta, zise ea, pierzîndu-şi răsuflarea şi dorind să aibă un motiv pentru care să nu o facă.

– Prea tîrziu. O facem deja, rosti el, trupul încordîndu-i-se de dorinţă cînd încercă să o sărute din nou.

– Nu. Nu este bine.

– Mie mi se pare bine.

– Nu este. Abia ne cunoaştem.

– Dar ştim că ne dorim unul pe celălalt.

– Nu este suficient, zise ea, punîndu-şi palmele pe pieptul lui şi împingîndu-l. Domnule Dunsmore. Te rog.

– Poftim? rosti el, dîndu-se brusc la o parte de parcă ea l-ar fi pocnit. „Domnule Dunsmore?" O clipă el o privi de parcă ar fi fost înşelat, după care se răsuci şi se aşeză pe marginea patului. De ce îţi este atît de greu să-mi spui pe nume? o întrebă el şi se întoarse cu faţa spre ea. Pay-ton. Repetă.

– Payton.

– Bine. Să nu-mi mai spui, „domnule Dunsmore", zise el.

– Bine, rosti ea, aruncîndu-i o privire prudentă.

– Mulţumesc pentru ajutor, rosti el, incapabil s-o privească, abia mai suportînd prezenţa ei şi dîndu-i să înţeleagă că putea să se retragă. De acum încolo mă pot descurca singur.

– Eşti sigur?

– Poftim? se răsti el, nedorindu-i să aibă neobrăzarea să repete prosteasca întrebare. Ea ocoli patul.

– Îmi... îmi fac griji din pricina ta. Vreau să te ajut.

– Atunci pleacă de aici, zise el, întorcîndu-se cu spatele la ea.

– Ar trebui să mănînci ceva.

– Ar trebui să mă laşi în pace. Acum.

Ce îi făcea ea? cumpăni el în liniştea care se aşternu în încăpere după plecarea ei. Acum era fericit şi provocator, acum era ţîfnos şi scîrbos, fără ca nici una din stări să-i fie motivată în vreun fel. Acum dorea să o savureze pe Harriet din cap pînă în picioare ca pe o îngheţată, acum voia să plece cît mai departe de ea. Erau clipe cînd o plăcea foarte mult, însă deocamdată nu se putea încrede în ea nici cît negru sub unghie şi acest lucru îl supăra foarte tare, deoarece el voia să se încreadă în ea, să se apropie de ea, să o cunoască mai bine.

Undeva înăuntrul lui ceva respingea răbdarea şi bunătatea ei, ura dorinţa ei de neclintit de a-l îngriji, se cutremura la atingerea ei delicată.

Cuvintele rostite fuseseră adevărate, el nu dorea ca ea să i se mai adreseze oficial, deşi nu putea să-şi explice deloc de ce dădea atîta importanţă felului în care ea îi spunea.

Ieşirea lui, pasivitatea ei, neaşteptatul zbucium şi freamăt dinăuntrul lui, mireasma diafană de liliac, nemaiîntîlnita senzaţie de frustrare îi întindeau nervii la maximum.

El îşi lovi perna cu pumnul, înăbuşindu-şi impulsul de a ţipa. Ce se întîmpla? El nu cunoştea numele jocului în care intrase, dar ştia că nu-i plăcea. Întotdeauna juca pentru mize mari, dar de

astă dată simţea că acestea erau şi periculoase. Nu participa niciodată la joc dacă nu era sigur de izbîndă. Acum se simţea pierdut.

Un chicotit înfundat îi răsună undeva în gît, iar un zîmbet îi încreţi buzele în ciuda sprîncenelor încruntate. La naiba! Tachinarea şi bombardarea lui Harriet Wheaton cu întrebări, fuseseră lucrul cel mai amuzant pe care îl făcuse în ultimii ani. Dumnezeule! Era naivă, drăguţă, delicată, generoasă, devotată, plăcută la înfăţişare, frumos mirositoare, sărutările îi erau precum vinul cald şi dulce.

– Payton? se auzi o şoaptă uşoară, nesigură.

– Hmm? El era bucuros că ea se întorsese. I se ridicase moralul.

– Las aici lîngă pat un clopoţel, rosti ea cu timiditate. În caz că ai nevoie de ceva. Şi nişte fructe, dacă ţi se face foame.

– Ah, fir-ar să fie. Neliniştea din glasul ei era ca o lovitură pentru el. Payton ar fi vrut să sară din pat, s-o cuprindă în braţe, să o sărute, să îi ceară iertare. Îşi blestemă limba grosolană, iar apoi se întrebă dacă nu cumva îşi pierdea minţile.

– Eşti foarte amabilă, Harriet. Mulţumesc, rosti el, prins între ciocan şi nicovală. Voia să o facă să sufere din nou şi să o gonească; voia să-i ceară iertare şi să o strîngă la piept.

– N-ai pentru ce, spuse ea.

El rămase din nou singur în cameră. Se ridică pe marginea patului. Ea lăsase uşa ce dădea pe palier întredeschisă, şi larg deschisă pe cea dinspre culoarul ascuns ce făcea legătura cu dormitorul ei. Simţind un ciudat spasm în piept, el se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră, preocupat şi abătut.

Capitolul 6

Harriet căscă şi închise ultima carte din teancul pe care-l luase din bibliotecă. O aruncă pe podea, lîngă pat, alături de celelalte şi se întinse. Jumătate din noapte şi-o petrecuse făcîndu-şi griji din pricina domnului...

– Payton. Payton, Payton, murmură ea, hotărîtă ca numele lui să-i vină mai uşor pe buze. Domnul Dunsmore fusese multă vreme adversarul ei, iar Payton părea o cu totul altă persoană.

Oricum, ea se gîndise la el mai toată noaptea. La fel, la afecţiunea lui, la sărutul lui...

În cele din urmă, în orele timpurii ale dimineţii,

ea făcu un drum în bibliotecă. Toate cărţile medicale pe care le găsi confirmau că durerile de cap intense şi schimbările de dispoziţie puteau fi simptome ale unor nenumărate afecţiuni cerebrale, toate necesitînd îngrijire imediată.

N-ar fi trebuit să mai aştepte, să mai amîne nici o secundă, conchise ea hotărîtă. Îl va duce înapoi în St. Peter's Bay şi îi va asigura întreaga îngrijire de care avea nevoie. A-şi risca viitorul era una, dar a-l risca pe al lui era cu totul altceva.

Tresări auzind un îndepărtat clinchet de clopoţel.

– Bună, zise ea, furişîndu-şi o clipă privirea în camera lui Payton, după ce parcurse în grabă culoarul ascuns dintre cele două încăperi, legîndu-şi cordonul de la halat. Harriet zîmbi, iar el îi întoarse surîsul. Te simţi mai bine?

Te rog. Te rog, te rog, se rugă ea, intrînd în cameră ca să-l observe mai îndeaproape.

– Puţin. El arăta la fel de obosit precum se simţea ea. Iartă-mă dacă te-am deranjat. Am... răsturnat fără să vreau clopoţelul.

– Nu-i nimic. Mă bucur că te simţi mai bine. Ţi-e foame?

– Puţin. Payton era somnoros, avea părul răvăşit, dar cu toate acestea era foarte drăguţ. Mama lui trebuie să-l fi iubit foarte mult, se gîndi ea.

– În regulă. Am să-ţi aduc ceva. Mă întorc imediat.

– Harriet? Ajunsă în prag, se răsuci spre el. Cît este ora?

– În jur de şase şi jumătate. Ceasul tău a stat?

– Al... El îşi privi ceasul de la mînă de parcă nu-l mai văzuse pînă atunci. Oh, am uitat.

Durere. Treceri bruşte de la o stare la alta. Pierderi de memorie. Ah, Dumnezeule! Inima ei aproape că se opri. Un sărut. Atît fusese. N-ar fi trebuit să se lase atît de mult afectată de acesta. Ar fi trebuit să nu ia sărutul în serios şi să-l fi trimis pe Payton pe continent de astă-noapte.

– Şase şi jumătate dimineaţa? zise el, privind neîncrezător pe fereastră. Nu-şi dădea el oare seama că era dimineaţă? se întrebă ea, adăugînd pe lista simptomelor tulburări de vedere. Am crezut că este mai tîrziu, continuă el. Mă culc din nou. Şi tu ar trebui să faci la fel. Este prea devreme ca să te apuci de micul dejun. Payton îşi trase aşternuturile peste cap şi rosti: Dumnezeule, ce obosit sînt!

Oboseală acută, Lipsă de apetit.

– Payton, zise ea, apropiindu-se de pat, speřînd să nu fi aşteptat prea mult, rugîndu-se ca starea lui să nu se agraveze înainte de a-l duce la spital. Am o idee. M-am gîndit...

– Şi eu, rosti el, ridicîndu-se în cot ca să o

privească. Am stat treaz mai toată noaptea, zicîndu-mi că ar trebui să-ţi cer iertare, dar apoi m-am răzgîndit. Am vrut să te sărut, mi-a plăcut să te sărut şi n-am să spun că-mi pare rău că am făcut-o.

– Oh, ummm, bîigui ea agitată, vrînd să chicotească în ciuda faptului că era de părere că sărutul fusese un efect secundar al bolii lui. Nu asta am vrut să spun. Adică, să ştii, că nu este nevoie să te scuzi. Îhî... s-a întîmplat şi acum cred...

– Şi ţie ţi-a plăcut, nu-i aşa? rosti el, presupunînd nepoliticos că îi cunoştea mintea şi în acelaşi timp teribil de mulţumit de perspicacitatea lui.

– Da, desigur, zise ea, bătîndu-l pe braţ împăciuitor şi consolator. Acum cred...

– Că este timpul pentru mai mult, spuse el şi, zîmbind, se întinse şi o trase deasupra lui. Grozavă idee!

– Nu! Uhh. Nu, rosti ea, zbătîndu-se. Îmi pui cuvintele în gură. Nu la aşa ceva mă gîndisem eu.

Payton se opri. Sprîncenele i se ridicară curioase. Surîzînd trivial, el încuviinţă din cap.

– Ai dreptate, asta este o idee mai bună, rosti el, atingînd nasturii pijamalei ei de mătase.

– Nu, strigă ea. Nu! Nu este vorba nici despre aşa ceva.

– La ce anume te-ai gîndit, Harri? Vocea lui era

ca un whisky vechi de un secol. Aspră, dură, îmbătătoare. Luată prin surprindere, ea nu mai reuşi să-şi amintească la ce se gîndise.

– Încetează, îi zise Harriet, îndepărtîndu-i mîinile pe care el şi le strecurase pe sub capotul şi bluza ei de pijama. Ce este cu tine?

Nici una din cărţi nu făcuse referire la avansuri sexuale nebuneşti.

– Nu ştiu, mormăi el, buzele rătăcindu-i ameţitor pe gîtul ei. Poate că sînt încîntat. Fermecat. Vrăjit. Nu aşa ceva trebuie să ni se întîmple nouă aici?

Ea îşi coborî privirea pe chipul lui.

– Te simţi nu puţin mai bine, ci mult mai bine, nu-i aşa?

– În momentul de faţă mă simt al naibii de neastîmpărat.

– Nu-ţi mai este rău?

Payton se răsuci deasupra ei şi îi cuprinse mîinile.

– N-am fost o clipă bolnav, rosti el, iar cînd ea începu să se zvîrcolească pentru a se elibera, el o strînse mai puternic şi refuză să se mişte. M-am gîndit că dacă te voi face să crezi că sînt suficient de bolnav, vei face uz de calea de salvare.

– Ai renunţat prea devreme la prefăcătorie, zise ea clocotind, amintindu-şi fiecare plîngere bolnăvicioasă, fiecare cerere plîngăcioasă. Ai

cîştigat. Aveam de gînd să te trimit înapoi în dimineaţa asta.

– Zău?

– Da.

– Ciudat, zise el. De obicei citesc gîndurile oamenilor destul de bine. Am fost sigur că aveai să ceri ajutor abia după ce-mi crăpa capul de durere.

Ea oftă.

– Ce lucruri oribile poţi să gîndeşti despre mine!

– Eşti supărată.

– Sigur că sînt. Nu-mi place să fiu bătaia de joc a nimănui, întocmai cum nici ţie nu-ţi place, zise ea. Dă-te la o parte.

– Nu. N-am să mă dau pînă n-ai să mă întrebi de ce m-am răzgîndit în privinţa şederii şi a mărturisirii adevărului.

– Bine. De ce?

– Stai liniştită şi am să-ţi spun.

– Opreşte-te şi spune-mi, rosti ea, deşi încetă să mai opună rezistenţă.

El o privi înainte de a vorbi.

– Acustica din acest culoar este formidabilă. Te-am auzit noaptea trecută de fiecare dată cînd ai străbătut holul ca să vezi ce fac; cînd ai ieşit din cameră şi ai apucat-o pe scări; cînd te-ai întors. M-am furişat chiar pînă la uşa ta ca să văd ce

citeai.

– Şi?

– Erai îngrijorată din pricina mea pentru că te-ai gîndit că o să mor şi că o s-ajungi din nou la închisoare sau erai pur şi simplu îngrijorată din pricina mea?

– Şi una şi alta.

– Eşti sinceră pînă la Dumnezeu, nu-i aşa?

– Nu mint prea bine, aşa că fie spun adevărul, fie nu spun nimic.

– Ce ai zice dacă ţi-aş spune că vreau să-ţi încerc... experimentul, să văd dacă într-adevăr merge?

– Te-aş întreba de ce.

– Şi dacă ţi-aş răspunde că motivele sînt strict personale?

– Atunci m-aş mulţumi să mă întreb numai de ce şi aş spera că-mi vei spune într-o bună zi.

– Aşa? El păru surprins. Nu m-ai bate la cap să-ţi spun?

– Nu. Ai dreptul la intimitatea ta.

Jucîndu-se cu limba în spatele dinţilor, el o admira pe Harriet. Îi ridică uşor reverul şi îşi întinse gîtul ca să arunce o privire furişată pe sub pijamaua ei.

– Şi la ce altceva mai am dreptul? întrebă el, întîmpinîndu-i privirea cu un zîmbet glumeţ.

– În nici un caz la mine, zise ea, strîngîndu-şi

mîinile la piept.

– Am crezut că asta este tot schepsisul, ca eu să te doresc.

– Şi vice-versa, sublinie ea.

– Şi vice-versa, consimţi el.

– Într-adevăr, acesta este. Dar nu sexual.

– Nu sexual? El arătă de parcă tocmai mestecase şi înghiţise o lămîie.

– Şi sexual, dar mai tîrziu, cînd vom şti dacă ne plăcem suficient cît să petrecem mai mult timp împreună, zise ea. Dă-te la o parte.

Payton se dădu şi o urmări pe Harriet coborînd din pat.

– Deci, cum o să facem cu chestia asta... cu îndrăgostirea? Trebuie să facem ceva anume sau se ocupă insula de tot?

Ea ridică din umeri.

– Am crezut că ştii totul despre vrajă.

– Tot ce ştiu este istoria ei. Dacă aş mai fi experimentat-o o dată n-aş mai fi testat-o acum, rosti ea.

– Adevărat.

– Şi întotdeauna pînă acum, a avut efect în cazul întîlnirilor întîmplătoare. Cred că sînt prima ce a urzit un plan care să atragă sorţii. În plus, noi nu ne-am întîlnit pe insulă. Nu sînt sigură că vraja se va manifesta în vreun fel.

El cumpăni asupra acestor abateri de la

regulă.

– Ştii, ţi-ai asumat un risc enorm. Este într-adevăr chiar atît de important pentru tine?

Ea înclină aprobator din cap.

– De ce?

De ce. Cum putea ea să explice noţiuni intangibile precum credinţa şi speranţa, fără să pară o maniacă visătoare? Privind în gol, ea îşi cuprinse talia cu braţele şi începu să se plimbe fără ţintă prin cameră.

– Ceea ce mi s-a întîmplat? Ceea ce-a fost mai urît? Să fie oare deziluzia? rosti ea împiedicîndu-se în cuvinte. Am luptat să-mi dovedesc nevinovăţia cu toate mijloacele şi totuşi am pierdut. S-au distrus atîtea lucruri care erau esenţiale în mine. Ca, de pildă, credinţa în justiţie, în bine şi rău, în dragoste, în oameni... în mine. Nici de Dumnezeu n-am mai fost sigură. Dacă există, n-am înţeles de ce mi-a întors spatele. A fost greu pentru mine să mai cred în ceva.

– Vrei să crezi în vrajă, rosti el, ca unul ce cunoscuse sentimentul deziluziei, nevoia de a crede. Nu putea să o ajute, dar admira perseverenţa ei, deşi era poate cam devreme că ea să înţeleagă că ar fi fost mai bine să renunţe şi să nu mai caute ceva ce nu exista. El renunţase cu mulţi ani în urmă să mai creadă.

– Vreau să cred, spuse ea privindu-l. Ştiu,

sună nebunește, să vrei să crezi în vrajă. Dar fără asta, nu văd nici o speranță pentru viitorul meu și fără așa ceva eu... Harriet ridică din umeri și-și lăsă cuvintele suspendate undeva în aer.

Payton cunoștea drumul pe care se afla ea și, brusc, simți dorința de a-i oferi protecție. Nu era un om preocupat de binefaceri, dar voia să străbată drumul încă o dată cu ea. Ar fi putut să-i arate scurtăturile și capcanele, ar fi putut să-i facă inevitabilă destinația mai puțin dureroasă.

– Ei bine, spuse el, preluînd controlul situației. Avem nevoie de un loc de începere. După cum văd eu, puteam acționa astfel: A: să ne întoarcem pe plajă și să luăm totul de la capăt. B: Să continuăm de aici cu alte și alte discuții filozofice. Sau C: Să sărim înapoi în așternut – alegerea mea personală – oferindu-ne o bază comună pe care să clădim o relație, în cazul în care vraja își va face efectul.

– Întotdeauna vorbești așa?

– Așa cum? Logic?

– Ca și cînd totul ar fi alb sau negru, dreapta sau stînga, sus sau jos. Punct. La tine totul nu este decît o problemă de a alege dintr-o mulțime?

– Cam așa. Da.

– În regulă, rosti ea, avînd la rîndu-i o minte destul de analitică. Ai uitat D.

– D?

insulă, era să poarte o lungă discuţie cu domnul DeLuca, după care, era posibil să-l treacă pe statul lui de salarii.

Nu înţelegea de ce era pornit să se alăture lui Harriet în imposibila ei căutare. Nu înţelegea de ce era nerăbdător să înceapă experimentul. Pentru el dragostea şi fericirea veşnică erau poveşti de adormit copiii, care să le însoţească acestora visele, care să le creeze o falsă senzaţie de securitate, ce mai tîrziu avea să se clatine cînd aveau să afle că adevăratul drum prin viaţă era nesigur şi plin de greutăţi.

Cu toate acestea, ideea căutării dragostei îi stîrnea curiozitatea. Nu credea în existenţa unui sentiment uman atît de gingaş, dar nebunille lui Harriet îl atrăgeau întocmai cum pe unii oameni îi subjugau fenomenele psihice. Era ea oare adevărată sau era numai o fascinantă iluzie?

– În anatomia mea stomacul este o parte extrem de vulnerabilă, spuse el intrînd în bucătărie, evident momit de aroma micului dejun care îl aştepta. Dacă tot ceea ce găteşti este la gust numai pe jumătate după cum miroase, am să mă declar învins şi am să mă însor cu tine în după-amiaza asta.

– Să te declari învins? întrebă ea, privindu-l peste umăr. Ascultă, domnule, întîmplător sînt o mare bucătăreasă. Şi dacă vei fi foarte, foarte

drăguţ cu mine, s-ar putea să te las să mă implori să-ţi pregătesc prînzul mai tîrziu.

– Oh, grozav, rosti el, cu un geamăt, aruncîndu-şi un picior peste taburetul de la masa din mijloc. Simpatizezi cu mişcarea feministă?

– Nu. Nu chiar. Sînt o simplă femeie care vrea puţin respect.

Aflat în spatele ei, el zîmbi, ochii lunecîndu-i pe rotunjimile îmbrăcate în doc ale fundului ei.

– Sper că nu sîntem pe cale de a avea prima discuţie filozofică, rosti el. Filozofia mă plictiseşte.

– Atunci poartă-te frumos, zise ea, pe un ton vesel. Ştii să faci pîine prăjită?

– Sigur. Se comandă la serviciul de cameră.

– Asta vrea să fie o glumă?

– Nu, rosti el, ridicîndu-se ca să se apropie de ea. Părinţii mei aveau fiecare menajere care făceau pîine prăjită. La şcoală o procuram de la bufet, iar acum fie mănînc în oraş, fie comand în cameră. Învaţă-mă.

Ea îl privi, o mie de întrebări îngrămădindu-i-se în minte.

– Vezi obiectul dreptunghiular de colo, cu fanta pe mijloc? El se apropie să studieze prăjitorul cu mare atenţie. Pune cîte o felie de pîine în fiecare şanţ, trage mînerul în jos pînă se înţepeneşte şi cînd pîinea sare, unge-o cu unt. Ştii să ungi o felie, da?

Expresia de pe chipul lui era neutră.

– Aşa... cu cuţitul?

– Da. Harriet afişă un zîmbet, cînd îl văzu pe Payton suflecîndu-şi mînecile şi luîndu-şi aerul de expert prăjitor. Dacă părinţii tăi aveau fiecare menajeră, să presupun că erau divorţaţi?

– Absolut. Se urau unul pe celălalt, zise el, uitîndu-se chiorîş în prăjitor ca să vadă pîinea rumenindu-se. Era conştient că făcuse afirmaţia cu mare uşurinţă, căci rareori vorbea despre familia lui.

– Trebuie să-ţi fi fost greu, zise ea.

– Aşa a fost să fie, spuse el nepăsător. Moştenirea familiei mele este puţin diferită de a ta. Cei din neamul Dunsmore ai putea spune că sînt osîndiţi la divorţ.

– Ai fost căsătorit vreodată?

– Sigur. Şi divorţat. Din fericire, am înţeles repede mesajul.

– Ce mesaj?

– Să nu mă mai căsătoresc. Pîinea prăjită sări, iar el, ridicîndu-şi privirea spre Harriet, aşteptă ca ea să-şi dea consimţămîntul. Îngrijorarea din ochii ei îl surprinse. Linişteşte-te. S-a mai auzit ca un Dunsmore să se creadă din nou îndrăgostit şi să se recăsătorească de mai multe ori. De fapt, toate divorţurile tatălui meu s-au produs în călătorii în Bahamas şi, invariabil, el s-a întors de acolo

căsătorit cu altcineva. Am o soră vitregă care, înainte de a începe o nouă vînătoare de soţi, îşi aruncă tot de prin debarale, se pune pe cură de slăbire şi-şi cumpără o întreagă garderobă. Pînă acum i-a reuşit acest lucru de trei ori. Unul din fraţii mei vitregi a căzut în patima beţiei după primul divorţ, însă foarte curînd a fugit cu o interpretă de dans exotic care era măritată. Mama s-a recăsătorit de două ori pînă să-şi dea seama că soţii erau mai mult belele decît plăceri şi că amanţii fără obligaţii erau de preferat.

– Dar tu?

El îşi dedicase ultimii zece ani muncii, simţindu-se dur şi distant, întocmai cum îl acuzase fosta lui soţie, însă pentru edificarea lui Harriet rosti:

– Mi-am făcut o viaţă proprie. Singura persoană în care am încredere sînt eu. Singura persoană la care ţin sînt eu. Nu am ceva ce nu-mi permit să pierd şi nu există nici o persoană în viaţa mea căreia i-aş duce dorul dacă mîine n-ar mai fi.

Ea umpluse două farfurii cu felii groase de muşchi canadian şi cu omletă pufoasă, însă se opri brusc din treabă ca să-l privească.

– Nu te cred, zise Harriet, simţind că el nu era chiar atît de dispreţuitor în privinţa subiectului, precum dorea să pară. Nu eşti deloc aşa.

– De unde naiba ştii tu? întrebă el consternat. Şi dacă ai să-mi spui că prietenul tău DeLuca ţi-a spus cu totul altceva decît ţi-am zis eu, atunci ai fost fraieră că l-ai angajat, pentru că asta înseamnă că habar nu are pe ce lume este.

Ea puse tigaia în chiuvetă şi luă farfuriile.

– N-am nevoie ca domnul DeLuca să-mi spună că nu eşti un om prea amabil. Dar nu cred că eşti atît de indiferent şi de hain cum vrei să mă faci să cred.

– De ce nu?

Intuiţie? speculă ea, privindu-l. Aşează farfuriile pe masă una în faţa celeilalte şi se apucă să toarne cafeaua.

– După ochi.

– Ochii mei? El îi întinse două felii de pîine prăjită unse cu unt şi se aşează la masă, luîndu-şi şi pentru el două. Hai, fugi de-aici.

– Nu. Este adevărat. Eşti expert în a-ţi ascunde gîndurile, dar cînd te laşi pradă sentimentelor şi nu gîndeşti, se vede în ochii tăi. Ca atunci, cînd te gîndeşti la ceva hazliu sau cînd... Sau cînd era excitat? Mai bine să nu rostească asta, se hotărî ea în ultima secundă... de fapt, a fost unul dintre primele lucruri pe care l-am remarcat la tine.

– Ce altceva crezi că ai mai remarcat la mine? întrebă el, nespus de curios.

– Păi, că-ţi place să deţii controlul. Că eşti

autcritar şi încăpăţînat, şi că minţi fără ruşine, cînd ţi se năzare, un talent pe care trebuie să spun că-l admir, rosti ea, oprindu-se să-şi mestece mîncarea. Că eşti sarcastic şi josnic, dar nu cred că asta este firea ta adevărată. Cred că te străduieşti mult ca să fii antipatic.

El pufni în rîs.

– Şi de ce aş face aşa ceva?

– Ca să supravieţuieşti, zise ea. Ochii ei adînci şi cunoscători îi întîlniră pe ai lui.

Pierzîndu-şi zîmbetul, el întrerupse ţintuirea lor înainte ca ea să apuce să vadă ceva ce n-ar fi trebuit.

– O să plouă, rosti el mai tîrziu, nemulţumit. Uită-te la cer.

Ea rîse şi-i întinse din nou haina.

– Cerul se va înnegri mai mult înainte de începerea furtunii. Avem destul timp ca să facem o plimbare. Harriet deschise uşa bucătăriei. Inspiră puţin din aerul ăsta curat.

– Am ştiut din clipa în care te-am văzut că eşti o ciudăţenie a naturii, mormăi el, îmbrăcînd haina groasă din piele de căprioară pe care ea i-o dăduse din mers. Inspiri aer profund, salvezi peşti, îi

pui la zid pe blănari. Pun pariu că plantezi cîte un arbore ori de cîte ori este Ziua Pădurii.

– Nu numai de Ziua Pădurii, zise ea, trăgîndu-l de mînecă în bătaia vîntului. Cei din neamul Wheaton au şi ei tradiţiile lor. De cînd m-am născut, în fiecare an de ziua mea tata sădea un măr în livadă. Copacul de acolo este un arţar roşu pe care părinţii mei l-au plantat la o aniversare a căsătoriei lor. În fiecare an se sădea cîte un alt fel de copac, însă niciodată stejari.

– De ce nu?

– Am să-ţi arăt.

Se îndreptară spre vest, către stîncile orientate spre Ontario. Harriet îi arătă lui Payton o mică poiană în pădurea deasă, unde în zilele călduroase de vară, ea venea deseori să simtă răcoarea brizei, să se relaxeze, să viseze puţin în leagănul aflat sub bolta verde a frunzelor.

În scurt timp străbătură culmea platoului. Peretele abrupt de stîncă, cu bolovanii de pe coastă, izbiţi de valurile fără început şi fără sfîrşit, era una din priveliştile ei preferate. Însă, deoarece acest loc aduse o paloare pe chipul lui Payton, Harriet nu zăbovi mult.

În cele din urmă ajunseră într-o poiană, ferită din calea vînturilor năpraznice de nord-vest, de un aflorimet de stînci înalt de şase-nouă metri.

– Aceştia sînt stejari. Sînt abori care cresc

– D: Ne despărţim acum ca să facem duş şi ca să ne îmbrăcăm, şi ne întîlnim în bucătărie, în treizeci de minute, ca s-o luăm de la început la micul dejun. Vom purta discuţii filozofice şi banale. Ea afişă surîsul unei sirene. Şi în timp ce ne vom cunoaşte mai bine, vom fabula şi despre săritul împreună în aşternuturi.

Payton oftă uşurat şi se încruntă dezaprobator.

– Eşti cumva una dintre cele care fac totul alegînd calea cea mai grea?

Îndreptîndu-se spre uşă ea pufni în rîs.

– Aşa dau impresia, nu-i aşa?

Ca să ajungă în bucătărie, Payton avu nevoie de mai mult de treizeci de minute. Valiza cu haine se dovedi de-a dreptul uluitoare, dezvăluind surprize după surprize. În afară de pijamale, aceasta cuprindea o colecţie interesantă de haine sport şi un set complet de obiecte bărbăteşti, de la colonia lui preferată la flaconul cu vitamine. Ea şi prietenul ei DeLuca nu lăsaseră o piatră neîntoarsă, un prospect necitit.

Unul din primele lucruri pe care intenţiona să le facă, după ce avea să plece de pe această

greu, dar sînt foarte puternici. Cînd vor depăşi acel zid de piatră, vor putea să ţină piept aproape la orice, zise ea, arătînd spre doi puieţi, unul mai mare şi mai vîrstnic cu cîţiva ani decît celălalt. Ea îşi aşează palma pe trunchiul copacului. Tata l-a sădit pe acesta cînd a murit mama. Hotărîseră acest lucru demult, gîndindu-se ca acela care rămînea ultimul să aibă ceva de făcut ca să nu se lase pradă durerii.

Payton se uita la arborele mai mic, aflat la cîţiva metri distanţă.

– Iar tu l-ai plantat pe acela cînd a murit tatăl tău, rosti el, ştiind sigur că dacă ea avea să-l privească, va avea lacrimi în ochi.

Harriet se apropie de arborele mai tînăr şi dădu la o parte singura frunză moartă care-i mai rămăsese.

– Abia de curînd am avut ocazia să-l sădesc pentru el. Eu... el a murit cînd eu eram încă în închisoare.

– Îmi pare rău, rosti el, simţind tăişul puternic al unei profunde dureri. Pentru un bărbat pe care nu-l cunoscuse niciodată? Sau pentru ea?

Harriet îl privi, ca dintr-un loc foarte îndepărtat şi apoi îi dărui un surîs mai dulce decît orice lucru pe care-l gustase pînă atunci; mai pătrunzător decît orice lucru pe care-l atinsese; mai înţelept decît orice lucru pe care îl auzise pînă atunci.

el este drept ca o linie.

– Mama ta este implicată în politică?

– Aş, zise el, poziţionîndu-şi tacul în spatele bilei.

– Atunci cum de poate să aprecieze integritatea acestui individ?

– Dată fiind înclinaţia ei pentru tinerii de sexul opus, există alte căi de a testa integritatea unui bărbat. El marcă o bilă viu colorată într-unul din orificiile de pe marginea mesei şi o lăsă la rînd pe Harriet.

– În regulă. Te cred pe cuvînt, dar ţi-a mai rămas încă una, rosti ea pe un ton îngîmfat şi în acelaşi timp glumeţ.

– Să mă gîndesc, zise el, plănuindu-şi următoarea mişcare. După cîteva secunde, fără prea mare tragere de inimă, el se lăsă înfrînt. Chiar îţi închipui că o să ţin minte toate numele politicienilor pe care i-am întîlnit?

– Un mare negustor de proprietăţi ca tine? Da, zise ea cu un ton provocator. Îţi aminteşti toate numele. Numai că nu le poţi asocia unor figuri oneste, asta-i tot.

El o privi cu ochii întredeschişi, pregătindu-se să riposteze, însă, gîndindu-se mai bine, renunţă.

– Politicienii au fost o companie prost aleasă, dar dacă aş avea la mine *Rolodex*-ul, aş putea lista numele a o sută de persoane care mai

– Atenţie, zise ea. Pari sincer. Voi începe să cred că nu eşti doar pe jumătate uman, că nu eşti un individ chiar atît de rău.

– Ferească Dumnezeu, zise el, bănuind că ea se simţea la fel de stingherită acceptînd compasiunea lui, precum se simţea el oferind-o. Nu ne putem permite aşa ceva. Dacă vom începe să discutăm de parcă ne-am plăcea, forţele mistice vor crede că am făcut-o din nou.

Dacă, într-adevăr, existau forţe mistice pe insulă, în clipa de faţă rîdeau de se prăpădeau, se gîndi Harriet. Întrucît acesta era adevărul, ea se depărtă de tinerii stejari, rîzînd; lăsînd la umbra prieteniei ce nu putea fi pusă sub semnul îndoielii ceva ce nu putea exista fără sprijinul şi acceptarea mutuală.

Capitolul 7

– Cunosc zece politicieni care, împreună, nu trişează atît de mult cît trişezi tu, rosti Payton nemulţumit, adunînd pentru a cincea şi ultima oară bilele pe mijlocul mesei de biliard.

– Numeşte-i, zise ea, supărarea lui făcînd-o să zîmbească.

El reluă jocul.

– Bod Weaver.

– N-am auzit de el.

– Este un tînăr consilier, în probleme de educaţie şi drepturi civile. L-am cunoscut anul trecut la una din petrecerile mamei mele, iar ea jură că

degrabă ar muri decît să trişeze la biliard.

– Cum crezi tu că se poate trişa la biliard? întrebă ea, nedumerită de plîngerea lui. Eu practic acest joc din copilărie şi, în afară de a pune bilele în orificii cu mîna sau de a înclina masa, nu văd cum ai putea să trişezi. De ce nu vrei să recunoşti că eşti intimidat de îndemînarea mea?

– Îndemînare, pe dracu, rosti el, oprindu-se în mijlocul mişcării ca să o privească uimit pe Harriet. Ţi-a ridicat tălpile de pe podea mai mult de zece centimetri. Practic te-ai întins pe masă.

– Nu este adevărat. Recunosc că m-am întins ca să lovesc mai bine, dar nu mi-am ridicat tălpile de pe podea. Sincer îţi spun, întotdeauna am considerat că atunci cînd partenerii au înălţimi diferite, există un handicap.

– Un handicap. Payton era teribil de amuzat. Numai o femeie se putea considera dezavantajată într-un joc de biliard.

– Da, susţinu ea vehementă, cu zîmbetul pe buze. Aşa se întîmplă şi la alte jocuri, de pildă la golf şi bowling. Dacă tu eşti mai înalt, eu trebuie să reduc la minimum diferenţa dintre noi.

– Mie îmi convine, zise el şi pînă ca ea să apuce să clipească, Payton o întinse cu spatele pe masa de joc şi dădu să se urce lîngă ea.

– Ce faci? ţipă ea, cînd o mînă mare pusă pe piept îi zădărnici toate încercările de a se ridica.

– Stai liniştită. Încerc să măsor diferenţa dintre noi, zise el, acoperind-o cu trupul, suprapunîndu-şi pelvisul peste bazinul ei.

Masivitatea, căldura, mireasma lui de mosc erau copleşitoare. Mîinile lui îi fixau cu duritate încheieturile. Respiraţia ei devenea tot mai anevoioasă.

– Este necesară toată chestia asta? N-ar fi fost mai uşor să mă întrebi ce înălţime am şi să afli diferenţa scăzînd-o din a ta.

– Ba da, dar n-ar mai fi avut nici un farmec, rosti el şi, mişcîndu-şi rapid sprîncenele, se uită de-a lungul trupurilor lor pentru exactitate. Deodată Payton deveni foarte liniştit şi purtînd în ochi o expresie luminoasă o privi pe Harriet drept în faţă. Cred că diferenţa dintre noi este de vreo cincisprezece centimetri. Şi nu m-ar deranja deloc să te handicapez cu această deosebire dintre noi.

Ea îşi pierdu răsuflarea în faţa cuvintelor lui cu dublu înţeles, însă după cîteva clipe pufni într-un hohot de rîs.

Răbdător şi fără să-şi ascundă efortul la care era supus, el continuă să îi ţină fixate încheieturile, aşteptînd-o să-şi recapete stăpînirea de sine.

– A fost o ofertă serioasă, Harriet, rosti el cînd rîsul ei se stinse în chicoteli. Şi trebuie să-ţi spun că atitudinea ta denotă o totală lipsă de sportivitate.

Ea pufni din nou în rîs şi scoase un ţipăt stri-

dent cînd el încercă să-şi înăbuşe zîmbetul care ameninţa să i se răsfrîngă pe buze. Ciudat, el începea să capete o predilecţie pentru rîsul ei, un sunet fericit şi vesel care părea să încălzească locurile reci şi secătuite din inima lui. Payton îi şterse uşor cu arătătorul o lacrimă care i se prelinse din colţul ochiului.

Harriet se încordă.

– Oh, te rog, strigă ea, vlăguită de atîta bună dispoziţie. Dă-te la o parte. Am să fac pe mine.

– Pe masa de biliard a stră-stră-bunicului?

– Haide, mişcă-te, se văicări ea. Te rog!

Vînzoleala ei îl făcu să înţeleagă că de astă dată nu mai era vorba despre un alt truc şi, grăbit, sări pe podea. O ajută să se ridice şi, zîmbind cu gura pînă la urechi cînd ea trecu în viteză pe lîngă el, îi strigă în urmă:

– Ai trişat la biliard. Eşti lipsită de sportivitate. Nu poţi să te ţii şi n-ai respect pentru obiectele vechi. Aceste lucruri nu ne prezic că vom avea parte de fericirea veşnică, Harriet.

– Payton? strigă ea, întorcîndu-se cîteva minute mai tîrziu în camera goală de biliard. Străbătu

holul şi intrînd în bibliotecă îl găsi prăbuşit într-un scaun în faţa focului pe care-l aprinseseră mai devreme. A fost o şmecherie urîtă de care te-ai folosit ca să nu mai pierzi încă un joc.

El îşi luă un aer demoralizat.

– Trebuia să fie o şmecherie de seducţie.

Aşezîndu-se pe scaunul de lîngă el, ea surîse.

– A fost într-adevăr şi aşa ceva.

– Atunci, ce trebuie să mai realizăm înainte de a face ceva? Să dansăm despuiaţi pe plajă? Să ne sugem sîngele? Ce anume? întrebă el, referindu-se la puterile insulei.

– Poate să nu fie vorba doar despre sex.

– Ah! Sindromul terminologiei sexuale şi vasta arie cenuşie dintre a face sex şi dragoste.

– Nu crezi că există o diferenţă?

El îşi roti capul pe stinghia spătarului ca să o privească. O privi lung şi pătrunzător şi apoi rosti:

– Există o diferenţă.

– Ai făcut sex sau dragoste, cu soţia ta? Întrebarea zbură de pe buzele ei înainte s-o mai poată împiedica. Iartă-mă. Nu este treaba mea.

Fie din cauză că acest lucru era treaba ei, fie din cauză că era o străină, o entitate temporară în viaţa lui, fie din cauză că se simţea confortabil şi neamenințat în prezenţa ei, el vru să-i spună.

– Am făcut dragoste şi ea a îndurat acest lucru, rosti el, privind tăciunii care se stingeau. Cu

greu.

Ei bine, unde mergea mia...

– Nu-i plăcea? întrebă Harriet.

– Nu mă plăcea. Văzînd că ea nu mai rosti nici un cuvînt, Payton o privi. Intui toate întrebările din mintea ei şi cît de greu îi era să i le pună, dar, mai mult decît atît, el nu simţi compasiune şi milă din partea ei, ci o apropiere şi o înţelegere care îi îngăduiau să continue mai uşor. Crezi în oameni perfecţi, Harri?

– Nu.

El zîmbi.

– Bine. Ştiam că nu crezi. Dar sînt oameni care cred, să ştii. Părinţii mei, oamenii cu care am crescut, societatea în care am fost educat. Payton îşi mută privirea. Şi eu am crezut. Eram Payton Augustus Dunsmore al IV-lea, iar linguriţa din gura mea nu era de argint, era de aur. Am crescut înconjurat de toate privilegiile şi avantajele; părinţi perfecţi, şcoli perfecte, lipsit de probleme. I-am cunoscut pe toţi oamenii de treabă şi am făcut numai lucruri bune, pentru că eu trebuia să fiu, conform aşteptărilor, băiatul perfect.

Numai că... eu nu am fost băiatul perfect. Am crezut în perfecţiune şi am muncit mult ca să fiu perfect. Am devenit expert în a-i convinge pe alţii că sînt perfect şi că totul în jurul meu este perfect. Uneori mă prosteam şi pe mine. Însă nu mă

simţeam perfect. Nu mă simţeam aşa cum aş fi vrut. Făcu o pauză şi se încruntă. Uită-te de pildă la părinţii perfecţi pe care i-am avut. Erau divorţaţi, dar fiecare avea cîte o casă mare, frumoasă, în care puteam să dorm, amîndoi lăsau menajerelor bani pentru mine. Eu nu trebuia decît să-i cer. Părinţii mei au plătit bani mulţi ca să mă trimită la cele mai bune şcoli, iar pe timpul verii am mers în cele mai bune tabere. M-au prezentat copiilor prietenilor lor ceior mai buni. Am avut hainele cele mai scumpe, jucăriile cele mai frumoase, din tot ce era mai bun. Eram moştenitorul lumii lor perfecte şi îi uram... pentru tot.

El se ridică, se aplecă, aruncă nişte lemn în foc şi apoi îşi sprijini braţul de poliţa căminului.

– De fapt, nu i-am urît totdeauna. Acum nu-i mai urăsc. Nu-i suferam şi-mi părea rău pentru ei, însă... credeam că eu sînt de vină. De multe ori mă gîndeam că dacă părinţii mei sînt perfecţi şi lumea în care trăiesc era perfectă, atunci eu eram imperfecţiunea. Şi asta pentru că eram speriat şi singur la şcoală. Pentru că nu-mi plăceau taberele. Pentru că mă durea cînd vedeam că nimeni nu se interesa de mine. Pentru că suferam cînd nici unul din părinţi nu venea în zilele de vizită, pentru că eram supărat cînd şoferul mă lua în ultima zi de şcoală, cu bagajele gata făcute, şi mă ducea direct în tabără. Dacă aş fi fost atît de

perfect precum trebuia să fiu, nu m-aş fi simţit deloc aşa cum mă simţeam. N-ar fi trebuit să mă deranjeze că singurele dăţi cînd îmi întîlneam tatăl era ca să cunosc o nouă mamă vitregă, sau că îmi vedeam mama o dată pe zi în rarele ocazii cînd eram acasă. Dacă eram perfect, aceste lucruri n-ar fi contat.

Şi totuşi, el ridică un deget şi o privi, faptul că mă ştiam total imperfect, nu m-a oprit să nu caut perfecţiunea. N-am spus nimănui ce simţeam şi nici nu mi-am trădat vreodată stările. Am obţinut note bune, am făcut o serie de sporturi, m-am dus la petreceri, m-am maturizat. Iar cînd mi-a sosit timpul, timpul perfect, ca să mă căsătoresc, supus, m-am îndrăgostit de fata despre care toată lumea spunea că este perfectă pentru mine.

– Dar nu o iubeai cu adevărat, rosti Harriet, cu un glas blînd şi pătrunzător.

El o privi şi se încruntă amintindu-şi simţămintele de atunci.

– Nu. Cred că am iubit-o sincer, zise el, aşezîndu-se pe scaun, întors spre ea. Aveam sentimente pentru ea, dar poate că nu erau decît speranţe. Cred că eu am sperat să fie dragoste; am sperat ca ea să fie ceea ce-i lipsea vieţii mele pentru a fi perfectă, aşa cum era de aşteptat să fie. Am sperat ca ea să fie persoana căreia să-i împărtăşesc gîndurile, alături de care să pot sta,

să fie a mea ca să nu mă mai simt singur. El rîse uşor. Am sperat chiar să avem copii împreună. Numai că intenţionam să-i cresc aşa cum auzisem că fuseseră crescuţi alţii. Aveau să vină acasă după fiecare zi de şcoală, să meargă în tabere de vară numai cîte o săptămînă şi numai dacă ar fi dorit. Şi... ei bine, lumea lor perfectă avea să fie diferită de a mea.

– Şi aţi avut copii? întrebă ea.

– Ha! Abia dacă am avut o căsnicie. Payton îşi schimbă privirea. Eram căsătoriţi de doi ani cînd am aflat că ea avea alte legături. Nici măcar n-am vrut să ştiu cînd începuseră acestea, era suficient că ştiam că existau şi că ea nu-mi aparţinea numai mie. El rămase tăcut o clipă. Nu ştiu. Mi-a spus că toată lumea avea legături amoroase şi a fost surprinsă să afle că eu nu aveam. Mi-a spus că eram naiv, posesiv şi complet aerian. Nu-şi putea imagina cine mă credeam de puteam să-i pretind o asemenea devoţiune şi fidelitate, căci dacă n-ar fi existat banii mei, de fapt banii familiei mele, ea nu s-ar fi căsătorit cu mine. Mi-a spus că eram plictisitor şi distant.

Harriet aştepta, dar se părea că nu mai era nimic de povestit. Bănui restul din ceea ce-i spusese deja şi simţi o durere puternică în piept, care aproape că-i zdrobi inima. Vru să-l atingă. Vru să-i alunge durerea cu un sărut, întocmai cum ar

fi liniştit un copil, ar fi vrut să îndrepte lucrurile pentru el.

– Nici un comentariu? întrebă el, dus cu gîndurile mult mai departe decît distanţa de cîţiva centimetri care îi despărţea.

– Nu, replică ea, dîndu-şi seama că orice ar fi spus ar fi fost nelalocul lui, dîndu-şi seama că el voise ca ea să-i cunoască povestea, dar că nu dorea şi nici nu avea nevoie de părerea ei.

El îşi mută privirea în altă direcţie, iar Harriet observă că apăsarea de pe umerii lui dispăruse. Inima ei era fericită. Destăinuirea lui fusese un lucru greu. Însă era un dar pe care ea avea să-l păstreze cu sfinţenie toată viaţa, fie că aveau să se mai vadă vreodată sau nu după acest experiment. Ea era impresionată şi măgulită că el se simţise atît de sigur în prezenţa ei încît îi mărturisise secretele.

Brusc, Payton se ridică şi puse grătarul în faţa căminului.

– Putem măcar să ne sărutăm de noapte bună pe această scenă a vrăjii noastre?

– Ne-am mai sărutat înainte şi nimic nu s-a întîmplat, zise ea, anticipînd plăcerea de a-l săruta din nou.

– Cum adică, nimic nu s-a întîmplat? N-ai simţit pămîntul cutremurîndu-se? N-ai auzit îngerii cîntînd? Aş fi jurat că ai simţit ceva.

– Am simţit... adică, am... bîigui ea, înroşindu-se. Vreau să spun, că ne-am sărutat şi n-am fost loviţi de trăsnet sau de ceva asemănător. Înî... mi s-a părut un lucru normal... Sărutatul.

– Crezi? întrebă el, un surîs delicat modificîndu-i expresia. Ea încuviinţă, sperînd să nu pară prea nerăbdătoare ca el să o sărute din nou. Payton o luă de mînă şi o aduse în faţa lui. Amuzat, păstrînd strălucire în ochi şi căldură în atingere, el se erijă în rolul soţului şi întrebă: Ai dat pisica afară şi ai închis uşa din spate, dragă?

– Ce pisică?

– A fost o zi bună, rosti el, încleştîndu-şi braţele în jurul taliei ei cu un aer posesiv. Însă una lungă. Cred că a sosit timpul să... mergem sus... să ne băgăm în pat.

– În pat?

El zîmbi maliţios:

– Ehei, nu-mi spune că ai revenit la hotărîrea de a dormi în paturi separate? Ştii, niciodată n-am fost de acord cu această idee. El o atenţionă cu degetul şi începu să urce treptele. Alegerea îţi aparţine în totalitate, dragă. Deşi, trebuie să ştii, că eşti mai mult decît binevenită în patul meu.

– Mulţumesc, aah, dragule. Faptul că el nu era un actor prea bun, o făcu pe Harriet să chicotească. Dar simt că de astă dată distanţa ne va face bine.

Ea nu se descurca mai bine decît el la improvizaţii. Ar fi dat orice să fie într-atît de spirituală încît să-i dea o replică la fel de seducătoare şi de ambiguă ca a lui.

– Ah, da, rosti el făcînd pe deşteptul, legănîndu-şi larg braţul. Abstinenţa face ca inima să devină mai pofticioasă. Interesantă teorie!

– Eu cred că face ca inima să devină mai îndrăgostită, dragă.

– Mai exact, face ca inima să devină mai îndrăgostită, de altă persoană, dragă, dar haide să nu mai vorbim echivoc. Eşti singura femeie aflată la mică distanţă de camera mea. Şi eşti singura pe care o doresc în patul meu.

Ea îşi pierdu răsuflarea, iar el se amuz copios, gîndindu-se că făcuse o glumă extraordinară. De fapt, ea crezuse că el vorbise sincer. Ea era singura femeie din preajmă. Singura pe care el s-o tachineze şi cu care să cocheteze, singura pe care o putea folosi ca să-şi satisfacă nevoile sexuale. Atitudinea lui tipică zicalei: „Dacă nu-i poţi învinge, uneşte-te cu ei" era mult mai tolerabilă decît maladivele lui plîngeri, decît sarcastica lui supărare, însă dacă îşi imagina că doar atît îi trebuia ca să se unească cu ea, atunci se înşela amarnic.

– Ce romantic, rosti ea ironic, depărtîndu-se din cercul braţelor lui, dragule.

El se opri pe trepte şi o fixă cu privirea.

– Hoo, Harri, rosti el şi, alergînd să o prindă din urmă, se aplecă în faţă ca să-i vadă chipul. Ce înseamnă asta? Am atins vreo coardă sensibilă? Eşti romantică, Harri?

– Nu fi absurd, zise ea, simţind o senzaţie ciudată şi în acelaşi timp prostească. Sînt un om de ştiinţă. Chimie. Biologie. Compatibilitate mentală şi emoţională. Asta înseamnă dragostea.

– Asta spunînd-o o femeie care crede în vrajă? El scuţură negînd din cap. Nu ţine, Harri. Eşti o visătoare, o idealistă, o romantică fără speranţă.

– Nu cred în vrajă, rosti ea în pripă. Ba nu, cred, dar nu cred. Eu...

– Vrei să crezi, termină el propoziţia în locul ei. Şi acest lucru te face o romantică.

– În regulă, zise ea enervată şi, punînd piciorul pe palier, se răsuci cu faţa spre el. De acord. Sînt puţin romantică. Şi ce-i cu asta?

– Nimic, rosti el încet, urcînd ultimele trepte care-i despărţeau, oprindu-se numai cînd simţi în dreptul buzelor respiraţia ei. Era o prostie desigur, dar era fericit că ea, după tot ce îndurase, rămăsese întocmai cum o vedea el. O visătoare. O idealistă. O romantică. Voia atît de mult să o sărute, încît îi simţi savoarea înainte de a-i acoperi buzele cu gura.

Era ca şi cum te-ai fi grăbit să prinzi ultimul loc

într-un trenuleţ din parcul de distracţii, în timp ce acesta se depărta de locul de îmbarcare, fără să ai timp să te aşezi, să-ţi legi centura de siguranţă, să-ţi tragi sufletul înainte de începerea ascensiunii. Ea urcă sus, sus, tot mai sus, simţindu-se în siguranţă pînă ce viteza încetini, pînă cînd pierzîndu-şi parcă orice fărîmă de control se simţi azvîrlită spre necunoscut, într-o cădere nebunească, încîntătoare şi delirantă, încărcată de emoţii.

Trupul ei goni în zadar ca să poată ţine pasul cu senzaţiile pe care le încerca. Cînd călătoria se sfîrşi brusc, ea era ameţită, vlăguită şi euforică.

Înante de a-şi ridica uşor capul şi de a-şi deschide ochii, Payton sorbi ultima picătură de pe buzele ei dulci şi catifelate. O ţinu strîns la piept, pînă ce ea reuşi să privească printre pleoapele leneş întredeschise şi apoi surîse expresiei ei visătoare.

– Mie asta mi s-a părut vrajă, zise el. Înclinînd aprobator din cap, Payton adăugă: Cred că forţele care există încearcă să ne spună să... continuăm, ca să zicem aşa. Cu sărutările, cu mîngîierile şi cine ştie ce ne vor mai spune după aceea.

Nerăbdarea lui atinse ceva dinăuntrul minţii ei, făcînd-o să rîdă slab şi să-ţi lase capul pe pieptul lui.

– Abia ne cunoaştem unul pe celălalt, zise ea. Ieri mă urai.

– Nu te-am urît. Am crezut că eşti nebună, rosti el şi, după ce îi ridică bărbia ca să poată privi în adîncurile ochilor ei căprui, continuă: Şi poţi să-mi spui tot ce am nevoie să ştiu despre tine, răspunzînd la o singură întrebare.

Ea se depărtă, lăsînd cîţiva paşi între ei.

– Nu. N-am să vînd insula. Nu de bună-voie. Pînă duminică, nu.

– Nu are legătură cu insula. Este o întrebare ipotetică.

Ea zîmbi maliţios.

– Genul meu preferat. Care este?

– Dacă ţi-aş spune că-mi este frică, groază, de întuneric, ai lăsa lumina aprinsă în hol şi uşa de la dormitorul tău deschisă?

Hmmm. Era o întrebare capcană? Avea el de făcut vreun comentariu spiritual şi sugestiv, indiferent de răspunsul ei? Ce fel de răspuns dorea el? Adevărul?

– Îţi este teamă de întuneric? întrebă ea privindu-l.

– Nu. Răspunsul lui fu la fel de candid ca şi ocheada pe care i-o aruncă.

– Atunci de ce...?

– Este o simplă întrebare.

Ea dădu din umeri şi-şi ridică sprîncenele în

maniera care lui începuse să-i placă atît de mult.

– Atunci, sigur că aş lăsa lumina aprinsă în hol şi uşa de la dormitor deschisă. Ar fi o cruzime să nu o fac.

– Ştiam eu, rosti el, cu glas blînd, încărcat de emoţie – lucru la care ea nu s-ar fi aşteptat. El îi zîmbi în loc de urarea de noapte bună şi plecă în direcţie opusă, spre dormitorul lui.

Asta era tot? Se terminase cu discuţia romantică? Cu ocheadele dulci? Cu seducţia? Ea îi refuzase propunerea, însă acceptarea lui tacită era dezamăgitoare.

– Noapte bună, Payton, rosti ea, glasul ei răsunînd în vastul spaţiu al holului.

– Somn uşor, Harriet, îi ură el din prag. Ea se pregătea să intre în dormitor cînd vocea lui o opri: Vrezi să-ţi laşi uşa deschisă? Te rog?

Înmărmurită, ea îi puse o sută de întrebări din privire şi primi doar frînturi de răspunsuri. Cererea lui nu era atît de simplă pe cît părea. Nu avea un subînţeles sexual, el nu-i cerea să aibă încredere că nu o va folosi în timpul nopţii. Era mai mult un... test. Da, un test, care să determine fidelitatea ei. Nu din punct de vedere sexual, amîndoi ştiau că ea nu s-ar fi strecurat noaptea prin holul ascuns ca să-l atace. Era mai mult decît atît. Era un test prin care el voia să vadă dacă se putea bizui pe fidelitatea ei. Dacă ar fi strigat-o, ea ar fi

venit? Dacă s-ar fi simţit însingurat, ar fi venit să-l strîngă în braţe? Dacă ar fi vrut să plîngă, l-ar fi lăsaţ?

Cu o expresie greu de înţeles, Payton aşteptă răspunsul ei.

– Sigur, nici o problemă, zise ea.

Cei doi intrară în camerele lor, personale şi retrase, separate pe de o parte de o întreagă casă, apropiate şi strîns unite pe de altă parte de un culoar tainic.

Capitolul 8

În următoarele două zile uşile celor două extremităţi ale culoarului, dormitorul principal şi camera nou-născutului, rămaseră deschise şi nefolosite.

Tot acest timp pusese la grea încercare sufletul bărbatului şi pe cel al femeii.

Nopţile erau cele mai groaznice. Portiţa de scăpare era ultima imagine pe care Harriet o vedea cînd stingea lumina să se culce. Aceasta însă o chema în şoaptă. Ea avea să privească în întuneric, ştiind că uşa rămînea deschisă, ispitind-o şi atrăgînd-o. Avea să-şi încordeze auzul ca să

desluşească respiraţia lui. Intuiţia o tachina cu gîndul că patul lui era mai cald şi că ea avea să tremure de frig. Furată de aţipeală, visa că se strecura pe coridor, îmbrăcată într-o rochie albă, imaculată, avînd părul legat cu o fundă de mătase şi obrajii îmbujoraţi. Era neprihănită, pură şi curată în dorinţa de a fi cu el.

În celălalt capăt al holului, Payton o visa venind spre el. Părul negru îi cădea în cascadă pe umeri şi pe braţe. Mici volane de mătase acopereau precar părţile intime. Picioarele goale, lungi şi graţioase. Obrajii îmbujoraţi. Ea era sălbatică, frivolă şi dornică să-l atragă în mreje. El avea să privească în întuneric, ştiind că uşa stătea deschisă, ispitindu-l şi atrăgîndu-l. Avea să-şi încordeze auzul ca să desluşească respiraţia ei. Experinţa îl tachina cu gîndul sigur că patul ei era mai cald şi că el avea să tremure de frig.

– Am crezut că vrei să-ţi spun ceva fascinant, se plînse ea, împingîndu-şi ochelarii mai sus pe nas cu dosul palmei şi încruntîndu-se spre el.

– Am vrut. Dar asta nu este fascinant, rosti el, foindu-se stînjenit, poziţia ghemuită în care stătea

făcîndu-l să simtă puternice crampe în muşchii picioarelor.

– Este fascinant, aşa că fii atent. Am să te întreb mai tîrziu.

Payton privi buclele ei rebele din jurul feţei, care fluturau în bătaia vîntului şi se întrebă cum de-i trecuse prin minte să i le netezească. Îşi plecă privirea asupra cozii ei groase, aşezate pe umăr şi nu putu să nu şi-o imagineze pe Harriet cu părul lăsat pe spate, vălurit peste formele line ale trupului, ale trupului dezgolit...

– Acesta este un exemplu perfect al evoluţiei insulei. Stînca, muşchiul, vegetaţia, zise ea, ghemuindu-se lîngă el în timp ce luneca cu mîna pe piatră. O rîndunică de mare, solitară, zbura foarte jos pe deasupra capetelor lor, de parcă ar fi vrut să inspecteze lecţia. Majoritatea insulelor sînt dealuri de granit, o rocă veche din perioadă precambriană, inundate acum vreo şase mii de ani, după ultima glaciaţiune. Roca a fost acoperită cu licheni, iar pe măsură ce s-a format solul, a crescut muşchiul, apoi iarba, apoi boscheţii şi în cele din urmă copacii.

Se ridică şi se căţără pe stînci, neacordînd atenţie valurilor care se spărgeau jos, cel puţin, nu aşa cum le acorda Payton. Ameţeala era cuvîntul ideal pentru ceea ce simţea el.

Payton se grăbi să se ţină după ea.

– Acum, partea fascinantă, zise ea, aşteptîndu-l să ajungă lîngă ea pe cărarea care încercuia insula şi care avea să-i ducă în vîrful unor stînci, unde priveliştea apei şi a blocurilor de piatră izbite de valuri era uluitoare... este că povîrnişurile sud-vestice, uscate, calde, expuse soarelui şi vîntului, beneficiază de un climat tipic zonelor mai sudice, de unde şi existenţa esenţelor lemnoase tipice acelor regiuni. Povîrnişurile nordice însă, răcoroase, umede, umbroase, au favorizat deplin dezvoltarea coniferelor şi a plantelor specifice ţinuturilor mai reci. Acest fenomen se numeşte microclimat şi este cel care conferă insulei remarcabila varietate de floră şi de faună.

– Fascinant. Mai încîntător însă era felul în care soarele palid de iarnă părea să se reflecte în adîncurile ochilor ei.

Ignorînd sau probabil nici măcar auzind sarcasmul lui, ea continuă în mare vervă:

– Întotdeauna am gîndit astfel. Căprioarele, cocoşii sălbatici, şerpii, ţestoasele, păsările... totul aici este atît de bine echilibrat şi...

– Ajunge, rosti el, întrerupînd omagiul pe care ea îl aducea naturii. Luînd-o de mînă, Payton o întoarse cu faţa spre el. Au trecut ore de cînd particip la cursul tău de biologie şi trebuie să recunosc că este interesant, însă nu mă fascinează.

– La micul dejun te-am întrebat ce vrei să faci astăzi şi mi-ai spus că mă laşi pe mine să aleg felul în care să te fascinez. Îmi dau toată silinţa să fac acest lucru.

– Străduieşte-te mai bine. Povesteşte-mi ceva despre tine.

– Despre mine? Eu nu sînt fascinantă. Doar dacă bineînţeles nu găseşti fascinant pe cineva care a stat în puşcărie. Dar, oricum, despre acest subiect ţi-am povestit deja, rosti ea, întorcîndu-se ca să evite privirea lui pătrunzătoare şi ca să-şi continue drumul, însă nefăcînd nici un efort ca să-şi elibereze mîna din încătuşarea lui.

El nu era pregătit să meargă mai departe. Îşi încordă încleştarea şi o trase înapoi.

– Harriet Wheaton, eşti la fel de rebelă şi de imprevizibilă ca aceste bucle care îţi flutură în vînt, rosti el, manifestîndu-şi admiraţia pentru ele şi atingîndu-le tandru. Vreau să ştiu totul despre tine.

Ea pufni în rîs.

– Dar ştii totul despre mine. Ţi-am spus povestea familiei mele, povestea mea. Nu am ce să-ţi mai spun.

– Spune-mi un secret. Spune-mi ceva despre tine ce nimeni altcineva nu mai cunoaşte.

– Un secret? Ea nu avea nici unul. Pînă să fie închisă, viaţa ei fusese cumplit de banală. O co-

pilărie fericită, o adolescenţă stingheră, colegiu, carieră, închisoare, refacerea vieţii, o altă carieră. Dar nici un secret.

– Poate să fie şi un gînd, zise el. Un gînd pe care nu l-ai spus niciodată cu glas tare.

Ah, din astea avea o mulţime.

– Haide, zise ea, trăgîndu-l. Am să-ţi arăt un gînd secret.

Adieri reci le suflau în faţă şi adunau pe cer nori negri. Urcară alte stînci, dar Payton nu se supără, urmară o pantă uşoară ce cobora spre golf, aproape de debarcader.

– Dumnezeule! Nu mi-am mai adus aminte de chestia asta de ani de zile. Mă întreb dacă o mai exista, zise ea, păşind atentă pe suprafeţele lunecoase.

– Ce anume?

– Vino. Dacă mai este, se va vedea imediat... Da. Acolo. Uită-te.

El se uită, însă nu văzu decît stînci şi apă. O urmări pe Harriet cu privirea şi observă că ea sări într-un loc mare plin cu apă şi apoi escaladă un perete imens de piatră.

– Uită-te acolo, zise ea surîzînd. Se mai vede încă. Am făcut asta pe cînd aveam treisprezece ani.

El nu putea să comenteze ceea ce nu vedea. Venind din spate se sprijini cu mîinile de umerii ei

şi se aplecă în faţă. Acolo, zgîriate în rocă, erau nişte litere.

– Harriet... începu el.

– Martha.

– Wheaton, rosti el chicotind. Părinţii tăi au avut o idee fixă cu numele vechi, nu-i aşa? Păcat că n-ai mai avut surori ca să le împarţi cu ele.

– Sînt nume din familie. De aceea am făcut acest lucru, zise ea, înclinînd aprobator din cap în faţa grosolanelor semne de pe stîncă. Îmi uram numele. Uram toată istoria familiei, uram faptul că aparţineam de ceva de care nu mă simţeam în nici un fel legată şi de care nu puteam să scap. Ea tăcu o clipă. De fapt, uram că aveam treisprezece ani şi că nu eram ceva aparte, ci doar spiţa unui neam. Voiam să-mi pun amprenta, ca să zic aşa. Voiam ca lumea să afle că eu existam.

– Chiar şi atunci, totul a fost o responsabilitate, rosti Payton, mai mult pentru el.

– Întotdeauna a fost.

– Atunci de ce nu vinzi insula? Eliberează-te. Vei putea contribui astfel la istoria ei. El auzea parcă din depărtare. „Insula Jovette a fost vîndută, spre sfîrşitul secolului douăzeci, de către Harriet Marha Wheaton, a cărei mamă a fost ultima Jovette".

– Tot nu înţelegi, nu-i aşa? întrebă ea, dîndu-şi seama că poziţia ei în viaţă nu era una obişnuită.

Acest loc nu este al meu ca să-l vînd. Nu contează care este numele meu de familie, ar fi putut să fie Jovette şi tot nu mi-ar fi aparţinut. Nu este precum livada, maşina sau casa pe care le posed în Massena. Acestea îmi aparţin şi pot să le vînd. Însă în scurta mea viaţă, acest loc se află doar în păstrarea mea, el aparţine neamului Jovette, celor care au fost şi celor care vor veni.

El o privi gînditor, încercînd să şi-o închipuie prin prisma infinitului. Cum era oare să fii parte din ceva ce mereu a existat şi mereu avea să fie? El întotdeauna îşi comparase viaţa cu cea a unei comete, o stea solitară, fără orbită, care şerpuia scurtă vreme pe cer şi care cînd se mistuia, dispărea pentru totdeauna şi era uitată.

Continuitatea era un alt vis la care el renunţase. Copii, nepoţi. I se păruse mai important să treacă de la o zi la alta, cît mai puţin dureros posibil, decît să-l preocupe viaţa veşnică. Cum putea el să hrănească şi să protejeze un copil cînd tot ce avea îi ajungea să se hrănească şi să se protejeze pe el?

Dar cu toate acestea, el înţelegea cît de important era acest lucru pentru Harriet.

– Cred că-mi pierd minţile, rosti el brusc, mai mult pentru lumea înconjurătoare decît pentru ea.

Harriet îl privi.

– Şi abia acum ai observat? îl întrebă ea, zîmbind răutăcios.

Payton era serios. Cuprins parcă de o tacită criză de nebunie, el rosti:

– Ar trebui să vinzi o parte din lucrurile de valoare din casă. Doar din ediţiile princeps îţi vei putea plăti impozitele restante. Podul este o mină de aur şi niciodată n-ai simţi lipsa acelor lucruri. Vinde-le.

Un fior îl străbătu pe Payton prin tot trupul, făcîndu-i mîinile să tremure. Uşurare, şoc, curaj, slăbiciune? Nu era sigur de ceea ce simţea, ştia doar că nu era ceva intenţionat şi că îl zdruncinase pînă în adîncul sufletului.

Harriet rămase încremenită, privindu-l uluită şi curioasă. Îşi dădea el seama ce făcuse sau îşi pierdea mintea?

Cînd Payton se întoarse ca să privească apa, Harriet se opri în faţa lui, îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui şi se ridică pe vîrfuri ca să-l sărute.

El primi darul prin care ea îi recunoştea valoarea, cu o timiditate la care nici unul din ei nu se aşteptase, o timiditate absurdă în prezenţa unei afecţiuni şi admiraţii sincere. Payton acceptă modesta declaraţie şi extrem de stingherit dădu să se depărteze de ea.

Însă Harriet nu-l lăsă. În acea fracţiune de secundă, ea îşi dădu seama că niciodată nu avea

să poată să-i mai dea drumul. Simţi pustietatea din inima lui şi începu să-şi reverse dragostea, dorind să aline toată rănile, să umple toate golurile care-l secătuiseră de speranţe, de visuri, de încredere.

Ea îşi uni buzele cu ale lui şi îl sărută cu o pasiune care îi ameţi pe amîndoi.

Ce putea el oare să facă?

Payton îi îndepărtă lui Harriet încet şi cu mare atenţie ochelarii. O cuprinse apoi în braţe şi o ţinu strîns. Călcînd pe urmele ei spre uitare, el se contopi cu ea într-un vîrtej de senzaţii. Pămîntul îşi pierduse traiectoria, căzînd tot mai aproape de centrul galaxiei. Trupurile lor ardeau ca flăcările soarelui, topind toate gîndurile şi amintirile.

Ea deveni tot mai neputincioasă în braţele lui, iar cînd căldura ameninţă să pună stăpînire şi pe el, se afundară împreună în răcoarea şi netezimea stîncilor şi continuară să întreţină un foc pe care însuşi Zeul Soare l-ar fi admirat.

– Payton, murmură ea, neaşteptînd nici un răspuns, pur şi simplu rostindu-i încîntată numele. Harriet nu mai cunoscuse niciodată o asemenea dorinţă, de a dărui, de a primi, de a satisface şi de a fi satisfăcută. Nu mai cunoscuse niciodată o asemenea nerăbdare, de a atinge, de a simţi.

– Hmm? El se depărtă de buzele ei, însă se întoarse de încă două ori în acel loc pînă să

acorde atenţie cuvintelor ei. Poftim?

– Nimic. Doar Payton.

Amuzamentul străluci prin valul de pasiune al ochilor lui, făcîndu-l să arboreze un zîmbet larg.

– Sincer, aş fi tentat să văd ce ai face dacă ţi-aş sugera să-ţi vinzi acea ambarcaţiune minunată, rosti el, jucîndu-se cu mîna printre buclele ei, pe care începuse să le considere un fel de plăcere numai a lui. Cînd ea rîse, el privi din nou în ochii ei misterioşi, strălucitori şi fericiţi. Nu m-aş supăra dacă ai lua-o de la început, dar... de ce m-ai sărutat aşa?

– Trebuia să fii sărutat.

– De ce?

– Pentru că ai făcut ceva ce a fost foarte dulce, foarte drăguţ, care e în firea ta şi care te-a speriat.

El se simţi gol şi vulnerabil şi se înfurie că ea putea să-l facă să trăiască astfel de senzaţii. Payton îi dădu ochelarii înapoi. Apoi, întorcîndu-se cu spatele, se ridică şi începu să privească cum valurile se loveau de stînci, le spălau şi apoi se întorceau în fluviu.

– Să nu începi să spui că vezi în mine lucruri care nu există, Harri, îşi rosti el cu un glas blînd şi pătrunzător ameninţarea dură. Ţi-am dat o soluţie evidentă la problemele tale financiare, atîta tot. Mi-am închipuit că mai devreme sau mai tîrziu vei

vedea şi tu această rezolvare. Dar cu cît este mai curînd cu atît vom fi salvaţi mai repede.

Atît de multă mîndrie, se gîndi ea, simţind că inima avea să-i explodeze de dragoste pentru el. Cît de groaznic trebuie să fi fost el rănit de nu se mai putea înţelege pe sine.

– Oricare ar fi motivele pentru care mi-ai spus, a fost un lucru amabil şi îţi sînt recunoscătoare, rosti ea atentă să nu-i rănească demnitatea. Dar vînzarea insulei firimitură cu firimitură iese din discuţie.

Payton vru să urle la ea, însă răzgîndindu-se, o privi şi o întrebă calm:

– De ce?

Ea gemu şi-şi scutură pumnii supărată.

– Nu este a mea ca s-o pot vinde, repetă ea. Ediţiile princeps au aparţinut bunicului meu, tatălui lui, tatălui tatălui lui... Anumite piese de mobilier au aparţinut bunicii mele, altele străbunicii, iar unele chiar stră-străbunicii. Nu există o aşchie, o carte, un tablou sau un bibelou, în afară de cele din dormitorul meu, care să-mi aparţină şi pe care să le pot vinde. Toate aparţin casei, trecutului acesteia şi viitoarelor generaţii.

– Dar dacă vei pierde tot?

– Atunci voi pierde tot, rosti ea, pregătită să accepte această soartă, dar nedispusă să capituleze.

– Nu poţi să întreţii un astfel de loc dintr-un salariu de profesor, Harriet, zise el, trecîndu-şi o mînă agitată prin păr înainte de a se uita la ea.

– Aş putea dacă aş vinde livada. Ea îşi împreună mîinile peste genunchii strînşi la piept şi-şi sprijini obrazul de ei. Dacă n-ar fi fost livada, n-aş mai fi fost acum în încurcătura asta. Poate n-aş mai fi fost. Nu ştiu. A fost unul din acele lucruri care o vreme a părut just dar care ulterior s-a dovedit greşit.

– Pentru mine totul pare cosmos, murmură el.

Poate că aşa era, gîndul trecu rapid prin mintea ei. În definitiv, ar mai sta aici pe plajă cu Payton Augustus Dunsmore al IV-lea, îndrăgostindu-se fără speranţă de el, dacă viaţa ei în urmă cu cîţiva ani ar fi luat altă întorsătură?

– În urmă cu cîţiva ani, înainte ca tata să se îmbolnăvească, înainte de povestea cu Max, de proces şi de toate cîte au urmat, tata a avut o serie de recolte proaste, seceta a fost cam mare, economia în criză, ceea ce pentru un fermier a fost destul de rău. Pe scurt, tata a fost la un pas de faliment şi a avut nevoie de bani ca să depăşească acest hop, pînă la o recoltă bogată sau pînă la redresarea economică. Nu îi trebuia o sumă enormă, ci una mare pe care o puteam obţine ipotecînd o vreme insula. El... noi pînă atunci păstraserăm insula neînglodată în datorii, avînd

de plată numai impozitele anuale şi cheltuielile de întreţinere, dar am simţit că era un caz de mare urgenţă şi eram siguri că, lucrurile îndreptîndu-se, avoam să înapoiem curînd împrumutul rapid.

– Ce s-a întîmplat?

Ea ridică din umeri, gîndindu-se că răspunsul ei era evident.

– Familia mea are noroc în dragoste, nu la afaceri riscante, rosti Harriet şi oftă. Pînă acum, eu nu fusesem deosebit de norocoasă nici într-un caz, nici în celălalt. Am mai avut vreo cîţiva ani de recolte proaste, la care ne aşteptam, însă după aceea totul s-a năruit. Eu am fost închisă, tata s-a îmbolnăvit, am continuat să pierdem bani, apoi tata a murit... Harriet îşi ridică uşor capul şi văzu prin deschizătura grotei un cargou. Cînd am fost eliberată din puşcărie eram într-o încurcătură financiară atît de mare, încît aş fi preferat să mă întorc înapoi de unde plecasem. Nu aveam nimic.

Payton cunoştea bine cuvîntul nevoiaş, ştia semnificaţia acestuia, dar nu-l înţelegea complet căci nu-l experimentase pe propria-i piele. Nu fusese niciodată într-o asemenea situaţie.

– Am folosit banii din asigurarea pe viaţă a tatei ca să plătesc o parte din datorii şi ca să liniştesc băncile pînă la vînzarea livezii. Apoi urma să folosesc restul de bani pentru salvarea insulei.

Nu aveam nevoie decît de puţin timp.

Timp. În mintea lui erau multe de spus în legătură cu timpul. Timpul înseamnă bani şi este o noţiune filozofică. Timpul şi fluxul nu aşteaptă pe nimeni. În rai este timp pentru ţelurile fiecăruia. Sincer, el acum simţea că ea trebuie să vîndă şi el să cumpere.

De fapt, dacă ar fi fost dispus să-i facă o favoare, ceea ce nu era, pentru că nu-i stătea în fire, mai ales în afaceri, ar fi sfătuit-o în continuare să vîndă. Investiţiile sentimentale nu erau lucruri care să se predea la colegii sau care să fie recomandate în cercurile oamenilor de afaceri. Să-şi rişte siguranţa financiară posibil de dobîndit vînzînd livada de meri a tatălui, livada care în ultimii ani nu adusese nici un profit era... Ei bine, lui nu-i făcea plăcere să rostească cuvîntul prostie, pentru că înţelegea ataşamentul ei, dar cu siguranţă nu putea fi numită o afacere bună. O afacere bună era ceea ce făcea el. Era viaţa lui.

Payton oftă şi îşi întoarse capul ca s-o privească. Ştia ce gîndea ea, ce spera ea; ca el să fie de acord să-i ofere timpul necesar ca să-şi salveze insula. Buclele rebele din jurul feţei se agitau jucăuşe în bătaia vîntului şi în acel moment el ar fi fost tentat să facă orice i-ar fi cerut ea.

– Poftim? întrebă ea, ridicîndu-şi pleoapele şi surprinzîndu-l privind-o cu nişte ochi calzi şi lu-

minoşi.

– Mă întrebam dacă eşti familiarizată cu articolele Convenţiei de la Geneva, rosti el. Ştii, prizonierilor trebuie să li se servească masa la ore regulate.

– Încetează. Nu eşti prizonierul meu, zise ea rîzînd, ridicîndu-se şi scuturîndu-şi blugii de praf. Am crezut că ne-am înţeles asupra termenului de coeşuaţi.

– Ne-am înţeles, rosti el, urmînd-o pe stînci. Cu excepţia orelor de masă. Atunci sînt prizonierul tău şi trebuie să-mi dai de mîncare.

Colţurile gurii ei se ridicară involuntar.

– N-am înţeles eu ceva? Sau tu întocmeşti regulamentul din mers?

– Întocmesc regulamentul din mers.

– Oh! Cred că ar trebui să rămîi prizonierul meu pînă se termină şi treaba cu vasele.

– Stai puţin, spuse el, prinzînd-o de mînă. Cine a spus că şi tu poţi să faci reguli?

– În calitate de coeşuat, cred că am aceleaşi drepturi ca tine în privinţa stabilirii regulilor. Şi mai cred că ar trebui să am şi eu partea mea de timp în care să-ţi fiu prizonieră.

El păru şocat, însă, după o clipă, mîinile lui se furişară şi o cuprinseră de talie. O trase aproape şi expresia de pe chipul ei se schimbă vizibil.

– Harri, poţi să fii prizoniera mea, oricînd vei

vrea. Am crezut că pînă acum am fost destul de clar, dar dacă ai avut unele dubii...

El o sărută.

Undeva în mintea ei, era sigură că el dădea o dublă interpretare amendamentelor Convenţiei de la Geneva, însă acum nimic nu părea să mai conteze.

Capitolul 9

Ziua Recunoştinţei sosi însoţită de un vînt năpraznic care şuiera printre ramurile copacilor şi zornăia pe la ferestre, înspuma valurile de pe fluviu şi aduna pe cer nori grei şi negri, încărcaţi de ploaie.

Înăuntrul vechiului conac victorian de pe insula Jovette, Ziua Recunoştinţei era o sărbătoare caldă, plăcut înmiresmată.

În planul ei, Harriet luase în calcul posibilitatea ca după trei zile de captivitate Payton să fie încă supărat pe ea şi hotărîse ca stomacul lui să fie ultimul mijloc la care să recurgă pentru încheierea

armistiţiului cu el. Păstrase pentru sărbătoare o bucată de curcan, cu toate cele necesare pentru umplutură şi pentru aperitivele tradiţionale, inclusiv reţeta străbunicii pentru plăcintă cu carne, o adevărată desfătare.

Însă, aşa cum se dovedi, ea puse pasărea în cuptor, cu inima împăcată. Fredonă bucuroasă în timp ce pregăti plăcinta şi surîse cînd începu să amestece umplutura.

De cîţiva ani aştepta cu nerăbdare o sărbătoare; de cîţiva ani nu mai avea pentru ce să fie recunoscătoare. Această Zi a Recunoştinţei era deosebită. Era liberă, avea serviciu, era sănătoasă şi era îndrăgostită. Ce altceva putea să-şi mai dorească?

– Payton? strigă ea, intrînd în bibliotecă unde se aştepta să-l găsească, stînd în faţa căminului cu o carte groasă în mînă. Poţi să aşezi masa acum. Payton?

Nu era în bibliotecă.

Harriet se duse în sufragerie. Masa era aranjată, dar el nu se vedea nicăieri.

– Payton? strigă ea din nou în hol, ridicîndu-şi tonul.

– Aici, sus. Vocea lui era înfundată de parcă ar fi venit de la kilometri distanţă.

– Unde? întrebă ea, constatînd că el nu era în dormitorul lui.

– Aici sus.

Uşa de la scările care duceau spre cel de-al treilea etaj era uşor întredeschisă. Ea îşi strecură capul şi privi spre lumina palidă din capătul scărilor.

– Eşti aici?

– Haide sus, rosti el părînd pe undeva pe aproape. Vino să vezi ce am găsit.

Ea urcă scările, însă el nu era nici la al treilea etaj.

– Unde naiba eşti? strigă ea, rîzînd.

Nu se mai jucase de-a v-aţi ascunselea din copilărie.

– Aici sus, zise el din nou.

– Oh, nu! Nu în pod. Payton acolo este murdar, zise ea. Vedea acum lumina palidă, simţea mirosul prafului adunat de ani de zile, simţea curentul rece şi mirosul de mucegai şi-l auzea pe Payton răscolind prin grămezile de lucruri ca un şobolan imens. Ce faci acolo?

– Vino să vezi.

– Oh, mormăi ea, punînd încet piciorul pe prima treaptă. Nici măcar mama n-ar fi venit aici. Ea era o maniacă a ordinii. L-a rugat odată pe tata să facă curat aici, iar el după o săptămînă petrecută în pod cu masca de gaze la nas, a spus că nu a reuşit să facă decît o urmă în praf. Ai văzut... ceva?

Ea îl auzi chicotind.

– Te referi la păianjeni?

– Sau la lilieci? Orice cu aripi sau cu mai mult de două picioare?

– Nu. Nimic de genul ăsta. El se uită peste balustradă la ea. N-am crezut că eşti aşa fricoasă. Am crezut că biologii diseacă animalele din amuzament.

Ea îl întrerupse aruncîndu-i o privire urîtă.

– Cineva trebuia să le ucidă mai întîi.

El rîse.

– Cine ţi-a măcelărit broasca în liceu?

– Tommy Sanderson, rosti ea speriată. De unde ştii că nu puteam să fac acest lucru?

– O pură bănuială, rosti el, făcînd un gest nepăsător cu mîna. Payton îşi petrecuse ultimele patru zile urmărind-o pe Harriet, care privea natura cu o bucurie şi cu o încîntare pe care majoritatea oamenilor o păstrau pentru sex. Ea era fără îndoială cea mai bună, cea mai blîndă, cea mai tandră femeie pe care o întîlnise, însă nu era sigur că putea să exprime în cuvinte aceste observaţii.

– Ah, uită-te la tine, rosti ea, cînd ajunse în pod. Te-ai murdărit. Ce faci aici? Ai numai praf pe cap.

– Încerc să-ţi cunosc strămoşii, rosti el, dîndu-şi cu mîna prin păr ca să-şi dea la o parte

pînzele de păianjeni. Mulţi dintre ei erau foarte elegant îmbrăcaţi.

– Există albume cu fotografii şi portrete care ar fi putut să-ţi dea o imagine clară asupra felului în care arătau, zise ea încruntîndu-se. Harriet se apropie de un cufăr şi, privind înăuntru, îşi încreţi nasul.

– Astea sînt cu totul altceva, zise el foarte emoţionat, băgat cu totul într-un cufăr îndepărtat. Cine a pus toate lucrurile astea aici a făcut ceva extraordinar. Numai la suprafaţă este praf, înăuntru lucrurile sînt curate şi încă în stare perfectă. Desigur, miros a camfor, dar toate lucrurile vechi miros. Îmi place acest miros.

Ea se încruntă la el.

– Ce ai de gînd? îl întrebă apropiindu-se.

– Aşteaptă o clipă, Harriet. Am dat de răsplata deranjului, rosti el cu un entuziasm care o cutremură. Am găsit ceva ce avea o culoare potrivită în celălalt cufăr, dar mi s-a părut că nu era măsura potrivită. Aceasta cred că-ţi va veni de minune.

– Mie? Ea făcu o grimasă.

Îl urmări ridicînd o rochie roşie de satin, împodobită cu paiete şi mărgele şi-l ţintui cu privirea.

– Vrei să mă îmbrac de Ziua Recunoştinţei ca o frivolă? întrebă ea.

– M-am gîndit că, de vreme ce tu ţi-ai dat toată silinţa să pregăteşti o masă tradiţională, singurul lucru pe care puteam să-l fac şi eu era să mă îmbrac de ocazie, rosti el, simţind că era nesăbuit, că se purta prosteşte, însă amuzîndu-l situaţia. Ultima dată cînd se simţise atît de tînăr, fu... niciodată. Nu se mai simţise niciodată atît de degajat şi de neînchistat. Ai uitat să includi printre hainele pe care mi le-ai cumpărat un frac şi mi-am zis că aici voi găsi probabil ceva asemănător.

– Foarte frumos din partea ta, zise ea, apreciind intenţia lui. Dar n-ai prefera să porţi haine lejere ca să te poţi îndopa în voie?

– Sigur, dar astfel va fi mai amuzant, spuse el. Uită-te la asta. El scutură ademenitor rochia spre ea. Arzi de nerăbdare să o încerci, nu-i aşa?

De fapt, nu ardea. Rochia era într-adevăr frumoasă şi elegantă, cu decolteu adînc în faţă şi-n spate, fără mîneci, şi fusta conică se termina în franjuri. Nu era deloc stilul ei şi era sigură că nu avea să-i vină bine.

El ridică apoi o bentiţă roşie, a cărei podoabă de pene era intactă, îi surîse şi o privi atît de fericit, încît ei îi veni greu să-l refuze.

– Bine, rosti ea înţelegătoare. Dar să nu îndrăzneşti să rîzi de mine. Tu ce vei purta?

El îi aruncă rochia pe braţ, îi întinse bentiţa şi, după ce o privi gînditor o clipă, rosti cu un glas

blînd şi seducător:

– Roşul ţi se potriveşte.

Roşu, aprindere, cutezanţă, senzualitate, ea nu era de aceeaşi părere.

– Asta vei purta? întrebă ea. El îşi pironise ochii asupra ei, făcînd-o să se simtă stînjenită. Harriet privi spre jobenul negru din mătase şi spre grămada de materiale închise la culoare de dedesubtul acestuia, sperînd să-i distragă lui Payton atenţia.

– Tot părul ăsta negru şi aceşti ochi... Privirea lui alunecă peste ea, de parcă n-ar fi auzit-o. Inima ei începu să bată puternic. Presimţirea îi creă un freamăt în regiunea pîntecului. Începu să tremure, însă nu-i era frig.

– Ah, cina! Va fi gata peste aproximativ o oră, zise ea, cu glas înăbuşit. Cred că dacă vrem să continuăm cu asta, ar trebui să-i dăm drumul. Mă refer la curcan... se va usca prea mult dacă îl vom mai lăsa în cuptor.

Lui îi plăcea să o vadă îmbujorată. Ea mereu părea să ştie unde se află şi ce face, nu şi atunci cînd era îmbujorată. Atunci era timidă şi se pierdea, era nesigură şi vulnerabilă. Lui îi plăcea tulburarea ei.

Payton îşi lăsă dosul palmei să plutească deasupra obrajilor ei catifelaţi. Ochii ei se măriră, iar el simţi în stomac binecunoscuta încordare.

Odată, auzise un asociat spunînd altuia că Payton Dunsmore obţinea tot ce voia. Afirmaţia îl mulţumise atunci. Acum însă îl umplea de încredere.

Mîna lui se întoarse şi lunecă pînă la baza gîtului ei. Atunci Payton se aplecă şi luă ce dorea. O sărută pînă ce ea se clătină. O susţinu cuprinzînd-o de umeri şi o sărută din nou pînă ce ea murmură de plăcere.

– Ne vedem jos într-o oră, rosti el în şoaptă, foarte aproape de buzele ei. Apoi dînd glas gîndului care-i trecu prin minte adăugă: Pot să te ajut cu masa? Am devenit expert în prăjitul pîinii.

– Nu, zise ea, depărtîndu-se, nesigură pe picioare. Totul este aranjat. Eu... va fi gata cînd sîntem şi noi.

O oră mai tîrziu, cina era gata, însă Harriet nu putea spune sigur că ea era.

Stătea în bucătărie, rochia roşie, tulburătoare, acoperind lejer formele trupului ei. Volanul cochet se termina deasupra genunchiului, iar după părerea ei nu arăta rău deloc. Însă decolteurile din faţă şi din spate, deşi modeste, o făceau să se simtă cam expusă. Cu mintea ei puţin rezervată,

se gîndise să poarte un pulover deasupra, însă ceva dinăuntru îi spusese: „Mironosiţo! Mironosiţo“ şi atunci ea lăsă puloverul pe pat.

Se auzi un ciocănit în uşa de la bucătărie.

– Ştiu că am venit devreme, spuse Payton de dincolo de uşă, dar nu am putut să stau singur. Trebuie să mă vezi. Arăt incredibil.

Ea rîse, uitînd de sfiiciune în faţa aroganţei lui.

– Asta este o părere subiectivă. Intră ca să mă conving.

Era imposibil să stai serios văzîndu-l făcînd o piruetă şi intrînd în încăpere, purtînd pantaloni negri, frac, pelerina neagră, lungă, şi un joben pe braţ. Rotind prin aer un baston negru, cu cap argintiu, îşi netezi brîul roşu şi arborînd o poziţie frapantă, aşteptă ca ea să-i confirme că într-adevăr arăta incredibil.

Abia atunci el se uită la ea, iar imaginea din faţa ochilor ei se nărui. Braţele lui căzură pe lîngă corp, iar aerul lui sigur îi dispăru în timp ce privirea îi alunecă peste ea.

– Eşti frumosă, rosti el, de parcă ar fi fost prima dată cînd o vedea.

– Mulţumesc, zise ea, surîzînd delicat şi simţindu-se la fel de roşie ca rochia pe care o purta. Arăţi minu... incredibil, numai că... Ea începu să chicotească.

– Numai ce? De ce rîzi? întrebă el, prefăcîndu-se supărat. Se cercetă rapid din cap pînă în picioare şi, observînd că verdictul iniţial era corect, îşi reluă poziţia.

– Hainele tale sînt cu mult mai vechi decît ale mele.

– Şi ce, doar îţi plac bărbaţii demodaţi, îi spuse el. Dumnezeule, el se credea demodat. Paietele străluceau ca nişte stele ademenitoare pe formele trupului ei. Culoarea roşie a rochiei era îndrăzneaţă şi se asorta cu pielea ei albă, catifelată. Părul îi era strîns într-un coc; bucle răzleţe atîrnîndu-i pe gît şi în jurul feţei; bentiţa roşie, fără podoaba de pene, se împletea printre şuviţele ei negre. Nu-i trebuia cine ştie ce efort să-şi imagineze degetele îndepărtînd acele ace sau să vadă acea bogăţie de păr răpîndită pe pernele patului lui.

– Vreau să spun că sînt cu zeci de ani mai vechi.

– Dar tu preferi bărbaţii mai bătrîni şi mai demodaţi.

– Sînt dintr-o cu totul altă epocă, Payton, zise ea, rîzînd mai tare. Harriet arătă spre toaleta ei. Dacă ai fi fost persoana ale cărei haine le porţi, n-ai mai fi trăit să ajungi să mă vezi. De fapt, ai fi murit cu mult înainte de a mă naşte eu, dar să presupunem, prin absurd, că ai fi trăit atît de mult,

eu ţi-aş fi apărut foarte libertină. M-ai fi considerat o... o... coardă.

– O coardă? Lui îi surîdea ideea ca ea să fie o femeie uşoară, însă îşi dădu seama că firea ei nu era atît de libertină. Payton se încruntă concentrat şi apoi surîse larg. E-n regulă. Dacă vrem, putem fi din secole diferite, pentru că asta este o insulă vrăjită, iar eu sînt un individ fermecat. El îşi roti jobenul de două ori prin aer şi apoi privi înăuntru. Se uită din nou spre ea, mişcînd rapid din sprîncene, ispitind-o să creadă în magie.

– M-ai scos din pălărie?

– Am putea spune şi asta. Am putea spune că-mi căutam o coardă şi cînd colo am dat peste tine. El văzu cum pieptul ei se ridică de indignare şi imediat o întoarse. Sau am putea spune că ne-am cunoscut într-o maşină a timpului care trece prin epoci ca autobuzul prin oraş, oamenii urcîndu-se şi coborînd acolo unde vor.

– Oh! Îmi place ideea asta, rosti ea, ochii strălucindu-i mai mult ca oricînd. N-ar fi frumos?

Ceva înăuntrul lui se contura, ca un obiect ce putea fi atins. Ceva ce i se părea familiar. Îşi dădu seama că senzaţia era rară şi extraordinară; simţea că era potenţial periculoasă, dar că în cea mai mare parte era candidă, blîndă şi înduioşătoare. Descoperi o legătură între acest sentiment şi bucuria lui Harriet şi astfel totul era mult mai

deosebit.

– Da. Ar fi frumos, consimţi el absent, privind-o şi recunoscînd încet senzaţia pe care o simţea.

Era dragoste. De mult izgonită din inima lui, aproape uitată, aceasta se întorsese. Voia să o atingă, să o întîmpine cu braţele deschise, să o strîngă la piept, însă îşi amintea prea uşor durerea şi suferinţa care-l făcuseră să o alunge.

Strălucirea din ochii lui făcu ca terminaţiile nervoase de sub pielea ei să freamăte.

– Cum să-ţi spun? întrebă ea. El nu era Payton Dunsmore, cel pe care ea îl adusese iniţial pe insulă. Acela era distant şi insensibil. Acesta era prietenos, vesel. Peter Păunul ar fi bine?

– Dar ce-ai zice de Simon Armăsarul? Ai putea pur şi simplu să rosteşti un *Si* apăsat cînd mă vei vrea.

Ea gemu îndurerată. Ceasul aragazului suna puternic, iar ea se răsuci şi-şi puse o mănuşă de bucătărie.

– Cu mine cum rămîne? Eu cine o să fiu?

– Harriet Încinsa.

– Nu. Nimeni nu îşi alege să fie o Harriet. Ce-ai zice de Ruby Red? Ea deschise uşa de la cuptor, iar aroma curcanului îi invadă simţurile.

– Seducătoarea Ruby Red, însă toată lumea te va alinta cu Seducătoarea. Dumnezeule, ce bine miroasel

– Ai mai ciopîrţit vreodată un curcan?

– Nu pot să spun că am mai făcut aşa ceva, rosti el, îmbătat de aromă. Dar bărbaţii-armăsari încearcă totul măcar o dată.

– Bine. Dar data viitoare cînd ne vom urca în maşina timpului să-ţi iei cu tine bucătarul-şef, iar eu îmi voi lua echipa de curăţenie.

– Excelentă idee, Seducătoareo!

Si-apăsat turnă vin în pahare şi aprinse lumînările în timp ce Seducătoarea aduse mîncarea la masă. Toastară cu rîndul pentru trecut şi pentru viitor, pentru sănătate, pentru mîncare şi pentru acoperişul de deasupra capetelor lor, însă nu-şi exprimară în nici un fel gratitudinea pentru ceva prea personal. Nu discutară despre trezirea emoţiilor de mult înăbuşite, despre dragostea dintre ei care devenea tot mai puternică şi nici despre mulţumirea pe care o simţiseră împărţind ceva atît de simplu precum cina Zilei Recunoştinţei cu cineva la care ţineau.

Era mult mai uşor pentru amîndoi să se ascundă sub masca altor persoane.

– Mai doreşti vin, Seducătoareo?

Vasele fuseseră spălate, iar restul de mîncare fusese împachetat şi pus în frigider, aşteptînd următoarea apariţie în scenă. Călătorii în timp se retrăseseră în bibliotecă, unde focul trosnea în cămin.

– Nu, îţi mulţumesc. Ea oftă, adînc. Mai am încă.

Soarele renunţase la efortul de a mai străluci şi dispăruse pentru înnoptat. Vîntul se potoli atît cît să îngăduie norilor negri să-şi lase pe pămînt povara grea a ploii. Picăturile de apă ce băteau în fereastră, căldura focului, stomacul plin şi vinul o trăgeau pe Harriet la somn.

– Pot să-ţi aduc ceva? O pernă?

– Nu, nu, rosti ea şi oftă din nou. Mă simt perfect.

El se ridică şi aplecîndu-se o sărută dulce.

– Aşa şi eşti, spuse el încet.

Ochii ei se deschiseră brusc. Payton se depărtă ca să mai aducă vin.

Îl simţi turnîndu-şi vin şi mişcîndu-se apoi prin cameră. Urmă un mic zgomot ca şi cînd s-ar fi răsucit ceva şi apoi se auzi din nou vocea lui.

– Am văzut chestia asta ieri şi m-am întrebat dacă mai funcţionează încă.

Cînd vru să se întoarcă spre el, Harriet auzi vechea melodie populară franţuzească cîntată de cutia muzicală a străbunicului ei.

Payton se plecă în faţa ei, îmbrăcat cu pelerina pe care refuzase să şi-o dea jos în timpul mesei, şi făcu o reverenţă umilă.

– Domnişoară Seducătoare, îmi acorzi plăcerea acestui dans?

– Desigur. Ea oftă adînc cînd se ridică şi apoi zîmbi. Însă surîsul şi căldura tulburătoare din ochii ei nu durară mult.

Înainte să se cuprindă unul pe celălalt în braţe există o clipă de şovăire, de intensă conştientizare a ceea ce se întîmpla. Apropierea trupurilor lor era mult prea reală. Atingerea era mult prea reală. Ecoul bătăilor inimilor lor era experienţa cea mai reală pe care o cunoscuseră. Acest lucru era trădat de încordarea muşchilor lor, de stîngăcia mîinilor, de încetineala picioarelor lor.

Spaţiul mic dintre ei putea la fel de bine să fie o prăpastie mare şi adîncă, căci străbaterea lui necesita curaj, necesita dorinţa pentru explorarea necunoscutului de dincolo şi odată acesta aflat, echilibrul prieteniei lor s-ar fi dereglat, iar vieţile lor s-ar fi schimbat ireversibil.

Payton încercă să înghită, însă gîtul lui era încordat. Tremura de teamă şi se ruga ca ea să nu simtă starea lui. Strălucirea şi mireasma ei îi

umplură simţurile, vlăguindu-l.

Se plictisise de atîta prefăcătorie. Nu mai voia să o ţină de mînă şi să o atingă uşor pe spate. Şi nici nu mai voia să se rotească prin cameră cu ea, ca o pereche de dansatori de pe cutia muzicală. Se săturase de singurătatea şi de pustietatea pe care şi le impusese.

Ca o rază de lumină pătrunsă în întunericul lui, Harriet îi făcu sufletul să spere din nou. Voia să o ţină aproape, să o poată lua în viaţa lui. În ultimele zile fuseseră clipe cînd ar fi făcut orice ca să-i vadă zîmbetul. Se trezea dimineaţa dornic să-i vadă lumina din ochi. Însă cel mai şocant părea să fie faptul că el dorea ca ea să-l placă; că avea nevoie ca ea să ţină la el. Voia foarte mult să o mulţumească şi să o vadă fericită.

Harriet era pe punctul de a simţi o mare durere sufletească.

Se gîndea la prima noapte pe care o petrecuseră împreună, cînd ea îl văzuse aproape complet dezbrăcat în pat, cînd mîinile ei rătăciseră pe pielea lui netedă. Regretul nu putea să exprime durerea pe care ea o simţea în inimă pentru acel moment pierdut.

Îi plăcea pe Payton. Era comunicativ şi o făcea să rîdă, însă asta nu mai era de ajuns acum. Îl dorea cu totul. Îi dorea inima, dar cel mai mult îi dorea trupul.

Dorea cu înfocare să simtă din nou ameţeala sărutărilor lui. Tînjea după căldura trupului lui şi după fiorii stîrniţi de atingerea lui. Harriet scoase un oftat încărcat de dorinţă.

– Ce este? întrebă el, speriind-o.

– N-am spus nimic, rosti ea, ridicîndu-şi privirea spre el. Melodia cutiei muzicale plutea uşor prin aer.

– Oh! Mi s-a părut că ai spus ceva. Inima lui bătea puternic. Picioarele şi le simţea nesigure.

– Nu. N-am spus.

– Aveai cumva de gînd să spui ceva? întrebă el optimist, simţind începutul unei vibraţii între coapse.

– Nu cred. Trebuia să ai curaj să ceri cuiva să te iubească.

Îi trebuise curaj ca să-şi ţină capul sus în timpul procesului. Îi trebuise curaj ca să meargă la închisoare pentru o faptă pe care nu o făcuse. Să înfrunte lumea singură, să-şi reclădească viaţa, să lupte pentru ultima ei speranţă la un viitor fericit – pentru insulă. Şi îi trebuise mai mult curaj, decît crezuse că avea... pentru a-l răpi. De unde naiba îi venise toată această forţă? Dinăuntru? Mai rămăsese oare ceva acolo?

– Eşti... sigură că nu voiai să spui nimic? întrebă el, observînd mai multe expresii perindîndu-se pe chipul ei.

– Păi... Ea se uită peste umărul lui drept, fără să privească la ceva anume. Este posibil... să fi dorit... să te întreb ceva.

– Ce anume?

Cutia muzicală lansă ultimul acord. Ritmurile furtunii de afară acaparară fundalul sonor, fulgerele şi tunetele preluînd rolul talgerelor şi al tobelor, nici unul din ei neobservîndu-le. Picioarele lor se opriră automat, însă ei rămaseră îmbrăţişaţi.

– Ce voiai să mă întrebi? O Harriet în impas de exprimare nu era o imagine pe care el s-o mai fi văzut pînă acum. Faptul îl îngrijora.

– Ah, voiam să te întreb dacă ai nelămuriri? Dacă vrei să afli ceva... dacă mai este ceva ce doreşti să ştii despre mine.

– Cum ar fi de pildă ce?

Of, drace! Poate că asta nu era o idee atît de genială. Poate că tot curajul ei pierise, se epuizase.

– Nu ştiu, zise ea, învinsă şi posacă. Ceea ce am făcut. Ceea ce gîndesc. Ceea ce vreau.

– Vreau să cunosc toate acestea, rosti el, începînd să recunoască o anume nuanţă în limbajul trupului ei, în ochii ei, în purtarea ei.

Freamătul îi cuprinsese tot corpul şi ameninţa să explodeze şi înăuntrul ei. Payton ştia ceea ce-i cerea ea. Ştia ce voia ea. Nu trebuia decît să o

sărute. Avea să fie imediat a lui. Era atît de simplu, iar el putea să facă totul ca ei să-i fie mai uşor. Necazul era că agitaţia o făcea să fie foarte drăguţă! Dar, să fiu al naibii, dacă mă pot gîndi la ceva anume.

– Oh! Deci crezi că mă cunoşti îndeajuns... ei bine, atunci.

– Te cunosc mai bine decît pe oamenii cu care lucrez de zece ani.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa. De multă vreme sînt mort pe dinăuntru, Harri. Înlăturarea oamenilor a fost o tactică aplicată pentru a nu le îngădui să mă facă să sufăr. Tu eşti singura care nu te-ai lăsat dată la o parte.

– Aşa am făcut?

– Într-o manieră delicată care îţi este specifică aşa ai procedat, rosti el, dorind mai mult decît orice pe lume să sărute uimirea de pe chipul ei. Eşti devotată, ştii să asculţi, eşti înţelegătoare. Nu mi-ai cerut şi nu ai aşteptat de la mine nimic altceva decît timp. M-ai făcut să rîd, M-ai făcut să uit. M-ai făcut să înţeleg că a nu fi perfect nu este atît de groaznic.

– Am făcut eu asta?

– Da, ori dacă nu, înseamnă că insula asta este vrăjită, rosti el. Indiferent însă de adevăr, m-am îndrăgostit de tine.

– Da? Adică, chiar eşti îndrăgostit?

Prinde-te în joc, Harri, o îmboldi el din tot sufletul. Payton o împinse într-un colţ şi ardea de nerăbdare să vadă ce avea să facă ea mai departe.

– Asta înseamnă că este bine? Nu-i aşa? bîigui ea. Pentru o răufăcătoare era cumplit de agitată. Pentru o seducătoare era şi mai rău. Este... bine. Îhî... of, drace.

Ea îl sărută. Îi cuprinse gîtul în cercul braţelor şi-şi apăsă buzele puternic de gura lui, astfel că nu există nici o îndoială în privinţa dorinţei ei. El era cel pe care-l voia.

Payton acceptă stilul ei, ajutînd-o cînd şi cum putea. În sinea lui însă se tot gîndea că ea nu era o femeie oarecare cu care să dorească să facă doar sex. Nu avea să fie femeia unei aventuri de o noapte. Avea să facă dragoste cu Harriet Wheaton, cu inima, cu sufletul, cu trupul lui.

– Mmmm. Harriet! Mai încet, murmură el în dreptul buzelor ei, încercînd în zadar să se depărteze de ea. Avem tot timpul. De astăzi şi pînă duminică şi pînă la adînci bătrîneţi. Harriet?

Ea nu mai auzea nimic altceva. Nu mai simţea nimic decît ardoarea sălbatică care îi chinuia simţurile. Avea nevoie de pielea caldă, catifelată şi nu percepu pocnetele şi nasturii cămăşii vechi, care zburau, dezvelind pieptul lui lat şi musculos.

Pielea lui era un adevărat extaz pentru degetele ei, însă Harriet dorea Nirvana. Ea căuta să se îngroape atît de adînc în pasiunea şi în dragostea ei pentru el, încît să devină insensibilă la durere şi la realitate. Mîinile ei rătăciră pe brîul lui roşu. Avea să-i dăruiască fericirea, însă mai întîi el avea să explodeze de o mie de ori şi să ţipe la fiecare ciocnire cu stelele.

Încercă – sincer încercă – însă trebuia să fie un supraom ca să reziste atacului ei violent. Hotărîrea lui se risipi ca un fum cînd ea descheie ultimii nasturi ai costumului lui şi începu să-i dezmierde rotunjimile spatelui.

Payton se simţi prins într-o vijelie de dorinţe mai puternică şi mai greu de biruit decît furtuna dezlănţuită afară. Cu o mişcare uşoară, el îi aruncă bentiţa roşie în colţul opus camerei, înainte de a-i mîngîia părul negru, de a-i arunca acele rînd pe rînd, eliberînd grele suviţe ondulate şi mătăsoase. Deschise ochii atît cît să se convingă că ea era la fel de frumoasă precum şi-o imaginase; murmurînd de plăcere şi cuprinzîndu-i faţa o sărută la fel de înflăcărat şi de pătimaş ca ea.

Sărutările răspîndite în fugă pe bărbie, pe gît trimiseră în pieptul ei o căldură, asemănătoare lavei incandescente, umplîndu-l de dorinţa proprie. Harriet simţi mîinile lui pe coapse,

croindu-şi drum tot mai sus sub fusta ei. Buzele calde şi umede coborîte în adîncitura dintre sîni o făcură să elibereze un murmur nebunesc. Trase de nasturii care-i închideau rochia roşie, strălucitoare şi, lăsîndu-şi în jos corsajul, se expuse gurii lui.

Suspină şi genunchii i se înmuiară cînd el găsi focul umed dintre picioarele ei. Amîndoi se clătinară nesiguri pînă ce găsiră un suport solid care să le susţină greutatea contopită. El o întinse cu spatele pe suprafaţa rece şi netedă, limba lui stîrnindu-i senzaţii încîntătoare pe cerul gurii. Îşi coborî apoi mîinile pe talia ei şi ridicînd-o de pe podea îi dezmierdă cu buzele unul din sînii ce pulsau de dorinţă. Harriet îşi împleti picioarele în jurul şoldurilor lui şi îşi arcui spatele, biruită de extaz.

Respiraţia lor se contopi în murmure sacadate şi amîndoi suspinară în momentul supremei descătuşări, cînd el o pătrunse puternic şi profund.

Payton rămase paralizat de plăcere. Era aproape, era aprinsă şi pulsa de dorinţă. O strînse mai tare la piept, desfăţîndu-şi simţul de posedare. Deschise uşor pleoapele şi întîlni expresia sălbatică şi încă lacomă a ochilor ei. Nici unul nu-şi mută privirea cînd el, accelerîndu-şi pătrunderile, o conduse ameţitor spre împlinire. Învăluită

de pasiunea care-i strălucea în ochi, ea ţipă şi se cutremură în braţele lui înainte ca el să-şi găsească propria eliberare. Payton o coborî apoi uşor pînă ce tălpile ei atinseră din nou podeaua.

Capitolul 10

Lumina cenuşie pătrunse în încăpere, anunţînd începutul unei noi dimineţi. Respiraţia lui Payton era profundă, regulată şi absurd de enervantă. Cum de putea el să doarmă cînd ea stătea trează? se întrebă Harriet. Pe de altă parte, cum de ea putea să stea trează cînd se simţea atît de împlinită şi de epuizată?

Închise ochii secătuiţi şi obosiţi şi se lăsa învăluită de o stare de mulţumire. Dacă n-ar fi existat insomnia, nu şi-ar fi amintit de clipele nu prea îndepărtate în care cunoscuse satisfacţia şi fericirea ce-şi făcuseră sălaş în inima ei. Se ghemui

în căldura patului şi simţi cum braţul lui se strînse protector şi posesiv în jurul ei. Acesta se relaxă şi începu să o apese tot mai tare pe coaste cînd Payton se cufundă adînc în somn. El era dus departe, departe, cu toate că se afla atît de aproape de ea.

Un surîs se răsfrînse pe chipul ei. Lui Payton nu-i plăcea puterea pe care ea o avea asupra lui, puterea pe care el i-o dăduse. Desigur, avea să se obişnuiască cu această senzaţie, dar deocamdată era nouă şi-l înspăimînta.

– Să nu mai faci niciodată aşa, rosti el obosit şi transpirat de efort.

– Ce anume? întrebă ea, aflată cam în aceeaşi stare ca el.

– Să nu mă mai grăbeşti niciodată aşa. El inspiră profund de cîteva ori. Vreau să fac dragoste cu tine.

– De ce, nu ai făcut? întrebă ea aruncîndu-i o privire. Lumina jucăuşă a focului din cămin, dansa pe trupul lui, se ascundea în umbre şi îi învăluia într-o intimitate aurie.

– Încet. Vreau să fac dragoste cu tine încet. Vreau să te înnebunesc.

– Mai mult decît deja ai făcut-o? Gîndul o făcu pe Harriet să geamă.

– Vreau să cunosc fiecare milimetru din tine, fiecare por. Iar tu vei înnebuni, mă vei înnebuni şi

pe mine iar...

– Iar restul este intrat deja în istorie.

El chicoti.

– În istoria recordurilor doborîte. Dumnezeule, mă simt ca un animal!

– Ca un animal nebun. El se ridică în cot ca să o privească. Însă tot mai vreau să-ţi gust vîrfurile degetelor.

Amîndoi îşi mişcară rapid sprîncenele într-un gest de nerăbdare.

– Ştii ce cred? întrebă ea, întinzîndu-şi muşchii saturaţi de dragoste.

– Ce anume? întrebă el, privind-o şi abia mai stăpînindu-se să nu se lingă pe buze.

– Eu nu cred că tu vorbeşti despre felul în care am făcut dragoste. Cred că vorbeşti despre felul în care ţi-ai pierdut controlul, rosti ea, simţind teama şi dezorientarea lui şi încercînd să-l liniştească atingîndu-l pe obraz. Din cauza mea, desigur, ceea ce este propria ta greşeală, dar crezi că este mult mai rău că nu poţi să te controlezi.

Payton îşi întoarse capul şi o sărută pe palmă, meditînd asupra teoriei ei.

– Am muncit din greu ca să-mi fac o viaţă a mea. Este mai sigur dacă nimic nu are nici o însemnătate pentru mine.

– Ştiu.

– Ceea ce s-a întîmplat între noi nu este ca

sexul pe care l-am avut cu alte femei. În faţa ta mă simt vulnerabil.

– Ştiu.

– Tu mă poţi dirija ca pe un căţel în lesă. Dorinţa de a te avea, de a mă simţi aşa cum mă faci tu să mă simt îmi acaparează mintea. Aş fi în stare să fac tot ce mi-ai cere.

– Ştiu. El arăta de parcă nu credea că era posibil aşa ceva. Şi eu simt acelaşi lucru pentru tine. Dar pe mine nu mă sperie.

– De ce?

Ea dădu din umeri în maniera-i tipică.

– Deoarece cred că nu mi-ai face rău. Ea se întinse să dezmierde şuviţele care se ondulaseră în spatele urechii lui. Tu te-ai pregătit să ataci lucruri care pentru tine sînt puternice şi amenin-ţătoare. Acestea te provoacă şi-ţi dau siguranţă în acelaşi timp. Cînd facem dragoste ştii, în adîncul sufletului tău, că eu sînt la fel de lipsită de apărare ca şi tine. Şi n-ai să faci să sufere pe cineva mai slab decît tine.

– De unde ştii? întrebă el, aruncîndu-i o privire pătrunzătoare printre ochii întredeschişi. Ce te face să crezi că mă cunoşti atît de bine?

Judecînd după încordarea şi suspiciunea din glasul lui, ea îşi dădu seama că nu avea decît o singură şansă de a răspunde corect. Încrederea lui atîrna în mîinile ei de un firicel subţire de aţă.

– Îţi aminteşti cînd ţi-am spus cît de dezamăgită am fost după toate cele care mi se întîmplaseră? Cum nu mai puteam să cred în nimeni?

– Da.

– Obişnuiam să mă întreb şi să mă tot întreb, cu ce greşisem? Ce îmi scăpase? De ce nu vedeam ce trebuie? De ce nu făceam şi eu lucrurile altfel? Am avut o groază de timp ca să mă gîndesc şi ştii la ce concluzie am ajuns în final?

– Nu.

– Că n-aş face nimic altfel. Tot ce am făcut a fost bine pentru acel moment. Ea îşi dădu seama că el nu înţelesese. Am luat cea mai bună hotărîre cu informaţiile pe care le-am avut. Instinctele mele nu s-au înşelat, pur şi simplu nu au fost complet informate.

Încruntarea lui se adînci. Ea se sprijini în cot ca să-l poată privi în faţă.

– Schimbarea slujbei a fost o şansă teribilă pentru cariera mea. Am acceptat-o. A fost un lucru bun pe care l-am făcut. Proiectul a meritat fiecare secundă pe care i-am dedicat-o. A fost un lucru bun pe care l-am făcut şi dacă ar fi s-o fac din nou aş face-o fără ezitare. Max este un geniu. Asta este clar. Are un fundament solid, iar drumul parcurs stă mărturie. Cu propriii mei ochi i-am văzut compasiunea, tandreţea, înţelegerea, iar instinctele mele au răspuns corespunzător, de

asemenea un lucru bun. Ceea ce nu am văzut, ceea ce nu am putut dovedi mai tîrziu a fost că pe lîngă toate acestea era un laş imoral. El a comis delictul. Nu eu. El este cel care nu a putut să suporte consecinţele acţiunilor lui. Nu eu.

– Da. Dar tu eşti cea care a plătit. Nu el.

– Crezi? întrebă ea cu înţelepciune. Eu îl cunosc pe Max Goldtharpe. Fondul lui este mai mult bun decît rău. Cred că el plăteşte mult mai mult decît am plătit eu pentru el.

– Aşa doreşti să crezi.

– Nu. Aşa cred. Şi mai cred în mine, căci altfel nu aş fi avut curajul să te înfrunt pentru această insulă. Şi în tine, motiv pentru care mă încred în tine.

– Dar ai crezut şi te-ai încrezut şi în bunul doctor, nu-i aşa?

– Da.

– Atunci de unde ştii că n-am să te mestec şi n-am să te scuip ca pe un gunoi, terminînd acţiunea de distrugere pe care el a început-o?

– Nu ştiu, rosti ea zîmbindu-i. Este posibil să fac din nou o mare greşeală.

– Şi asta nu te sperie?

– Cred că este mai înspăimîntător să-mi petrec restul vieţii în continuă teamă de a nu mai face o altă greşeală.

Payton nu comentă, iar vocile lor somnoroase

începură să vorbească despre alte lucruri. Reuniuni de la şcoală. Întîlniri la întîmplare. Primele iubiri. Oricum atunci cînd atingerile începură să fie mai dese, iar sărutările profunde şi ameţitoare să ia locul celor date în treacăt, Harriet observă că Payton era mai hotărît ca oricînd să-şi controleze pasiunea.

El îi ţinu mîinile deasupra capului şi o făcu încet, atent şi meticulos să-şi piardă orice fărîmă de judecată; torturînd-o milimetru cu milimetru pînă ce simţurile lui explodară, sfărîmîndu-i preţiosul control. El pierdu din nou bătălia – iar ea presimţea că avea să savureze războiul lui – însă îşi acceptă înfrîngerea într-o manieră foarte grijulie, dezmierdîndu-şi şi strîngîndu-şi în braţe noua slăbiciune pînă ce adormi.

Şi deci? Ea de ce nu putea dormi? Ce problemă avea? Ce uitase? Ce lăsase neterminat? Ce nu era în regulă?

– Ehei, ia să vedem ce avem aici, rosti Payton, tîrziu, în acea dimineaţă, frecîndu-şi palmele deasupra geamantanului cu haine. Ce toaletă trăsnet să port astăzi? Tricoul bleu şi pantalonii kaki pentru a avea o alură sport sau bluzonul alb şi

blugii pentru a avea tot o alură sport?

– Am dat-o în bară, nu-i aşa? întrebă ea stînd în pat şi legîndu-şi şireturile, cu toate că privirea îi era fixată pe splendidul specimen masculin înfăşurat în prosop. Eşti unul dintr-un milion de bărbaţi care poartă cravată tot timpul, nu-i aşa?

– Dacă vrei să ştii, chiar detest cravatele. Am crescut în cravate şi de cîte ori am ocazia nu port.

– Oh! Foarte bine.

Ceva din glasul ei îl făcu pe Payton să se întoarcă spre ea. Harriet era palidă, obosită şi... arăta oarecum însingurată. Aşa că se aşeză lîngă ea.

– Cred că ar trebui să fiu bucuros că nu suporţi escapadele de noaptea tîrziu, rosti el, conturîndu-i delicat cearcănele întunecate din jurul ochilor. Dar mă simt ca un ticălos pentru că ţi-am făcut asta. N-ar fi trebuit să fiu atît de lacom.

– Îmi place cînd eşti lacom. Ea accentuă finalul afirmaţiei cu un mic sărut. Însă dacă n-o să pui mai repede ceva pe tine, va trebui să-ţi arăt eu ce înseamnă cu adevărat lăcomie.

– În regulă. El îi întoarse sărutul şi timp de cîteva clipe ea nu înţelese dacă răspunsul lui însemna în regulă, mă îmbrac, sau în regulă, arată-mi ce înseamnă adevărata lăcomie.

Payton îi cuprinse faţa în mîini şi o privi atent.

– Te simţi bine?

– Da. Mă simt bine.

– Te preocupă ceva? Vrei să discutăm?

Grija lui era înduioşătoare şi o făcu să zîmbească.

– Mă simt bine.

– Doar atît?

– Fericită. Mulţumită, frenetică, uluită.

– Speriată? Agitată?

– Şi aşa.

– Te gîndeşti la viitor?

– Puţin.

– Vrei să discutăm despre insulă?

– Nu, rosti ea repede şi apăsat, un val de panică cuprinzînd-o brusc. Era ca şi cînd el ar fi înfipt un ac în ţesutul din jurul unei răni, neatingînd locul dureros, ci doar zona învecinată. Nu vreau să discutăm despre afaceri decît duminică cînd ne vom întoarce în St. Peter's Bay. În regulă?

– De ce?

– Te rog. Indiferent de ceea ce vei hotărî, nu-mi spune pînă nu vom pleca de pe această insulă.

El cumpăni rugămintea ei şi aprobă din cap.

– În regulă. Dar pînă atunci va trebui să-mi promiţi că nu te va preocupa hotărîrea mea. Ochii tăi sînt trişti şi neliniştiţi. Mă zdrobesc. Prin ceea ce voi face vreau ca tot restul vieţii tale să fie neted ca o sticlă. Fără necazuri. Fără griji. Fără

suferinţă. Vreau să te fac fericită. Vreau să văd acest lucru în ochii tăi.

El o făcea într-adevăr fericită, iar ea îl lăsă să vadă acest lucru.

– Deci de aici a început totul, rosti el, aplecîndu-se mult ca să intre în primitiva cabană de lemn aflată în partea de nord-est a insulei.

– Nu. Asta este o reproducere şi a fost construită prin anii '36 sau '38, ca un fel de templu sau mai bine zis ca o legătură cu trecutul. Singurul lucru original este vatra. Aşa au ştiut că aici a fost odată o cabană. Dar se pare că nu a fost totuşi a lui Lazare, pentru că este mult prea bine lucrată. A lui ar fi fost mai primitivă, mai simplă.

– Şi deci a cui proprietate a fost asta?

– Nepoţii lui Lazare şi copiii lor au locuit aici şi poate încă o generaţie după ei. Apoi familia s-a mutat în partea mai înaltă a insulei şi a ridicat o casă, care a fost demolată cînd s-a hotărît construirea unui conac în stil victorian pe locul ei. Cred că există pe undeva nişte desene cu acea casă.

El chicoti, trecînd cu mîna peste pietrele rotunde şi netede ale vechii vetre.

– Ştii, ca ultima descendentă a familiei Jovette, nu eşti prea exactă în informaţii. El încercă să o imite. Străbunicul meu sau poate fiul lui, sau tatăl lui să fi fost...

– Ascultă, zise ea, fără să fie supărată. Fac şi eu ce pot. Ai habar cîţi istorici au existat în familia asta? Ai habar cîte poveşti sînt de spus? Şi, din păcate, eu am petrecut multă vreme încercînd să nu aud toate istorioarele pe care bunicii şi mama obişnuiau să mi le povestească. Harriet tăcu o clipă şi medită. Dacă eşti într-adevăr interesat, totul se află scris pe undeva. Cred că în bibliotecă.

– Crezi? Expresia de pe chipul lui era sceptică. Ştii exact unde se află ceea ce este scris. Acest loc n-o fi însemnat nimic pentru tine în copilărie, dar acum înseamnă totul.

Totul? Nu, nu chiar totul, se gîndi ea, urmărindu-l pe Payton apropiindu-se de una din ferestruicile cabanei ce dădea spre malul nordic. Insula şi trecutul ei însemnau ceva pentru ea, însemnaseră enorm acum o săptămînă. Dar chiar totul? Nu. Payton era totul.

Revelaţia o izbi puternic. Payton era totul. În comparaţie cu el, insula era o grămadă de pietre. În comparaţie cu pierderea lui, pierderea insulei era precum aerul pe care-l eliberai expirînd.

– Harriet! Ochii lor se întîlniră. Payton o urmărise cu privirea. La ce te gîndeai?

– Că trecutul nu este important. Ceea ce contează cu adevărat este prezentul.

– O gîndire foarte profundă, rosti el, încercînd să tachineze încruntătura sprîncenelor ei, preocuparea ei transmiţîndu-i-se şi lui. Vino aici. Ea se strecură în braţele lui, iar el se rezemă de perete. Te gîndeşti că trecutul tău ar putea avea vreo importanţă pentru mine, că mi-ar păsa că ai fost în puşcărie?

– Nu, nu m-am gîndit la asta? Dar ar avea?

– Nu. În afară de faptul că aş vrea să-i sucesc gîtul acelui doctor, nimic nu contează.

– Şi dacă aş fi fost vinovată? întrebă ea curioasă. Atunci ar fi contat?

– Nu ştiu, rosti el, vrînd să fie sincer. Unul din lucrurile care-mi place la tine este că eşti sinceră. Dacă ai fi o ticăloasă,. această trăsătură nu ar exista, nu-i aşa?

– Deci crezi că sînt nevinovată?

– Nu. Cred că eşti în multe feluri, însă nu nevinovată. Dar... dar, repetă cînd ea îşi pierdu răsuflarea. Ştiu că nu minţi şi că nu furi.

– De ce nu crezi că sînt nevinovată? întrebă ea, oarecum jignită.

– Trişezi la biliard, zise el. Ea bolborosi ceva nedesluşit, iar inima lui chicoti. Payton presimţea

parcă distracţia ce avea să urmeze dacă avea să o mai întărîte puţin. Dumnezeule, îi plăcea la nebunie să o vadă agitată. Eşti o răpitoare. Săruţi ca o prostituată. Şi...

– Ca o prostituată!

– Ca o prostituată de lux. Una care merită să fie sărutată.

– Ca o prostituată?

– Una care ştie să facă dintr-un sărut ceva după care să se omoare un bărbat.

– Atît de bine sărută astea?

– Nu. Însă tu da, rosti el, coborîndu-şi gura pe buzele ei.

– Ştii ce vreau să fac?

– Oh, să nu-mi spui că vrei să-mi pui pelerina şi jobenul. Ea gemu şi-şi lăsă capul pe pieptul lui. S-a terminat cu alergatul pe holuri, cu suptul sîngelui.

– Dar ţi-a plăcut.

– Da. Dar în seara asta, gata. O să am coşmaruri.

– În regulă, oricum nu asta aveam de gînd să fac.

– Atunci ce?

– Haide să ne uităm la filmele de cînd erai mică.

– Nu.

– Eu voi aprinde focul în bibliotecă, tu vei face nişte floricele şi apoi îl vom urmări pe bebeluşul Harriet crescînd.

– În nici un caz.

– De ce? Vreau să văd cum arătai atunci.

– Eram urîţică şi sînt tot felul de cadre cu poponeţe goale, cu zîmbete ştirbe, cu căderi de pe bicicletă şi de pe patine. Nu sînt nişte filme cu care să te lauzi.

– Poponeţul gol deja ţi l-am văzut. Iar căzutul dinţilor şi de pe bicicletă sînt toate chestii ale copilăriei. Şi eu am filme în care făceam aceleaşi lucruri, rosti el. Apoi parcă dorind să o ademenească, adăugă: Dacă o să mi le arăţi pe ale tale, o să ţi le arăt şi eu pe ale mele.

Ea chicoti, dar brusc spuse:

– Uh-oh. Gata. Apa caldă e pe sfîrşite. Ea începu să sară de pe un picior pe altul şi, întorcîndu-se, lăsă apa călduţă de la duş să cadă pe umerii lui Payton. Dacă nu ieşim curînd de aici, ne vom congela pe veci.

– Bine. Sărutul lui fu lung şi stăruitor, în timp ce apa devenea mai rece.

– Bine, ieşim? întrebă ea, rîzînd, scuturîndu-se

de frig. Sau, bine, ne vom congela pe veci.

– Da, zise el, întinzîndu-se în spate să închidă duşul. Nu m-ar deranja să stau aşa cu tine pe veci. El îşi coborî o sărutare pe nasul ei umed. Dar, da, mai bine am ieşi.

Payton apucă mai întîi prosopul ei şi după ce o înfăşură bine în el începu să o frece ca să o încălzească. Luînd apoi un alt prosop îşi şterse părul ud şi încingîndu-şi-l în jurul mijlocului ieşi din baia plină de aburi. Să nu pleci nicăieri, rosti el.

Pînă veni el, ea era deja uscată şi, îndepărtîndu-şi acele din păr, îşi lăsase părul pe spate.

– Poftim, zise el, aruncîndu-i bluza de la pijama cu obscenii Mickey şi Minnie, pantalonii îmbrăcînd deja şoldurile lui înguste. Mintea omenească este inepuizabilă şi cine şi-a imaginat lucrurile astea a fost ori geniu, ori pervers. Haide să vedem cîte din aceste poziţii sînt posibile cu adevărat. O să le parcurgem pe rînd pe fiecare.

– Glumeşti? întrebă ea, examinînd încruntată desenele. Nu sînt două la fel. Ne va trebui o lună ca să le încercăm pe toate... ca să nu mai pun la socoteală tratamentul de care vom avea nevoie după aceea.

– Oh, nu ştiu, spuse el şi apropiindu-se îşi lăsă mîinile să alunece în voie peste formele ei catifelate. Agilitatea ta m-a uluit de vreo cîteva ori pînă acum.

– Încetează, murmură ea, simţindu-şi mintea îmbătată de senzaţii, iar pielea înroşită, însă nu de duş.

Încordarea deja cunoscută din abdomenul lui declanşa nemaipomenita şi permanenta dorinţă pentru femeia subţire, uşor imperfectă, pe care o ţinea în braţe. Răspunsul imediat la atingerea lui îi alimentă nevoia de a-şi exercita controlul asupra ei. Valul de pasiune din ochii ei îl făcea să se simtă puternic. Emoţia provocată de tremurul ei îi conferi un aer de omnipotenţă.

Payton zîmbi şi o ajută să-şi îmbrace bluza de la pijama. Senzaţiile pe care le simţi, deşi preţioase, fură trecătoare şi amăgitoare. Puterea ei asupra lui era cu mult mai mare, mai profundă şi infinit mai satisfăcătoare. El se simţea ca un piroman, forţat, silit să aprindă focuri, numai ca să fie prins şi condamnat să piară în flăcări.

Nu-şi putea imagina o moarte mai frumoasă.

– Încă îţi mai este frig? întrebă el, încheind doar cei trei nasturi din mijloc, atingînd-o intenţionat în regiunea pelvisului.

Cum naiba, se gîndi ea.

– Îngheţ. Cred că o să mă duc să-mi iau un halat, rosti şi, ocolindu-l, se îndreptă spre uşă. Sau mai bine o să-mi pun pijamaua flanelată cu tălpi.

– Stai puţin, zise el, năucit, urmînd-o în hol şi

mai departe în dormitorul lui. Bagă-te în pat. Am să te încălzesc eu.

– Sînt înghețată pînă în măduva oaselor, rosti ea, trăgînd de timp și se îndreptă spre culoarul ascuns ce lega camerele lor. Am să-mi iau și paltonul.

– Vino înapoi. Am să-ți scot eu frigul din oase.

Ținînd mîna pe clanță, ea întoarse spre el o alură vibrantă și vivace de vampă.

– Ai face tu așa ceva? întrebă ea, făcînd pe dulcea seducătoare, perfect conștientă de despicătura adîncă a bluzei de pijama. Mi-ai încălzi tu oasele?

Rapid ca să nu piardă ocazia, Payton făcu un pas în față.

– Vino aici și vei vedea.

– Uh-uh. Harriet negă, scuturînd din cap. Dacă vrei aceste oase, va trebui să le prinzi.

El se năpusti asupra ei, înainte ca ea să sfîrșească propoziția. Harriet îi trînti ușa în nas și fugi în goană spre celălalt capăt al holului, închizînd ușa în urma ei. Cînd el ajunse în dreptul ușii rosti o înjurătură, iar ea ieși din dormitor pe partea cealaltă.

Situația palpitantă o făcu să chicotească și să sară de pe ultima treaptă a scării, în clipa în care Payton începu să o coboare. Picioarele lui lungi erau un atu, însă ea era agilă și cunoștea casa

mai bine. Se auzi strigată de mai multe ori de la mică distanţă, însă reuşi de fiecare dată să evite întîlnirea cu el, pînă ce pătrunse în nefolosita sală de bal şi se lipi cu spatele de perete ca să-şi recapete răsuflarea.

Aerul era umed şi rece. Podeaua ca de gheaţă îi pişca tălpile. Dar pînă să-şi recapete din nou ritmul regulat al respiraţiei, rămase fermecată de fumuseţea lunii care strălucea prin ferestrele mari cît peretele, răspîndind un covor de argint pe podea.

Încăperea cu florile de gheaţă la ferestre era minunată. Umbre prietenoase o ademeneau, o invitau la petrecere.

Se depărtă de perete şi, neaşteptat, fu scăldată de lumină; braţele şi picioarele îi erau graţioase. Ca efect al unei vrăji, el apăru tăcut din întuneric.

– Ce frumuseţe, spuse ea.

– Ce frumuseţe, consimţi el, avînd privirea fixată pe imaginea ei.

Veniră amîndoi în mijlocul camerei şi fără să spună un cuvînt se îmbrăţişară. Dansară, învîrtindu-se de jur împrejur. Nici unul din ei nu simţea frigul, nici unul nu ştia sigur dacă erau treji.

– Parcă ar fi vraja, nu-i aşa? şopti el reverenţios, de parcă s-ar fi aflat într-un loc sfînt.

Vrajă.

Cuvîntul îi străpunse brutal inima şi mintea. Era vraja. Sufletul ei ţipă de durere. Era vraja. Harriet se împiedică, însă el îşi strînse braţele în jurul ei.

– Îmi este frig, murmură ea, cu un glas înăbuşit de nodul din gît. Era vraja.

– Să mergem sus, rosti el şi, după ce-şi lipi buzele de tîmpla ei, o dirijă spre uşile mari de stejar. Inima lui era plină de dragoste, protecţie dar... era vraja.

– Iubeşte-mă, Payton. Strînge-mă în braţe.

– Te iubesc. Am să te iubesc şi am să te strîng în braţe.

Ea trebuia să-i spună. Era vraja. Trebuia să-i spună. Însă mai voia o singură noapte.

– Toată noaptea. Pînă dimineaţa.

– Toată noaptea. În timp ce urcau scările el o sărută. Şi mîine toată ziua. Şi poimîine toată ziua şi aşa mereu.

Lipindu-se de el, îi simţi bătaia puternică a inimii.

Era vraja.

Era pur şi simplu vraja.

Doar vraja.

Capitolul 11

Bărbaţii primesc întotdeauna veştile proaste mai bine dacă au stomacul plin, nu-i aşa?

Harriet nu ştia dacă exista ceva ce-ar fi putut simplifica ceea ce urma să-i spună lui Payton, însă pregătirea micului dejun o împiedică să-şi roadă unghiile şi o ajută să-şi stăpînească lacrimile.

Măcar acum înţelesese de ce nu putuse să doarmă ca lumea. Cum de fusese atît de tîmpită? Atît de lipsită de judecată? Atît de crudă? Cum avea să mai poată dormi vreodată, cînd conştiinţa îi era încărcată?

Închise ochii şi strînse din dinţi. Avea tot restul vieţii să blesteme pentru ceea ce făcuse.

Payton era victima adevărată. Şi trebuia să-i spună acest lucru.

– Ai văzut zăpada? întrebă el, intrînd în bucătărie şi avînd părul încă ud de la duş.

Harriet privi pe fereastră. Zăpada începuse să acopere iarba şi copacii, peisajul îmbrăcînd încet straiele feeriei de iarnă, dar pe ea nu o mai impresiona nimic. Primăvara ar fi putut să trezească toată natura la viaţă, însă pentru ea lumea ar fi apărut pur şi simplu sumbră.

– Crezi că vom avea norocul să ne înzăpezim aici? întrebă el, părînd mult prea bine dispus pentru o dimineaţă atît de mizerabilă.

– Nu.

Sprîncenele lui se ridicară întrebătoare. Ea se trezea greu dimineaţa, dar de obicei nu era morocănoasă.

Payton ocoli masa, iar cînd ajunse lîngă Harriet o întoarse cu faţa spre el. În jurul ochilor ei existau iarăşi acele cearcăne întunecate.

– Îmi pare rău, rosti el, distrus. Am făcut-o din nou, nu-i aşa?

– Ce anume?

– Te-am ţinut pînă tîrziu. Am încercat...

– Nu sînt obosită, rosti ea, înspăimîntată brusc. Poftim. Ia de mănîncă. Trebuie să discutăm.

El îi luă farfuria din mînă, chipul lui trădînd clar uimirea.

– În regulă. Să vorbim atunci.

– Mai întîi mănîncă.

– Înţeleg. Vom avea o discuţie, nu vom conversa la micul dejun, rosti el, urmînd-o la masă. Trebuie să fie ceva serios.

– Mănîncă. Ea se temea că avea să-şi piardă firea.

Micul dejun se scurse în linişte, încordarea dintre ei escaladînd pînă ce Payton înghiţi ultimul dumicat, bău ultima picătură de cafea şi-şi spălă vasele din care mîncase. Aşezat în faţa ei, îşi împreună degetele şi-i porunci să vorbească.

– Să auzim despre ce este vorba, rosti el, ca un strălucit om de afaceri, obişnuit să treacă direct la obiect şi să intre în miezul problemei.

– Payton, nu ştiu cum să-ţi spun despre acest lucru fără să... te rănesc, fu cît pe ce să rostească. Gîndul fu imposibil de exprimat cu glas tare.

– Am făcut o greşeală cumplită, Payton, şi... vreau să-ţi spun că-mi pare rău, ar fi dorit ea să continue. Părerile de rău însă nu erau de ajuns. Ceea ce am făcut este de neiertat.

– Haide, Harri, rosti el, amuzat oarecum de incapacitatea ei de a sfîrşi propoziţiile. M-ai spionat, te-ai amestecat în afacerile mele, m-ai răpit.

Ce poate să fie mai rău de atît?

– Zău. Eu... Sprîncenele lui se ridicară tot mai sus, exprimînd interesul cu care el aştepta răbdător ca ea să continue. Nu există o cale grea sau simplă ca să-i spună, conchise ea în final, muşcîndu-şi buza de jos. Inspiră adînc. M-am îndrăgostit de tine.

– Ehei, zise el, lăsîndu-se în spătarul scaunului. Ar fi vrut să rîdă, dar simţi primejdie în cuvintele ei. Asta este de neiertat.

– Ţi-am promis că n-am s-o fac, îţi aminteşti?

– Nu.

– Te-am silit să vii aici şi să te îndrăgosteşti de mine, rosti ea, cuvintele începînd să-i curgă năvalnic din gură, ca o avalanşă. Te-am adus special pe insulă ca să te expun vrăjii, ca să-ţi arăt că există cu adevărat, c astfel să înţelegi de ce este importantă pentru mine păstrarea insulei. Am... am crezut că am să mă pot descurca, c-am să-mi pot ţine capul drept. Nu m-am gîndit că aş putea să mă îndrăgostesc şi eu de tine. M-am gîndit că poate voi ajunge să te plac, ceea ce pentru mine ar fi fost o dovadă suficientă că vraja există. Dar... n-am intenţionat să mă îndrăgostesc de tine şi nici nu mi-a trecut prin minte că tu să ajungi să mă iubeşti. M-am gîndit că poate vei ajunge să mă placi puţin, însă nu am avut habar de puterea vrăjii.

– Harri, rosti el, atingînd-o pe mînă, încercînd să o liniştească şi în acelaşi timp să-şi calmeze ritmul inimii. Doar nu crezi că te iubesc pentru că am fost fermecat în vreun fel?

– Tu nu crezi? Încă nu te-ai convins de acest lucru?

– Sînt convins că te iubesc, iar singurele farmece în mrejele cărora am fost prins au fost ale tale. Acestea nu au nimic de a face cu insula şi cu siguranţă nu sînt vrăji.

– De unde ştii?

– Pentru că ştiu, ce naiba, zise el, teama crescînd înăuntrul lui ca un miceliu.

– N-ai de unde să ştii. Şi ar fi incorect ca eu să profit de tine, date fiind aceste circumstanţe. Aşa că, mîine...

– Mîine, încă te voi iubi.

– Poate. Dar cînd barca ne va duce mîine în St. Peter's Bay, eu mă voi duce direct la şerif şi-i voi mărturisi tot ce ţi-am făcut, iar tu îţi vei putea relua viaţa. Acesta a fost tîrgul.

– Tîrgul? rosti el strîngînd din ochi, teama provocîndu-i o durere cumplită. Tîrgul? Atît a fost pentru tine un tîrg?

– Nu s-a dovedit a fi aşa ceva, nu. Dar a fost un tîrg. Ţi-am promis că n-am să te ţin legat în nici un fel cînd totul se va termina. Ar fi trebuit să renunţ demult. În ceea ce mă priveşte nu regret

nimic, dar regret pentru tine.

– Asta-i nebunie, rosti el de parcă ar fi pus-o la curent cu neaşteptata nebunie a omenirii. Este o nebunie mai mare decît răpirea.

Cine în afară de ea putea să înţeleagă mai bine?

– Ţi-a... ţi-am spus că te voi lăsa să hotărăşti în privinţa insulei, indiferent că vraja există sau nu cu adevărat. Aşa că te voi...

– Cu adevărat? El se ridică cu suficientă forţă că împinse şi scaunul. Îţi spun eu ce este adevărat. Eu sînt adevărat. Tu eşti adevărată. Ceea ce simţim noi este adevărat.

– Ai dreptate, spuse ea, întinzîndu-se ca să-l atingă, simţind nevoia să-l atingă, să-i alunge durerea, să-l aline. El îşi trase mîna. Dar nu vezi, ăsta este necazul cu vraja. Totul pare real, însă nu este. Te-am păcălit. Ceea ce simţi nu este dragoste, este vrajă.

– La dracu cu vrraja, strigă el, vrînd să urle ca un nebun. Nu există vrajă. N-a existat niciodată. Nu pot să explic ce s-a întîmplat cu toţi strămoşii tăi blestemaţi sau cum s-a născut această absurditate, însă nu există magie, vrajă şi nici licori de dragoste. Dacă există ceva, atunci se poate spune că noi ne-am înfăptuit propria noastră vrajă.

– Ştiu că trebuie să-ţi fie greu să înţelegi. Nici

mie nu-mi place toată povestea asta, zise ea, rănile din inimă începînd să-i sîngereze. Însă n-aş putea să trăiesc niciodată alături de tine, ştiind că te-am păcălit, că te-am silit să mă iubeşti.

– Dar nu ai făcut asta, afirmă el, hotărîndu-se brusc să schimbe tactica. Ai dreptate. Într-adevăr, m-ai păcălit. M-ai silit să mă îndrăgostesc de tine şi-ţi cer să-ţi asumi răspunderea acţiunilor tale. Insist să rămîi cu mine, pînă mă voi dezlega de dragostea ta.

Ea se ridică, afişînd un surîs dulce-amar în faţa şireteniei lui.

Aş fi dorit... să fie adevărat, vru ea să spună. Însă totul pare prea adevărat ca să poată fi exprimat altfel.

– Ce? Ce anume doreşti?

– Doresc să ai parte de fericire, Payton. Aş vrea să ştii cît de mult meriţi să fii fericit. Şi sper... glasul ei se stinse, sper că vei lăsa odată o femeie să vadă ce mi-ai arătat mie. Că eşti bun şi tandru şi iubitor.

El văzu lacrimile din ochii ei şi vru să o scuture bine.

– Harriet încetează. Nu vreau o altă femeie. Pe tine te vreau.

– De ce?

– De ce? Pentru că te iubesc!

– De ce mă iubeşti?

– Pentru că... El era un tip perspicace, se putea descurca. Pentru că... O mie de motive se îngrămădiseră într-un singur sentiment de neexplicat. Pentru că te iubesc.

– Vezi, rosti ea calmă. Este pur şi simplu vrajă.

Payton vru să-şi smulgă părul din cap. Cînd se făcu după-amiază el era disperat că nu ştia cum să mai procedeze ca să-i atragă lui Harriet într-un fel atenţia.

Ea petrecuse toată ziua adunîndu-şi lucrurile personale – lucruri care nu aparţineau casei – în cutii.

– Am să aranjez cu acestea să fie luate cît mai curînd posibil. Vor merge într-o magazie alături de celelalte lucruri ale mele, îi spuse ea în treacăt, ocolindu-l cînd el încercă s-o oprească.

– În magazie? De ce îţi ţii lucrurile în magazie?

– Încă nu le-am dus, rosti ea nepăsătoare, lipind eticheta pe o cutie pe jumătate umplută. Dar, după cum ştii, la puşcărie nu te lasă să vii cu lucrurile tale.

– Dumnezeule! Vrei să încetezi? N-ai să mergi la nici o închisoare. Ştii doar că n-am să depun

nici o plîngere.

– Da, şi m-am gîndit o vreme la acest aspect, rosti ea calmă şi serioasă, ridicîndu-şi privirea spre el. S-ar putea să dureze un timp, cîteva zile, o săptămînă sau mai mult, pînă ce vraja se va destrăma, dar atunci vei fi mult mai înclinat să depui plîngere. Voiam să-ţi spun că dacă autorităţile nu mă vor găsi aici sau în St Peter's Bay, singurul loc în care intenţionez să plec este Massena. Pot să ia legătură cu mine prin intermediul colegiului sau pot să-ţi dau ţie adresa, dacă vrei.

El ieşi din cameră înjurînd şi mormăind nedesluşit, fiind prea uluit ca să mai discute cu ea.

Înainte de a încerca de două ori să o facă să gîndească logic, el îi acordă suficient timp ca să-şi revizuiască teoria. Totul însă fu zadarnic. La un moment dat îi veni ideea să o lovească în cap cu ceva tare ca s-o aducă cu picioarele pe pămînt, dar ştiindu-se cît era de norocos, se temu ca nu cumva ea să se aleagă cu amnezie totală şi să nu-şi mai amintească deloc de el. În timpul cinei fu tentat să o strangulеze pînă avea să consimtă să fie logică, însă simplul gînd al mîinilor lui pe gîtul ei, îi provocă acea încordare în abdomen. Cînd ea îi ură noapte bună din pragul dormitorului ei, Payton nu reuşi decît să-şi stăpînească impulsul care îl îndemna să o tragă pe podea şi să se folosească de tot ce descoperise în trupul ei ca

s-o aducă înapoi la realitate. Însă el înţelesese prea bine, cine cui îi stăpînea chinurile pasiunii şi conchise că era mai bine să se controleze – de teamă ca nu cumva să-l convingă s-o trimită pe scaunul electric înainte ca totul să se sfîrşească.

Abia după ce petrecu cîteva ore vînzolindu-se în pat, muşchii durîndu-l de încordare, mintea obosindu-i de griji, teama şi supărarea lui luară culoarea mîniei şi a durerii.

Trecutul şi prezentul se contopiseră, chinuindu-i şi otrăvindu-i perspectivele viitorului.

Fără prea mare efort, el îmbrăcă vechea haină a indiferenţei pe care o numea mîndrie. Nu era genul de bărbat care să facă compromisuri în viaţă; nu cerea şi nu avea să se lase dirijat. Nu simţea durerea şi nu putea fi zdrobit. Posesiunile nu-l afectau, oamenii nici atît.

Pînă a doua zi dimineaţă dialogul care să însemne ceva nu mai reprezenta o variantă. Harriet suferea în tăcere, înfrunta durerea cu stoicism, dădea senzaţia că era calmă şi se resemna în faţa destinului. Payton, chinuit înăuntrul cochiliei lui, afişa la suprafaţă un aer superior, distant, in-

diferent şi sarcastic. Conversaţia nu depăşi patru cuvinte.

– Cafea?

– Mulţumesc.

– Ouă?

– Nu.

– Nu mai ninge.

– Grozav.

– Pîine prăjită mai doreşti?

– Nu.

– Ai terminat?

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mulţumesc.

– Barca a sosit.

– Grozav.

– Bună, Tony.

– Tony Saone. Payton Dunsmore.

– Salut.

– Totul este în regulă?

– Da.

Unul din ei fu centrul atenţiei în drum spre St. Peter's Bay, dar acesta reuşi să-şi păstreze demnitatea, ca de altfel şi pîinea prăjită. Celălalt, mai înţelept, păstră o tăcere strictă, pînă ce ajunseră teferi la mal.

– Camera ta este încă disponibilă la han, zise ea, apropiindu-se, după ce Tony Saone, salvatorul lor, îi lăsă la debarcader şi plecă mai departe

în port. Limuzina va veni la ora unu şi te va duce unde vei vrea.

– Bine. Pentru a-şi demonstra că putea, Payton se depărtă de ea, însă nu simţi nici o plăcere.

– Payton? îl strigă ea. El se opri, dar nu se întoarse. Îmi pare... rău.

– Sînt convins.

– Payton? îl strigă ea din nou, oprindu-l încă o dată. N-am să te uit. Vei rămîne veşnic în amintirea mea.

El se întoarse atunci. Triştii ochi căprui întîlniră privirea de smarald îngheţată. Vocea lui era la fel de rece, dar calmă cînd în cele din urmă îi răspunse:

– Veşnicia este un timp lung, Harri.

Capitolul 12

Payton Dunsmore nu mai întîrzie nici o clipă cu prescrierea insulei lui Harriet. Ipoteca şi impozitele restante ale insulei Jovette fură achitate integral înainte de sfîrşitul lunii noiembrie, iar actul de proprietate schimbă stăpînii prin intermediul avocaţilor şi agenţilor de vînzări-cumpărări. Ea nu-l văzu pe Payton şi nici nu auzi de el în timpul tranzacţiei, dar cu toate acestea aştepta în fiecare zi ca poliţia să-i apară în prag.

Crăciunul fu o sărbătoare posomorîtă. Campusul rămase pustiu, iar oraşul Massena, zgribulit de frig, se pregătea să petreacă anotimpul linişti-

telor întîlniri de familie. Peste noapte, veni şi noul an. Pentru a sărbători evenimentul, Harriet agăţă un calendar pe perete. Cursurile se reluară, trimestrul de iarnă începuse demult, însă ea nu simţea nici o alinare a durerii din inimă, nici o detaşare faţă de dorinţa sufletului, nici o diminuare a dragostei pe care o purta bărbatului pe care-l părăsise în St. Peter's Bay, cu aproape trei luni în urmă. Vraja nu se destrămase aşa cum îşi imaginase ea, aşa cum se rugase să se întîmple.

Sincer spera că Payton nu-i împărtăşea trăirile, că forţa care-i unise pe insulă pierise, redîndu-i libertatea de a-şi relua viaţa fără ea.

Spera acest lucru, cu toată fiinţa, aproape cu toată fiinţa ei. Căci adînc în suflet, atît de adînc şi atît de bine ascuns în sentimentul de vină, încît conştiinţa nu-i percepea gîndul, atît de adînc că numai visele îl puteau atesta, ea îl aştepta pe Payton, sigură că avea să vină.

– Înfofoliţi-vă bine în dimineaţa asta, înainte de a ieşi din casă, o avertiză crainicul postului de radio. Este un frig cumplit, o vreme excelentă de tăiat porcul pentru acei dintre dumneavoastră care au aşa ceva.

Harriet închise radioul; buletinul agricol zilnic era semnalul care o anunţa că în trei minute trebuia să plece dacă nu voia să întîrzie la prima oră. De ce se grăbea să ajungă la şcoală la prima

oră, cînd majoritatea studenţilor ei nu se dădeau jos din pat decît după ora ei, nu putea să înţeleagă. Bănuia că totul avea legătură cu responsabilitatea, cu oferirea unui exemplu demn de urmat, cu plata unui salariu regulat, însă un laborator de biologie la ora opt dimineaţa era prea mult, chiar şi pentru ea. Anul viitor avea să schimbe orarul.

Dacă avea să mai fie un an viitor, se gîndi ea, închizînd uşa. Mereu era puţin surprinsă cînd ieşea din casă că nu se pomenea înconjurată de maşinile poliţiei, cu girofarurile aprinse, de poliţişti pregătiţi de asalt. Cît timp avea să mai treacă pînă ce vraja avea să se destrame? Cît timp avea să mai treacă pînă ce Payton avea să se trezească la realitate şi să se răzbune? Ea nu putea să creadă că el nu avea să se răzbune în nici un fel. Payton nu era un om crud, se refăcea însă greu.

Cheile de la maşină îi căzură din mînă. Orbecăi după ele pe podea, revăzînd în gînd planul lecţiei de la prima oră.

Vechea maşină pe care o achiziţionase ca să înlocuiască minunăţia pe care o condusese cu trei ani în urmă, cînd îşi permitea să solicite comercianţilor de automobile străine scumpe tot felul de îmbunătăţiri ale bordului, era de mare folos. Motorul porni după a doua răsucire a cheii în contact, însă ea îşi dădu seama după felul cum

se poticni că nu era dornic să fie deranjat atît de dimineaţă şi pe o vreme atît de friguroasă.

Muzica inundă interiorul maşinii.

Harriet se uită la radio. Era închis.

Era un sunet cristalin, ca al unei cutii muzicale. Melodia era cunoscută, însă nu putea să o numească. Închise motorul şi cîntecul încetă. Răsuci din nou cheia în contact şi melodia începu încă o dată. Deschise portiera şi apoi o închise repede. Muzica se auzea în afară aşa cum se auzea şi înăuntru. Închise motorul şi se dădu jos din maşină.

Harriet nu era mecanic, însă sub capotă părea să nu se fi făcut nici o modificare.

Stînd cu mîinile în şolduri, găsi o singură explicaţie la toată situaţia şi anume că era victima unei farse. Trecuse atîta timp că ea nici măcar nu-şi mai aducea aminte de anii de colegiu. Învăţămîntul superior nu evoluase prea mult în acest răstimp, iar studenţii rămăseseră aceleaşi creaturi maturizate numai pe jumătate care aveau nevoie de defulări din cînd în cînd, se gîndi ea încercînd să-şi păstreze calmul.

Se uită la ceas. Avea să întîrzie. Întrebările care se puneau erau: avea să piardă întregul seminar stînd şi dezmembrînd maşina în căutarea sursei muzicale; avea să piardă jumătate din seminar ducîndu-se pe jos la şcoală sau avea să

întîrzie puţin acceptînd să intre în cetatea ştiinţei cu tot ceea ce acum dădea senzaţia că era un chioşc ambulant de îngheţată?

De ce nu? se întrebă ea, trecînd pe strada Main, ignorînd privirile curioase, recunoscătoare că era prea devreme ca întregul oraşul Massena să fie afară. Nu avea ea destule pe cap? Era oare o profesoară atît de nesuferită? Să fi fost aceasta o răzbunare împotriva laboratorului de biologie pus la ora opt? Sau pur şi simplu ea fusese ţinta cea mai uşoară, fiind cea mai nouă şi singura femeie necăsătorită dintre cadrele didactice?

Capetele se întoarseră, degetele arătară, iar studenţii pufniră în hohote de rîs cînd ea trecu la volanul maşinii pe aleea ce ducea spre cabinetul ei. Parcă în spaţiul ce-l avea rezervat şi, rapid, puse capăt infernalului zgomot care îi anunţa prezenţa.

– Îmi pare rău. Am vîndut tot, rosti ea, răspunzînd cererilor de diverse feluri de îngheţată, încercînd să nu-şi piardă buna-dispoziţie, deşi se simţea roşie în obraji şi umilită. Nu. Nu mai am nici batoane cu cireşe. Poate aveţi noroc mîine.

Era bucuroasă că grupa începuse ora fără ea, însă pînă avea să-l descopere pe zurbagiul care făcuse gluma proastă, toată clasa avea să fie bănuită. Biologia putea să fie o materie dezgustătoare dacă ea îşi punea mintea, conchise Harriet

răzbunătoare.

În acest trimestru, laboratorul se adresa studenţilor din anul trei şi patru, care studiau embriologia şi evoluţia organismelor, din momentul fertilizării ovulelor pînă în momentul ecloziunii sau naşterii.

– Aşadar, dacă un ovul fecundat nu are nevoie decît de căldură pentru a se dezvolta pînă la atingerea stadiului de maturitate, de ce n-am mări puţin temperatura, să zicem cu un grad, două sau trei, ca să accelerăm procesul? întrebă ea grupa.

Văzînd că nimeni nu răspunde, îşi ridică privirea de la incubatorul pe care-l potrivea şi abia atunci înţelese tăcerea.

Baloane. Sute de baloane pluteau prin încăpere, venind printr-o gură de aerisire aflată deasupra uşii din spatele clasei.

– Oh, asta este prea de tot, rosti ea supărată încă din cauza primei feste. Vreau ca aceasta să înceteze imediat.

Baloanele o ignorară. Studenţii erau derutaţi şi destul de amuzaţi.

– Vorbesc serios. Îl rog pe cel răspunzător de toate chestia asta să înceteze cu baloanele.

Ea cercetă atentă feţele inexpresive şi dîndu-şi seama că nu putea identifica vinovatul, străbătu clasa şi deschise uşa. Ieşind pe culoar constată

că dispozitivul de aerisire avea ieşire numai în clasa ei.

– Ce să fie asta? se întrebă ea cu glas tare.

– Baloane, răspunse unul din studenţii ei cei mai isteţi.

– Văd şi eu că sînt baloane, zise ea, enervarea făcîndu-i glasul să tremure. Dar de unde vin?

– Din gura de aerisire, răspunse acelaşi student. Tînărul îi zîmbi răutăcios, arătîndu-şi dantura, iar ea şi-l însemnă în minte ca la examen să nu-i dea notă de promovare.

– Aduceţi ceva s-o astup, spuse ea, neadresîndu-se cuiva anume. Îşi trase scaunul în dreptul coloanei de aerisire şi continuă: Azi nu este nici marţi 13, nici 1 aprilie. Cred că am rămaş în urmă cu noile schimbări din lume şi nu sînt la curent cu instituirea Zilei festelor domnişoarei Wheaton.

Un sunet înspăimîntător o făcu să tresară atît de puternic, încît se dezechilibră şi fu cît pe ce să cadă de pe scaun.

– Ce naiba... rosti ea, recăpătîndu-şi echilibrul şi privind în jur.

Spaţiul din apropierea tavanului era inundat de baloane pline cu heliu, care continuau să iasă grăbite, cîte două, cîte trei din dulăpiorul cu material didactic. Baloane mari, roşii, strălucitoare.

Speriată, studenta care le dăduse drumul, îşi reluase locul în bancă şi chicotea amuzată.

– Spun „Te iubesc", rosti ea uitîndu-se la Harriet.

– Poftim?

– Baloanele. Au scris pe ele „Te iubesc". Ea apucă unul care-i trecu pe deasupra capului şi-l întoarse cu scrisul spre Harriet. Vedeţi, „Te iubesc".

Privindu-şi pe rînd studentele din clasă, Harriet simţi cum inima începu iar să-i bată puternic. Nici una nu era dispusă să primească declaraţia de dragoste destul de zeloasă şi toate păreau să creadă că baloanele îi erau adresate ei.

– Dar deocamdată nu văd pe nimeni, rosti Harriet, ridicîndu-şi mîinile într-un gest rugător.

Ea simţi curentul făcut de uşa care se deschise în spatele ei, însă pînă să apuce să se întoarcă se produse o scînteie puternică şi un nor gros de fum.

Harriet ţipă şi se ghemui, acoperindu-şi capul cu braţele.

– Poate că nu vezi deocamdată pe nimeni pentru că nu te uiţi, auzi ea un glas cunoscut.

Rămase încremenită. Avea să aştepte să se trezească din acest vis urît.

– Harriet, rosti vocea liniştită şi calmă. Mă fac de rîs pentru tine. Ai putea măcar să-mi acorzi atenţie.

Ea gemu şi se lăsă în seama destinului.

Cînd reuşi să-l privească, el îşi flutură pelerina spre ea, rotind-o prin aer.

– Payton...

– Vedeţi, ştiam eu că-şi va aminti de mine, rosti el adresîndu-se grupei. O ocoli pe Harriet, zîmbi unei tinere ce privea uimită şi înfricoşată în acelaşi timp şi, foşnindu-şi teatral mantia, se înfăşură în ea. Nu-i aşa că-i grozavă capa asta?

Un murmur general confirmă că într-adevăr capa era grozavă, iar el zîmbi cu mare plăcere publicului.

– Payton. Te rog, rosti ea, văzîndu-se rămasă fără slujbă şi concediată. Ce cauţi aici?

– Am venit să-ţi spun că te iubesc.

De ce nu era emoţionată? Pentru că unu: aveau o mulţime de lucruri de discutat înainte de a vorbi despre dragoste. Doi: era sigură că el încă suferea de pe urma efectelor vrăjii insulei. Şi trei...

– Nu este nici momentul, nici locul cel mai potrivit pentru aşa ceva, Payton.

– Nu ştiu, rosti el. Cred că momentul meu este la fel de bun ca acela pe care ţi l-ai ales tu ca să mă răpeşti. În faţa corului de murmure uluite ale studenţilor, el nu făcu decît să zîmbebasscă şi să încuviinţeze dînd din cap. Este adevărat. Pun pariu că nu ştiaţi că profesoara voastră de aici este capabilă aproape de orice în numele dragostei,

inclusiv de răpire.

Privirea lui o ţintui pe Harriet, tot timpul cît el se apropie de ea. Pasiunea vuia ca o mare agitată în adîncurile ochilor lui. Răsuflarea i se opri în gît, iar limba i se poticni în gură. Bătăile puternice ale inimii care-i răsunau în urechi o asurziră. Braţele lui se mulară pe talia ei şi o traseră aproape, iar ea nu putu să opună rezistenţă.

– M-a atras într-o capcană. M-a răpit, rosti el cu glas blînd. M-a sedus şi a aruncat o vrajă peste mine. M-am îndrăgostit de ea. Apoi schimbînd tonalitatea adăugă: Pentru ca pe urmă să-mi zdrobească inima.

El se depărtă apoi, agitîndu-şi mătasea neagră, lăsînd-o pe Harriet năucită şi incapabilă să-l oprească.

– Vă vine să credeţi? îşi întrebă el admiratorii şi, nu, lor nu le venea să creadă. Uitaţi-vă la ea. Un braţ înfăşurat în capă arătă spre Harriet. Atît de frumoasă. Atît de dulce şi de neprihănită la înfăţişare. Atît de ispititoare... şi totuşi, atît de perfidă.

Cuvintele din urmă o treziră la realitate.

– Perfidă? Eu? Harriet rămăsese perplexă. Şi începuse să se enerveze. N-ai fost niciodată în nici un fel de primejdie. Şi singura dată cînd am crezut că eşti, am fost gata să te duc înapoi în St. Peter's Bay şi să mă predau, însă aşa cum s-a

dovedit, mă minţiseşi.

– Şi mereu ai fost sinceră cu mine?

– După ce am scufundat ambarcaţiunea, da.

– Deci, m-ai iubit sincer?

– Da.

– Şi încă mă mai iubeşti?

Gura ei se închise şi se deschise, însă nimic nu se auzi. Ea vru să spună nu. Era răspunsul cel mai bun. I-ar fi făcut pe amîndoi să sufere, însă vraja trebuia destrămată, ca el să-şi poată vedea mai departe de viaţă. Dar, nu, nu era un răspuns sincer. Încă-l iubea.

– Ah! A rămas mută. Un rar, dar încurajator eveniment, rosti el. Pentru că, vedeţi, de obicei este foarte îndărătnică şi fără să ezite spune ceea ce gîndeşte.

– Nu sînt îndărătnică. Am păreri, da, dar...

– Se crede de asemenea expertă în materie de vrăji.

– N-am spus niciodată aşa ceva, protestă ea. Şi bănuiesc că-ţi închipui că scamatoria pe care mi-ai făcut-o la maşină şi trucul cu baloanele sînt vrăji?

– Aş. Astea au fost fleacuri. Oricine poate să facă un automobil să cînte *Această clipă magică* şi să sufle baloane pe gura de aerisire. De sub mînecă el scoase un trandafir roşu, cu o tulpină lungă. Poftim. Acesta este pentru tine. Un simbol

al iubirii mele.

Ea n-ar fi trebuit să-l accepte.

– Este adevărat, precum dragostea mea pentru tine. Am zgîrieturi pe braţ care să-ţi dovedească acest lucru. Miroase-l.

El o măgulea, iar ea îl iubea atît de mult, că-i veni greu să-l refuze. Se aplecă uşor şi trase în piept mireasma trandafirului.

Trandafirul i se desfăcu în faţă.

Payton chicoti, iar clasa se prăpădi de rîs văzînd-o pe Harriet ştergîndu-şi picăturile de apă de pe faţă.

– Foarte nostim, Payton. Dar nu este vrajă. Este un truc. Şi încă unul foarte prost.

– Ştiu, dar stai să-l vezi pe acesta.

Dintr-un colţişor întunecat al mantiei fabuloase, el scoase o sticlă de şampanie, un pahar de cristal şi un plic. În timp ce vorbea, începu să deschidă sticla.

– Majoritatea magicienilor folosesc lapte şi un ziar pentru această scamatorie pentru că este mai uşor, însă mie îmi place să fac lucrurile în felul meu, explică el în timp ce lucra. Şi pentru a menţine o constantă stare de ironie, o şmecherie a profesiei, el continuă: Ăsta sînt eu. Obişnuiesc să pocnesc din degete şi să obţin tot ceea ce vreau. Sînt obişnuit să fac lucrurile în felul meu. Mă asigur că deţin mereu controlul. Mai bine zis

obişnuiam să o fac. Acum însă m-am schimbat. El se uită la Harriet. Tu ai schimbat ceva în mine. N-am lăsat niciodată pe nimeni să aibă atîta control asupra mea. Mă simt în siguranţă cu tine.

Payton umplu paharul cu vin şi i-l întinse. Luă apoi plicul, scoase hîrtia dinăuntru şi începu să o ruleze.

– De ani de zile n-am lăsat nimic şi pe nimeni să însemne ceva pentru mine, deoarece ceva la ce nu ţineam nu putea să-mi lipsească. El încetă să-i mai ţintuiască privirea. Dar niciodată n-am fost atît de îndrăgostit. Nu m-am simţit niciodată de parcă aş fi pierdut enorm.

El întinse spre ea cornetul din hîrtie, iar Harriet, automat, turnă vinul înăuntru, prea emoţionată şi prea tulburată ca să mai vorbească, prea îndrăgostită ca să mai facă altceva decît să asculte şi să privească.

Payton desfăcu hîrtia şi, stînd cu spatele la Harriet, arătă publicului că vinul dispăruse. Începu să înfăşoare din nou hîrtia.

– Dar cum să mă pun eu cu vraja? întrebă el mulţimea şi apoi, răsucindu-se spre ea, continuă: Nu ştiam cum să lupt pentru tine împotriva a ceva ce nu putea fi văzut, atins sau auzit. Eşti o femeie provocatoare, enervantă şi de-a dreptul înşelătoare, Harriet Wheaton. Trăsături, una şi una, pe care vreau să-ţi spun că le ador.

El se răsuci spre ea optimist şi-i întinse hîrtia în schimbul paharului.

Vorbind din colţul gurii, el o instrui ce să facă:

– Scuturã hîrtia şi aratã-le cã este uscatã.

Ea începu să desfacă hîrtia, mişcarea încetinindu-i-se cînd observă înscrisul de pe ea. Înscrisul. Ştampila. Era un act de proprietate... pentru insula Jovette.... pe numele de Harriet Jovette Wheaton Dunsmore.

– Oh, Payton, nu se poate, rosti ea, pierzîndu-şi respiraţia, fără să aibă habar ce să spună sau la ce să se gîndească.

El o salvă de la luarea deciziei, punîndu-i un deget liniştitor pe buze.

– M-ai întrebat de ce te iubeam şi ţi-am răspuns că nu ştiam, rosti el de parcă ar fi fost singuri în încăpere. Ei bine, am fost ocupat în ultimele luni. Am o listă de motive. El scoase o altă hîrtie din buzunar şi începu să citească: Gura ţa este puţin strîmbă. Ochii tăi sînt căprui. Ador acele bucle care-ţi încadrează chipul. Degetele lui se mutară de pe gură pe şuviţele ei rebele. Eşti deşteaptă. Eşti amuzantă. Arăţi nemaipomenit în spuma de baie. Îţi pasă de lumea înconjurătoare. Eşti iertătoare. Eşti blîndă şi dulce.

– Payton, încetează.

– Eşti o bucătăreasă destul de bună, foarte răbdătoare. Ai lăsa lumina aprinsă şi uşa de la

dormitor deschisă. Eşti isteaţă şi ticăloasă. Eşti cumplit de sinceră, dacă nu eşti obligată să minţi şi atunci mai degrabă omiţi anumite lucruri decît să spui minciuni. Poţi să exasperezi un om vorbindu-i de biologie, dar îţi admir entuziasmul în privinţa subiectului. N-am cunoscut nici o femeie care să facă în pat ceea ce mi-ai făcut tu mie.

– Payton, ajunge.

– Mai sînt şi altele. Eşti logică şi încăpăţînată. Ai o credinţă iraţională în vrajă, care este total opusă credinţei tale în viaţă şi aici am dat eu greş.

– Nu. N-ai făcut nimic greşit. A fost vina mea, rosti ea vlăguită, dorind ca el să o ia în braţe. Însă Payton continuă ca şi cînd n-ai fi auzit-o:

– Vezi, eu mă războiam cu logica, cînd de fapt ceea ce tu simţeai era ilogic, chiar şi pentru tine. Tot ce ştiai era că vraja avusese efect, indiferent că tu credeai că era sau nu adevărată. El se întoarse spre un tînăr aflat la cîţiva centimetri, care urmărea scena atent şi fascinat. Este un cufăr în hol. Vrei să mi-l aduci, te rog?

– Payton...

– Nu. Nu. Ce-ai avut de spus mi-ai spus atunci pe insulă. Acum este rîndul tău să mă asculţi, rosti el, întrerupînd-o, în timp ce-şi aruncă mantia pe masa de lucru, după ce-i desfăcu şnururile.

Cînd noul lui asistent ieşi în hol, Payton observă că mulţi oameni se adunaseră în prag ca să

ıască. Cu mulţi el deja făcuse cunoştinţă.
Intraţi. Fiţi alături de noi, rosti el, cu un surîs tător.
larriet îşi întoarse privirea şi văzu că mulţi e colegii ei, mulţi dintre studenţi, precum şi de catedră intrară în clasă, avînd pe feţe esii pasive, intrigate. Imaginîndu-se conce-ı, umerii îi căzură într-un gest de resemnare.
n cufăr mare, negru, lăcuit, cu flăcări roşii ıte pe pereţii lateralei aşezat pe un suport il, fu împins înăuntru, iar Payton îşi reluă ıţia din locul în care o lăsase.
Greşeala mea a fost că am încercat să mă ɔiesc cu logica. Aşa că am ieşit din joc şi n făcut rost de nişte vrăji ale mele pe care să ıt manevra.
Dar...
Fii atentă. Un spectacol ca acesta nu se decît o dată în viaţă. Dacă o să mă mai i vreodată într-o asemenea stare de nebunie, să mai răspund de acţiunile mele, zise el. esc cît se poate de serios.
a nu reuşi să-şi stăpînească hohotul de rîs i scăpă de pe buze, iar el îi surîse iubitor şi u.

Misterios, Payton deschise trei uşiţe ce formau una din laturile cufărului. Ciocăni în ceilalţi pereţi şi o invită pe doamna Packard, o profesoară de

chimie de vîrstă mijlocie, să inspecteze cutia în interior. Cînd aceasta se declară satisfăcută, el răsuci o dată cufărul, arătîndu-l din toate unghiurile şi bolborosi nişte cuvinte magice.

– Te rog să fii asistenta mea, domnişoară Wheaton, rosti el, întinzîndu-i mîna.

Ea nu putea să i se opună pentru că nu voia. Aşa că i se alătură. Făcu un pas în faţă şi-i dădu mîna. El i-o privi o clipă, i-o strînse uşor şi ducînd-o la buze i-o sărută delicat.

– În regulă, rosti el, reluîndu-şi aerul profesionist. Eu voi intra înăuntru...

Procedînd întocmai, o instrui pe Harriet să închidă toate cele trei uşiţe şi să le fixeze bine. Odată operaţiunea încheiată, Harriet auzi o poruncă înfundată care-i ceru să redeschidă uşiţa cea mai de sus.

– Aşa, zise el. Acum ne putem vedea cu toţii, iar eu am să vă uimesc cu îndemînarea mea. Payton zîmbi răutăcios. Harriet, te rog, deschise uşiţa de jos.

Se supuse ascultătoare, etalînd partea inferioară a corpului lui, de la mijlocul gambei în jos. Chiar îşi scutură talpa pentru public, deşi nimeni nu fu extraordinar de impresionat să-i vadă picioarele la baza cufătului.

– Picioarele mele mai sînt acolo? întrebă el, întinzîndu-şi gîtul să vadă, de parcă ar fi fost

surprins că nu dispăruseră. Un grup îi zîmbi compătimitor, jenat ca şi el de faptul că nu-i reuşise scamatoria. Payton arăta disperat. Ehei, încă se mai vede corpul meu?

Harriet deschise uşiţa din mijloc. Dumnezeule! El dispăruse de la gît pînă la genunchi şi cu toate acestea zîmbea încă.

– Mulţumesc, mulţumesc, zise el, înclinînd din capul desprins de trunchi, cu o umilinţă batjocoritoare.

Cuprinsă de amuzament, ea simţea că în curînd avea să depăşească graniţa normalului.

– Payton, ceea ce faci este minunat. Sînt foarte impresionată, rosti ea. Şi nu te-am iubit niciodată aşa cum te iubesc în această clipă.

– Închide uşiţele, Harriet. Vreau să te sărut.

Ea cumpăni cîteva momente şi apoi hotărî.

– Nu. Cred că o să te mai las acolo puţin. Vezi tu, asta este o scamatorie, o scamatorie bună de astă dată, dar rămîne totuşi o scamatorie. Nu este vrajă. Este o iluzie deşteaptă. Dragostea noastră nu este o iluzie.

– Ştiu, zise el, de parcă ea îl făcuse tîmpit. Payton începuse să se cam foiască în cufăr, deşi ea nu-şi dădu seama de acest lucru decît după zgomotul făcut. Capul lui rămase imobil, în timp ce din cufăr se auzeau sunete asemănătoare rîcîielilor. Ăsta este scopul a tot ce fac.

– Dar eu n-am pretins niciodată că vraja insulei este o iluzie. Este un lucru cît se poate de adevărat.

– Da, da. Şi eu am înţeles asta, rosti el, efortul citindu-i-se pe faţă. Dacă acum vei intra în chestia asta supranaturală ca o vrăjitoare eu am şi pentru asta o explicaţie, Harriet. Ajută-mă să ies de aici şi-ţi voi arăta.

Ea închise uşiţa de jos şi apoi se ridică pe vîrfuri ca să vorbească cu el. Dacă închid uşiţa din mijloc vei reuşi să ieşi mai uşor?

– Dumnezeule, sper, rosti el, crispat. Este evident că nu pot s-o fac cu ea deschisă, aşa că poate ar fi mai bine să stea închisă.

Ea se gîndi cîteva clipe dacă să-l ajute. Nu avea să-l aibă în fiecare zi într-un asemenea dezavantaj. Surîse.

– Harriet! Închide uşiţa. Mă dor picioarele.

– Recunoşti că insula are o putere magică?

– Nu.

– Recunoşti că tu acţionezi sub forţa a ceva ce nu poţi controla?

– Da. Dar nu este vrajă.

– Nici asta nu este, rosti ea arătînd spre cufăr.

– Ah, Dumnezeule! El se strîmbă. Te rog, Harri, închide trapa. Te rog.

Rapid ea zăvorî micuţa uşă.

– O închid şi pe-asta? întrebă ea, ţinînd mîna

pe trapa de sus, gata să pună capăt suferinţei lui.

– Nu. El gemu, crispîndu-se. Este în regulă.

Ea păşi în spate, nerăbdătoare să vadă dacă el putea să iasă din cufăr. Un vizibil val de uşurare trecu pe chipul lui atunci cînd murmură:

– Deschise uşiţele, te rog.

Trapa de jos etala picioarele lui, însă spaţiul din mijloc conţinea acum o altă pereche de picioare – picioarele lui adevărate, ghemuite – şi restul trunchiului. Payton încercă să iasă din cufăr însă muşchii îl dureau şi se prăbuşi. Harriet îngenunche lîngă el.

El închise ochii simţind dezmorţeala care-i străbătea picioarele în timp ce sîngele îşi relua circulaţia prin partea inferioară a corpului. Deschise pleoapele şi, fără să ezite, cuprinzînd în palme faţa lui Harriet, îi acoperi buzele cu gura.

Lumea nu mai exista pentru ei. Studenţii, şeful de catedră, celelalte cadre didactice... nu mai existau. Nu mai existau decît Payton şi Harriet, îndrăgostiţi, trăind într-o lume numai a lor.

– Dacă tu vrei ca asta să fie vrajă, rosti el, aproape fără să-şi desprindă gura de buzele ei, eu nu am nimic împotrivă. Voi crede că este tot ce vei vrea tu să cred. Scotoci în buzunarul de la cămaşă. Am luat aceste talismane de la o vrăjitoare din New York, iar cristalele de la o clarvăzătoare din Trampa. Asta... el privi în jos, la o

mică fiolă cu lichid galben, asta, este o licoare de dragoste pe care am luat-o de la o femeie foarte ciudată din Everglades şi dacă te voi convinge să o bei, garantat te va face să-mi întorci dragostea.

– Dar eu te iubesc.

– Am să cred că este vorba despre vrajă, dacă asta vei vrea, Harriet. Am să bîzîi, am să meditez, am să mă rad în cap dacă asta vei dori. Dar dacă vrei să-mi ştii părerea sinceră, trebuie să-ţi spun că eu cred că nu este vrajă.

Ei nu-i mai păsă ce era. Tot ce ştia, tot ce voise vreodată să afle era că ea îl iubea şi că el o iubea. Nimic altceva nu mai conta.

– Aşadar? Tu ce crezi că este? întrebă ea încet, aşteptîndu-se ca el să-i răspundă că era pur şi simplu dragoste. O forţă de nestăpînit, care avea propria ei putere, propriul ei farmec, generat nu în planul supranatural ci în cel real între două fiinţe obişnuite.

– Ca tu să mă poţi iubi într-atît încît să mă faci să te iubesc... Păi, sincer, rosti el, sărutînd-o tandru, cred că este un fel de miracol.

Epilog

– Doamnelor şi domnilor, povestea este adevărată, iar peste cîteva momente veţi vedea insula şi veţi hotărî singuri dacă vraja sau miracolul i-a unit cu mulţi ani în urmă pe Harriet şi Payton, rosti ghida-robot. Era un model QXM III, blondă, cu voce plăcută, programată să sune entuziastă şi sinceră.

Hidroglisorul trecu în zbor pe braţul ce despărţea continentul de insula Cedar şi se îndreptă spre vechile, dar încă funcţionalele culoare de trafic de pe fluviul Sfîntul Laurenţiu.

Turiştii exclamară uimiţi cînd se apropiară de o

altă insulă, cam de vreun kilometru şi jumătate lungime, cu o suprafaţă de douăzeci de hectare, avînd rîpe bogat împădurite cu pini şi arbori de esenţă tare. Aceasta se mîndrea cu un superb conac, construit în stilul victorian al secolului al XIX-lea, zugrăvit în verde-oliv închis, cu ornamentaţii aurii din ceramică la cornişe, frize sculptate, stîlpi încrustaţi la verandă, cu pete de roşu indian din loc în loc, pentru accent.

– Insula a fost redenumită oficial Insula Miracolului spre sfîrşitul secolului al XX-lea, la cîţiva ani după căsătoria lui Harriet Jovette Wheaton cu Payton Dunsmore. Insula face parte acum din vasta proprietate Dunsmore şi a rămas o preferată reşedinţă de vară a familiei, strănepoţii lui Payton şi ai lui Harriet Dunsmore.

SFÎRŞIT